

Thema

Beproevingen

Strict Baptists halen in hun preken en verhandelingen thema's aan. Op deze pagina kunt u lezen over wat J.C. Philpot aanhaalt over het thema Beproevingen.

Teksten van Engelse Strict Baptists

INHOUD

1. J.C. Philpot over beproevingen.....	2
2. J.C. Philpot gehele preken over beproevingen	17
3. W. Tiptaft gehele preek over beproeving	58
4. J. Warburton over beproevingen.....	68

J.C. Philpot in zijn preken e.a. over beproevingen

J.C. Philpot in een preek over 2 Korinthe 12:9

Hoe gepast voor onze bevinding van onze hulpeloosheid zijn des Heeren woorden: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Als wij dus onze zwakheid leren, dan beginnen wij onze kracht te leren. 'Als ik zwak ben, dan ben ik machtig'. Wij beginnen een blik te werpen buiten ons ellendig eigen ik, en tot de Heere op te zien, opdat er kracht uit Hem in onze ziel komen moge. Aldus bevond Jeremia het: 'HEERE, ik heb Uwen Naam aangeroepen uit de onderste kuil. Gij hebt mijn stem gehoord, verberg Uw oor niet voor mijn zuchten, voor mijn roepen. Gij zijt genaderd ten dage, als ik U aanriep. Gij hebt gezegd: Vrees niet!' (Jer. 3:55-57)

Op deze wijze kan de Heere, door de toepassing van Zijn Woord, door een zoete toefluistering van Zijn liefde, of door het bijbrengen van een genadebelofte, in een ogenblik kracht mededelen. Hebt u het niet aldus ondervonden? In een tijd van verzoeking en beproeving, toen het scheen, alsof u nauwelijks een korrel genade in uw ziel bezat, evenwel toen de Heere maar begon te verschijnen in de ontsluiting van de één of andere belofte, of in de toepassing van enig woord, of in het schijnen van het licht Zijns aanschijns, welk een kracht werd er dan medegedeeld om te geloven!

Welnu, naarmate het geloof de kop begint op te steken, komt de hoop na in zijn gevolg en de liefde vormt de achterhoede. Welk een kracht is het, die de Heere schenkt! Wat bovenna-tuurlijk, wat bijzonder, wat alle andere kracht overtreffend! Maar, indien wij sterk in onszelf zouden zijn, dan zouden wij de kracht des Heeren niet van onze eigen kracht kunnen onderscheiden. Indien het geloof te mijner beschikking zou staan, hoe zou ik dan kunnen vertellen, in welk geval ik uit mezelf geloofde, en in welk geval het de Heere behaagde, het mij te geven om te geloven, evenals om Zijns Naams wil te lijden? Indien ik zou kunnen bidden of preken, of indien u zou kunnen horen, als en wanneer het ons belieft, hoe zouden wij dan het onderscheid kunnen vertellen tussen hetgeen de Heere in en voor ons doet, door Zijn Geest en genade, en hetgeen wijzelf doen? Maar door bevindelijk onze eigen zwakheid te leren kennen, wanneer het de Heere behaagt Zijn kracht bekend te maken, dan is de tegenstelling zo groot, dat wij deze kunnen opmerken, schijnende als met een lichtstraal van de hemel, en dan weten wij, wat het zeggen wil, dat Zijn kracht in onze zwakheid wordt volbracht.

Onze zwakheid, zoals deze innerlijk wordt gevoeld, brengt ons altijd tot de troon der genade, als nooddriftige smekelingen, opdat wij dagelijkse vervulling mogen verkrijgen. Het is onze zwakheid en de kracht des Heeren, onze nooddrift en Zijn vervulling, onze beproevingen en Zijn ondersteuning hieronder, die de gemeenschap met de Heere onderhouden. Indien ik dag aan dag zou kunnen bidden, of preken, of schrijven, of geestelijke werken doen in mijn eigen kracht, zonder de Heere, door Zijn kracht in mijn ziel werkende, waarvoor zou ik dan behoefte hebben aan de Heere? Ik zou het zonder Hem kunnen stellen. Hij zou voor mij niets betekenen. Doch indien ik niet kan preken, of bidden, of schrijven, of geloven, of hopen, of liefhebben, of enige genadevrucht kan voortbrengen, tenzij het de Heere behaagt Zijn genade aan mijn hart mede te delen, een gevoel hiervan brengt mijn ziel min of meer dag aan dag in vereniging met Hem, opdat ik toedieningen van sterkte en kracht uit Hem moge verkrijgen. Wanneer ik onafhankelijk van Hem kan leven, dan zal ik dat doen.

Onafhankelijkheid beminnen wij allen op innige wijze. Juist dit is het bloed, dat door al onze aderen stroomt. In vroeger dagen placht dit mijn leuze te zijn, want ik was te hovaardig om voor wat dan ook van iemand afhankelijk te zijn. Doch de genade leert ons hetgeen wij van

nature nimmer zouden leren. De genade heeft me geleerd afhankelijk te zijn, niets te zijn, vol van zwakheden te zijn en terwijl ik deze zaken gevoel, brengt dit me tot de Heere, opdat Hij Zijn kracht in mijn zwakheid zou willen volbrengen, opdat Hij mij in mijn onwetendheid zou willen onderwijzen, Zijn verzoenend bloed en stervende liefde in mijn schuld en schande zou willen openbaren, opdat ik ervaar, in het persoonlijke en in het openbaar, met mijn pen en met mijn tong, op de kansel, en in mijn huis, voor de kerk en in de wereld, dat Zijn kracht op me mag rusten. Welnu, terwijl deze zaken in onze ziel werken, brengen ze ons in levende vereniging met een levende Heere, openen ze een verbindingsweg tussen Zijn kracht en onze zwakheid, Zijn goedertierenheid en onze ellende, Zijn macht en onze hulpeloosheid. Ik kan u vertellen, hoe u dag aan dag leeft, hoewel ik u noch ontmoeten, noch met u spreken moge. Indien u geen doorn in het vlees hebt, indien u geen engel des satans hebt om u met vuisten te slaan, indien u geen beproevingen of verzoeken hebt, dan hebt u geen mededelingen aan uw ziel van de liefde en goedertierenheid, genade en kracht des Heeren. U moogt uw Bijbel lezen, en in alle getrouwheid op uw knieën vallen, doch er is geen mededeling aan uw hart vanuit de volheid van Christus. Maar, indien u aan de andere kant beproefd en verzocht wordt, bekommerd en geoeffend bent, een dagelijkse doorn hebt, en een engel des satans, en indien door deze middelen uw schepselskracht is uitgeput, dan hebt u er behoefte aan, dat de Heere bezit neemt van uw ziel om u Zijn genade te schenken, om u te sterken en te ondersteunen. Aldus worden juist deze zwakheden en verzoeken op een erg gezegende wijze overheerst, u ten goede en tot roem des Heeren, door een verbindingseur te openen tussen een volle Christus en een ontledigde zondaar, een genadige en liefhebbende Jezus, en een ellendig, afhankelijk schepsel, dat niets heeft en niets is in zichzelf, dan zonde en ellende.

Loof God dan voor uw beproevingen. Zij zijn de beste zaken, die u kunnen overkomen. Juist uw beproevingen in de voorzienigheid zijn zovele gewichten, die rond de hals gebonden zijn, blokken, die rondom uw voeten gesloten zijn, om u ervoor te bewaren de weg der zonde te begaan. Juist de verzoeken, die u ondergaat, zijn middelen u van de farizeese hoogmoed te ontledigen en te ontbloten. De doorn in het vlees en de engel des satans zijn middelen in Gods hand om uw kracht erdoor te verzwakken, en om u ervan te overtuigen, dat u zonder Christus niets doen kunt. Ze zijn inderdaad pijnlijk om te verdragen. Zij zijn bedoeld dit te zijn. Zij zouden de juiste uitwerking niet hebben, tenzij ze pijnlijk zouden zijn. God speelt niet met ons, en zal ons niet toestaan met Hem te spelen. Soms hebben wij behoefte aan krachtige en pijnlijke leidingen, om ons tot ons verstand te brengen en om ons uit die droom van valse zekerheid te schudden, waarin duizenden geheel opgaan, en om ons de zonde en het eigen ik in hun ware licht te tonen. Wanneer wij door de doorn en door de engel worden beproefd en geoeffend, wat verdwijnen de dingen der wereld dan uit het oog! Welk een ledig toneel wordt deze ijdele wereld, met al zijn vermaken en bezigheden, dan om te aanschouwen!

Wat schijnt hier beneden alles verdord en verwelkt, een tranendal, een woeste huilende wildernis! En naarmate de hemel zich ontsluit met Zijn heerlijkheid en gelukzaligheid, Zijn eeuwige rust en vrede, welk een duurzame wezenlijkheid wordt er dan gevonden en gevoeld in de genade van Christus, in de vertroosting des Evangelies, en in de liefde Gods!

Maar zouden de kracht en de wezenlijkheid dezer hemelse zegeningen ondervonden worden, tenzij er eerst een verzwakkende doorn zou zijn geweest, om alle schepselskracht - die vijand van het kruis van Christus uit te putten? Zou Jezus gekend worden in Zijn bloed, liefde, en genade, indien er noch beproeving, noch verzoeking, zwakheid of lijden zou zijn, om ons onze diepgaande en dagelijkse behoefte aan Hem te doen voelen? Aldus kon de apostel spreken: "Zo zal ik dan veel liever roemen in mijne zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone" - zoals de wolkkolom op de tabernakel rustte, zoals de heerlijkheid Gods rustte op het

verzoendeksel. Het zal ons genade zijn, zo wij zijn taal, naar welke mate zijner bevinding dan ook, kunnen bezigen. Want zoals hij kon roemen in zijn zwakheden, opdat de kracht van Christus op hem mocht rusten, zo zullen wij dit kunnen, juist naar de mate ons dit geleerd is, door dezelfde Goddelijke Onderwijzer, en zo wij hetzelfde geloof in ons hart hebben, door dezelfde kracht Gods gewerkt. AMEN

J.C. Philpot in een preek over Efeze 1:19-20

Hoe rijk, hoe veelomvattend is de heerschappij van Christus. Beschouw de woorden ‘alle dingen’ en zie wat ze omvatten. Sluiten ze niet alle aardse, evenals alle hemelse zaken in? Alle beproevingen, alle bezoeken, alle verzoeken, alle zonden, en alle droefenissen, alle vijanden, en alle vrezen, mensen, engelen, duivelen, tegenwoordige dingen, dingen in het verleden, toekomstige dingen, alle zijn dan ook Zijn voeten onderworpen. Want Hij moet regeren, totdat al Zijn vijanden tot Zijn voetbank zijn gemaakt.

Konden wij vaker en meer aanhoudend een blik werpen binnen de voorhang en ons meer die verwonderlijke kracht toe-eigenen, waarmede God Hem bekleedde, toen Hij alles Zijn voeten onderworpen heeft. Wat zou het ons doen bedaren, onder de druk van onze verschillende en verwarde beproevingen, verzoeken, bezoeken en droefenissen, en wat zou het deze verlichten! Vaak worden zij ons de baas, maar kunnen zij Hem de baas worden? Lasten van beproevingen en bezoeken, ons op de rug gelegd, zijn voldoende om onze schouders te kneuzen, maar kunnen ze de schouders kneuzen van Hem, bij Wie God hulpe besteld heeft, als Eén, Die machtig is? Onze zonden, gedragen door onszelf, zouden lichaam en ziel in het stof verbrijzelen, en niet slechts in het stof des doods, maar in de vlammen der hel. Maar kunnen onze zonden de almachtige arm en de eeuwige schouders der verheerlijkte Godmens, Die deze wegdroeg, toen Hij stierf aan het kruis, verbrijzelen? U kunt uw verzoeken niet aan. Zij zijn u te sterk, en u vreest, dat u er op een zekere dag nog aan ten prooi zou vallen. Doch zijn uw verzoeken voor de voeten van Hem, onder Wiens voeten alles is gezet, te sterk om ze te verbrijzelen? Zijn uw verzoeken te sterk voor de handen van Hem, Wiens handen een wereld kunnen dragen, om deze van u weg te nemen? Uw bezoeken, uw droefenissen in de voorzienigheid en in de genade, gedragen door uzelf, daaraan kunt u wel bezwijken. O, indien u ze maar bij de Lastdrager zou kunnen brengen!

O, indien u maar zou kunnen geloven, dat onder u de eeuwige armen zijn! O, indien u maar de opgeheven voet van onze gezegende Verlosser zou kunnen zien, gereed om op uw bezoeken en droefenissen te worden gezet, en Zijn hand uitgestrekt om de last van uw schouders op te heffen, en deze op Zijn eigen schouders te leggen, wat zou dit uw smarten verlichten, en u in staat stellen u goed te houden, onder een last, welke u, zonder deze kracht, zou verbrijzelen !

J.C. Philpot in een preek over Lukas 1:78-79

overgenomen uit laatste preken van J.C. Philpot deel 2

I. Die zijn ‘gezeten in duisternis en schaduw des doods’. Hoe zal ik de staat en voorgestelde toestand van de mensen die hier als ‘gezeten in duisternis en schaduw des doods’, helder en getrouw kunnen beschrijven?

1. Wanneer we Schrift met Schrift vergelijken en een globale blik werpen op de mensenkinderen zoals ze een verlicht oog overal voorkomen, kunnen we onze tekstwoorden beschouwen

als een beschrijving van *de algemene staat van de mens*. De mens in algemene zin, beschouwd in zijn gevallen staat, als ‘dood ... door de misdaden en de zonden’, als ‘verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid die in [hem] is, door de verharding [zijns] harten’ (Ef.2:1;4:18), is gezeten in duisternis en de schaduw des doods zelf. Hij zit – wat deze houding aangeeft – op zijn gemak, rustig en onbekommerd, in alles wat het woord ‘duisternis’ als Schriftuurlijke term betekent of inhoudt.

Betekent duisternis *onwetendheid* aangaande God en de godzaligheid, zonde en zaligheid – onwetendheid aangaande alles wat te weten licht en leven, genade en heerlijkheid, heiligheid en gelukzaligheid is? In die duisternis zit hij, erdoor omringd, erin gehuld, zoals in een duistere nacht, zonder maan of sterren, een ontredderd en ellendig mens met zelfmoordgedachten op de trappen van de London Bridge zit, terwijl de donkere rivier voor zijn ogen verder stroomt.

Betekent duisternis *zonde*? In die *zonde* zit hij tot zijn nek, terwijl hij altijd weer haar verborgen diepten induikt om daar een of andere wortel van zinnelijk vermaak uit te trekken.

Betekent duisternis ‘*de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid*’ (Jud. vers 13)? Hij zit in datgene wat haar zekere voorloper zal blijken te zijn, tenzij genade hem uit die verschrikkelijke binnenkamers der rampzaligheid verlost, want hij is gezeten in de ‘schaduw des doods’ zelf. De dood in de zonde werpt nu reeds zijn dodelijke schaduw over hem. Spoedig zal de dood van het lichaam een essentie blijken te zijn waarvan de schaduw zich reeds over zijn hoofd uitstrekt, en dan zal Gods eeuwige toorn over lichaam en ziel die schaduw van toorn en wanhoop werpen, waar hij nooit uit zal komen.

2. Maar als ik de woorden in een geestelijke en bevindelijke zin bekijk, zal ik ze liever beschouwen als een beschrijving van *Gods heiligen*, wanneer zij door de binnenkomst van Goddelijk licht en leven ertoe gebracht worden hun werkelijke plaats als zondaars voor het oog van oneindige Reinheid en Heiligheid te zien en te voelen. Het is waar dat alle mensen in werkelijkheid gezeten zijn in duisternis en de schaduw des doods. Maar wie zien het, wie weten het, wie voelen het? Niet de doden, maar de levenden. Want de doden weten niets, zien niets, geloven niets, voelen niets, en daarom weten noch zien zij, geloven noch voelen zij dat ze gezeten zijn in zulk een duisternis en in zulk een schaduw. Maar het levendgemaakte huisgezin van God, evenals de ‘levende schepselen’ (Ez.1:5;10:12,15 Eng.), die de heilige Johannes in een gezicht zag, zijn ‘van binnen vol ogen’ (Openb.4:8), en door deze ogen zien ze hun staat van nature.

‘God is licht’; Hij ‘bewoont een ontoegankelijk licht’ (1 Joh.1:5 Eng.; 1 Tim.6:16) in alle oneindige heerlijkheid en onuitsprekelijke heiligheid van Zijn eigen volmaaktheden. Daarom is ‘licht’, als een heilig embleem en geestelijk zinnebeeld, een uitdrukking van alles wat God is in Zijn essentiële Wezen en heerlijke volmaaktheden, evenals van de genade die Hij meedeelt en de heerlijkheid die Hij schenkt. Evenals dus licht de zaden van genade en heerlijkheid, van gelukzaligheid en heiligheid inhoudt, want ‘het licht is voor den rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart’ (Ps.97:11), schijnt in het tegenovergestelde begrip, duisternis, heel die staat en dat besef van zonde, somberheid, ellende en wanhoop samen te komen, die een ziel op de grenzen van de tijd of in de diepten van de eeuwigheid kan voelen. De uitdrukking zelf, ‘gezeten in duisternis’, wijst op *leven*. Er wordt niet gezegd dat ze in duisternis *liggen*, als een dood lichaam, maar *zitten*, wat niet een houding is van de doden, maar van de levenden. Bovendien wijst het op *gevoel*, want als iemand in duisternis zit, zal alleen al het leven dat in hem is en hem in die wachtende houding doet blijven, hem de hem omringende duisternis doen voelen. Dat we de duisternis die ons vanbinnen vult en vanbuiten omhult, zien en voelen, is dus een teken van geestelijk leven. Want wanneer de Geest van God,

door Zijn levendmakende adem, de ziel Gode levend maakt, wordt ze zich voor het eerst bewust van deze duisternis, en voelt ze als nooit tevoren de ellende en rampzaligheid van een staat van verdoemenis voor God. Ze voelt ook hoe ze heel haar leven in de dikste, dichtste duisternis gedompeld is geweest, en misschien wel zich tegen licht heeft verzet, als ooit een straal van overtuiging over de consciëntie heeft geflitst. Duisternis is een gevoel. Toen 'een schrik en grote duisternis' op Abraham viel (Gen.15:12), voelde hij beslist de duistere wolk over zijn ziel. Toen Jeremía zei: 'Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis' (Klaagl.3:2) en toen Heman riep: 'Gij hebt mij in den ondersten kuil gelegd, in duisternissen, in diepten' (Ps.88:7), voelden deze heiligen Gods beslist de om hen heen samengepakte duisternis even bewust in hun ziel als dat wij de duistere donkerte van een winternacht zien en voelen, wanneer we vanuit onze warme, goed verlichte kamer naar buiten kijken. In het natuurlijke zien blinden geen duisternis, want ze zien ook geen licht. Dag en nacht zijn voor hen hetzelfde. Om de duisternis te zien is immers evenzeer gezichtsvermogen nodig als om het licht te zien. Zo geeft in de genade het zien van duisternis aan dat we licht en gezichtsvermogen bezitten. Evenals bij het betreden van een grot langs de oceaankust een hoeveelheid licht nodig is om de duistere schuilhoeken te zien die zich ver buiten het zicht uitstrekken, zo heeft in de genade een levend gemaakte zondaar Goddelijk licht nodig om de duistere schuilhoeken van zijn gevallen natuur met al hun afschuwelijke donkerheid te zien.

Hij ziet ook dat er in de ware godsdienst iets is wat hij nooit gekend heeft; iets in de dingen van God, zoals deze door een Goddelijke kracht aan de ziel bekendgemaakt worden, die hij nog niet in bezit heeft. Dit is de situatie en toestand van menig lief kind van God. Hij heeft licht om zijn duisternis te zien, leven om zijn dood te voelen, geloof om zijn verdoemenis te geloven en oprechtheid om de rechtvaardigheid van zijn vonnis te erkennen, maar geen kracht om zichzelf in het licht te zien of om in de vrijheid tevoorschijn te komen. Hij is 'gezet in duisternis', niet in staat om te staan of te wandelen, vooruit of achteruit te gaan. Dit weet hij en voelt hij voor en in zichzelf, en als zodanig heeft hij meer echte waarheid en eerlijkheid in zijn hart, meer genade en ware godsdienst, meer licht en leven, meer geloof en gevoel dan honderden mensen met een hoge belijdenis, die wandelen in het licht van hun eigen vuur en in de vonken die ze zelf ontstoken hebben.

Maar behalve dit gevoel van duisternis door het gezicht dat hij van zijn eigen hart krijgt, en een schrijnende leegte die liefde en barmhartigheid nog niet hebben opgevuld, zijn er nog andere oorzaken werkzaam die de dichtheid van deze duisternis vermeerderen: zware verdrukkingen, beproevingen in de voorzienigheid of hevige verzoeken zullen zich vaak verenigen om de tot ontwaking gebrachte zondaar nog dieper in ellende en somberheid te doen verzinken. Het werk der genade in het hart begint meestal onder een verdrukkende slag van God, die ons als het ware bij bewustzijn brengt. In ons eigen lichaam of in ons gezin, in onze omstandigheden of in ons innerlijk krijgen we een schokkende klap. Een zware slag schijnt inderdaad absoluut nodig te zijn om de consciëntie te doen ontwaken en het vereelte, ongevoelige hart te doorsteken, zodat het enig gevoel krijgt. Waarom deze verdrukking hem toegezonden wordt, ziet hij op het ogenblik niet. Hij is in duisternis gezeten en daarom zijn Gods handelingen met hem in zowel de voorzienigheid als de genade verborgen voor zijn ogen. Hij lijkt, als ik het beeld mag gebruiken, op iemand die in een spoortunnel in de trein zit, terwijl de locomotief door een ongeval stilstaat. Hij is bang om uit de wagon te gaan en bang om erin te blijven. Geen van beide sporen is veilig; óf de trein naar Londen, óf de trein van Londen kan het volgende moment op hem inrijden. Zo is hij in duisternis gezeten, niet in staat om zich te bewegen, maar hij verlangt naar redding en roept tot God om hulp, want alle andere hulp is ijdelheid.

Misschien zijn sommigen van u op dit moment aldus in duisternis gezeten. Misschien hebt u

een erg duistere en sombere week achter de rug. Ja, misschien hebt u vandaag veel van de verberging van Gods aangezicht en de ellendige duisternis van uw eigen ziel gevoeld, zodat u als de ellendigste van alle mensen uw weg bent gegaan. Ook u die in vorige tijden hoog begunstigd bent, die de meest gezegende openbaringen van de goedheid en barmhartigheid des Heeren gehad hebt, en uw aandeel in het bloed van het Lam helder gezien en u daarin verblijd hebt, kunt vandaag of in de afgelopen week een sombere periode gehad hebben en naar de ziel in veel duisternis gezeten hebben. Misschien hebt u beproevende omstandigheden in de voorzienigheid meegemaakt. Misschien gaat uw zwakke lichaam op ditzelfde ogenblik gebukt onder pijn en ziekte. Misschien hebt u zonet een man of kind in drukkende nood thuis achtergelaten, of bent u naar hier ontkomen aan de vervolgingen van een scheldende vrouw. Of misschien is er vanochtend een bericht gekomen dat uw gemoed benauwt of met opstand en zelfmedelijden vervult. Misschien valt de satan u vandaag lastig met zijn afschuwelijke ingevingen, en werpt hij pijl na pijl in uw bekommerde ziel, zodat u beeft als u aan uzelf denkt, bevreesd dat er geen vonkje genade of greintje levende godzaligheid in uw hart is.

Misschien is de zonde in een vreselijke mate werkzaam geweest, of misschien is de oude beproeving, waardoor u steeds opnieuw half gedood bent, nogmaals uitgebroken, zodat ze u met nieuwe smart vervult en bijna in wanhoop doet wegzinken. Wat erger is, het lijkt dat de Heere niets van uw roepen om hulp hoort. En zo is, waarheen u uw ogen ook wendt, naar binnen of naar buiten, ‘vanwege de verbolgenheid des HEEREN der heirscharen het land [uw ziel] verduisterd’ (Jes.9:18). ‘Hij heeft [uw] weg toegemuurd, dat [u] niet doorgaan kunt, en over [uw] paden heeft Hij duisternis gesteld’ (Job 19:8). Zo bent u in duisternis gezeten en kunt in zekere zin met David zeggen: ‘Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde; hij legt mij in duisternissen, als degenen die overlang dood zijn. Daarom wordt mijn geest overstelpt in mij, mijn hart is verbaasd in het midden van mij’ (Ps.143:3-4).

3. Maar de Heilige Geest heeft er nog een woord aan toegevoegd om de bevinding te beschrijven van degenen die de opgang uit de hoogte bezoekt. Hij spreekt over ‘de schaduw des doods’ als een plaats waarin ze ook gezeten zijn.

Laten we de betekenis van deze treffende uitdrukking onderzoeken. De dood moet voor de mensenkinderen altijd een plechtig, zo niet droefgeestig onderwerp zijn. We kunnen haast geen doodsklok horen luiden, of een lijkkoets door de straten zien gaan, zonder dat er een plechtig gevoel over ons komt ten aanzien van dat bleke dode lichaam, waarvan we weten dat het in de kist afgelegd is.

En wanneer de dood dichterbij huis komt, wanneer we misschien de rouwkamer vol sombere schaduwen moeten betreden, om voor de laatste keer een blik te werpen op het dierbare gelaat dat we duizend maal vol leven en opgewektheid hebben gezien, maar er nu bleek, stijf en bewegingloos uitziet, met die onbeschrijflijke aanblik die een lijk altijd geeft, moet zo’n gezicht noodzakelijk een sombere schaduw over ons gemoed werpen. Ook waar genade het sterfbed met hemels licht heeft verguld en wij in het geloof de vertrokken ziel naar boven kunnen volgen tot aan de poorten der heerlijkheid, deinzen we instinctief terug voor het zielloze lichaam. ‘Opdat ik mijn dode van voor mijn aangezicht begrave’, was het gevoel van Abraham (Gen.23:4). Maar waar deze vertroosting ons wordt ontzegd, en ons geliefde familielid uit de tijd in de eeuwigheid is overgegaan zonder dat gezegende bewijs achter te laten, dat ons een hoop voorbij het graf geeft, welk een nog diepere somberheid veroorzaakt dat bleke lijk dan!

Of wanneer we denken aan ons eigen naderende einde, wanneer we voelen dat de dood spoedig onze aardse tabernakel kan binnenvallen en deze sprekende lippen en deze horende

oren, het kloppende hart en de ademende longen aan de koude grond kan toevertrouwen, om niet langer te zien of gezien te worden door familieleden of vrienden, werpt dit een schaduw van somberheid over ons gemoed, tenzij wij op dat ogenblik gezegend worden met de genieting van de liefde Gods en wij tegen de dood kunnen glimlachen,

*Wanneer ik mijn recht op
Woningen in de hemel helder kan lezen.*

De Heilige Geest gaat dus in op dit gevoel dat wij allen gemeen hebben, en spreekt over ‘de schaduw des doods’, waardoor Hij wijst op de somberheid die de dood veroorzaakt.

U bent allen enkele maanden geleden getuige geweest van de grote zonsverduistering. U zag hoe de zon midden op de dag langzaam verduisterd werd, hoe een schaduw zich geleidelijk over de aarde verspreidde en een somberheid als van de naderende nacht over deze enorme metropool neerdaalde. De maan, die met haar donkere lichaam tussen de zon en de aarde kwam, onderschepte de heldere stralen van de koningin der dag op. Zij verloor haar heerlijkheid en ging als het ware midden op de dag onder. En hoewel het maar voor een korte periode was, rouwde de aarde, terwijl ze in de schaduw zat, over de eclips van haar vorstin. Zo ook wanneer de Zon der gerechtigheid voor het gezicht verborgen is en Zijn heldere stralen verduisterd worden, verspreidt de dood een donkere somberheid over de ziel. Deze somberheid wordt hier de schaduw van de koning der verschrikkingen genoemd.

Sta mij toe nog een ander beeld te gebruiken. U verlaat voor een poosje deze rokerige stad om naar de prachtige kust te gaan. U wandelt langs het strand onder de felle zon, terwijl u met kalm vermaak naar de eindeloze golven tuurt, die in al hun majesteitlijke pracht komen aanrollen, en een bries uit het zuiden in uw gezicht voelt waaien, die met elk zuchtje wind gezondheid meebrengt. Dan komt u plotseling in een koele grot of holte, die diep doorloopt in het binnenste van de imposante krijtrotsen die het kiezelstrand overhangen. Wat voelt u bij binnenkomst een groot verschil tussen de heldere stralen van de dag, die de lucht vulden en de aarde tot leven en vruchtbaarheid verwarmden, en de duistere en sombere schaduw die u nu betreedt!

Ik gebruik deze beelden om de gedachte des te treffender voor u te maken. De dood, de grimmige koning der verschrikkingen; de dood, die met zijn zeis in zijn onweerstaanbare hand miljoenen leden van het menselijke geslacht neermaait; de dood die zijn slachtoffers om iedere hoek opwacht; de dood, die binnenkort u en mij diep in het graf zal leggen – werpt overal waar hij komt een schaduw. Hij bezoekt de ziekenkamer en werpt daar een schaduw. Hij hangt boven de wieg en zijn schaduw valt op het gezicht van het kindje. Hij komt mee met de brief uit Oost-Indië of met het zwarte zegel en de rouwenvelop die ons thuis overhandigd wordt. Deze berichten of deze tekenen werpen een diepe schaduw over ons hart. Ja, waar is de plaats waarover de dood zijn schaduw niet werpt? Waar is het huis waarover deze schaduw nooit gevallen is? Hij komt in feite nooit zonder deze schaduw. Hij is ‘de laatste vijand’ (1 Kor.15:26), hij is de uiteindelijke vervulling van de oorspronkelijke vloek. Voor een heilige Gods is de dood van zijn verschrikkingen ontbloot, van zijn prikkel ontdaan en van zijn zegenpraal beroofd; voor de stervende gelovige is de dood slechts een portaal des levens tot de woningen der eeuwige gelukzaligheid. Maar toch – we mogen zeggen wat we willen – werpt dat portaal wel een schaduw vooruit. Zelfs David, hoewel vol zoet vertrouwen dat de Heere zijn Herder was, op diezelfde tijd dat zijn beker overvloedde van de goedheid en liefde des Heeren, spreekt over een ‘dal der schaduw des doods’ (Ps.23:4). De stok en de staf vertroostten hem en hij vreesde geen kwaad, maar toch was het een dal, overschaduwd door

dreigende bergen en overhangen door donkere bossen; ‘de schaduw des doods’ spreidde zich er vanaf de ingang tot aan het einde over uit.

Echter, de dood is slechts een ‘schaduw’. Voor de genadelozen, de Christuslozen, de onboetvaardigen, de ongelovigen is de dood een wezenlijkheid, want de toorn van God, die brandt tot in de onderste hel, wacht hun aan het einde van het dal, om hen te storten in de poel die brandt van vuur en sulfere. Maar voor degenen die in de Heere sterven, in de zoete genieting van vrede door Zijn bloed, is hij slechts een voorbijgaande schaduw. Voor hen stierf de essentie toen Jezus stierf. Ze werd begraven in Zijn graf, maar stond niet met Hem op, want Hij verdelgde haar toen Hij de dood tenietdeed en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht bracht (2 Tim.1:10). Maar degenen over wie in de tekst gesproken wordt, zijn nog niet tot die gezegende plaats gekomen waar zij geen kwaad vrezen; zij zijn nog steeds gezeten in duisternis en schaduw des doods. De dood werpt dag aan dag zijn sombere schaduw over hen, en ze bevinden zich in de toestand waarover de apostel spreekt: ‘Met vreze des doods door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen’ (Hebr.2:15).

II. ‘De Opgang uit de hoogte’. Voor zover ik daartoe in staat ben gesteld, heb ik de personen beschreven over wie in onze tekst gesproken wordt, overeenkomstig het Woord der waarheid en de bevinding der heiligen. Dan ben ik nu toegekomen aan wat de Heilige Geest bij monde van Zachariás doorgegeven heeft over ‘de opgang uit de hoogte’. Ik zal met Gods zegen laten zien welke Goddelijke waarheid in deze uitdrukking ligt. ‘De opgang’ betekent letterlijk het aanbreken van de dag. Zo lezen wij: ‘Zij stonden vroeg op; en het geschiedde omtrent den opgang des dageraads, zo riep Samuël Saul op het dak’ (1 Sam.9:26). En de Heere vroeg aan Job: ‘Hebt gij van uw dagen den morgenstond geboden? Hebt gij den dageraad zijn plaats gewezen?’ (Job 38:12). De achterliggende gedachte is dat de dag met blijdschap en opgetogenheid uit de duisternis opspringt, zoals de zon wordt vergeleken bij ‘een bruidegom, uitgaande uit zijn slaapkamer; zij is vrolijk als een held om het pad te lopen’ (Ps.19:6). De titel van Psalm 22 is: ‘De hinde des dageraads’ (zie de kanttekening), alsof de dageraad even blij uit de nacht opspringt als dat de hinde uit haar schuilplaats springt. ‘De opgang’ betekent dus eenvoudig de dageraad of het aanbreken van de dag. Maar wat is haar geestelijke betekenis?

1. Ze betekent het Evangelie van de Zone Gods, de blijde boodschap der zaligheid door de beloofde Verlosser, de Messías van Wie alle profeten gesproken hadden en op Wie alle oudtestamentische typen en zinnebeelden wezen. Johannes werd gezonden om Zijn nadering als heraut aan te kondigen. Zijn geboorte was als de dageraad voordat de Zon der gerechtigheid opkwam om de duistere wereld te verlichten, en uit de maagd te Bethlehem werd geboren. In deze zin had ‘de Heere, de God Israëls, ... bezocht en verlossing teweeggebracht Zijnen volke’, door met de geboorte van Johannes de voorloper van Jezus te zenden. Het licht brak nu door, het licht van de Evangeliedag, die de duisternis van de nacht der wet zou verdrijven. De wet was een zaak van typen en schaduwen. Ze was verhoudingsgewijs een duistere bedeling, want al haar rituelen en offeranden waren slechts raadsels, duister en onbegrijpelijk, behalve wanneer ze hun oplossing ontvingen in en door de Heere Jezus. Daarom betekent de opgang uit de hoogte in die zin van het woord het doorbreken van Gods barmhartigheid en liefde, die geopenbaard zou worden in de vertoning van Zijn geliefde Zoon in het vlees, van Wie Johannes de voorloper en boodschapper was. Toen dus Johannes kwam als de heraut van Jezus, begon ‘de dag aan te komen’ en begonnen ‘de schaduwen te vlieden’, en spoedig zou de Liefste van de gemeente verschijnen ‘gelijk een ree of een welp der herten, op de bergen van Bether’ (Hoogl.2:17).

2. De uitdrukking ‘gezetten in duisternis en schaduw des doods’ heb ik in een bevindelijke zin behandeld, en ik heb aangetoond hoe de heiligen Gods in de bevinding van hun ziel, in hun inwendige gevoelens, dikwijls op deze wijze gezeten zijn. Op een vergelijkbare wijze zal ik stilstaan bij de bevindelijke betekenis van de woorden ‘de opgang uit de hoogte’, met betrekking tot deze gevoelde en werkelijk beleefde toestand. Want wát het Evangelie uitwendig ook is als een openbaring van genade en barmhartigheid; wát God ook gedaan heeft tot zaligheid van Zijn volk door Zijn geliefde Zoon te zenden; wát Jezus in Zichzelf ook is als de Christus Gods – het is alleen naarmate we enige openbaring hiervan krijgen aan onze ziel, alleen naarmate deze opgang uit de hoogte opkomt en in ons hart schijnt, dat we enige gegronde bevrijding ontvangen van schuld en verdoemenis, duisternis en dood. Het is niet de letter van het Evangelie, hoe helder en duidelijk ook; het is niet enkel het feit dat Jezus kwam, leefde, stierf en weer opstond; het is niet enkel de verkondiging van barmhartigheid door Zijn verzoenende bloed en liefde – die van vrede kunnen spreken tot de ziel die gezeten is in duisternis en schaduw des doods. Enkel de verkondiging van barmhartigheid, enkel de boodschap van zaligheid door een gekruisigde Jezus nemen de schuld niet van de consciëntie af en kunnen in hun letter alleen de ziel niet uit zulk een staat van ellende en donkerheid brengen.

Maar wanneer de opgang uit de hoogte in de ziel begint door te breken; wanneer Gods liefde en barmhartigheid, genade en waarheid beginnen te dagen voor het door de nacht bevangen gemoed, en door Gods kracht geloof en hoop en liefde worden opgewekt om dit Evangelie te omhelzen, om in deze Jezus te geloven, om zich in deze zaligheid te verblijden – wordt deze boodschap van liefde en barmhartigheid door het bloed van de Zaligmaker zoet afgestemd op en gezegend gepast voor degenen die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods. U die nu in duisternis en in deze doodsschaduw gezeten bent, voelt u niet het nodig te hebben dat iets bevindelijk aan uw ziel wordt geopenbaard door de kracht van God? Kan toehoren de duisternis wegnemen? Kan bidden haar verdrijven? Kan spreken, kan prediken, kunnen de ordianties van Gods huis de donkerheid uit uw gemoed verjagen en de schaduw van uw hart verdrijven?

Misschien hoort u de gezegende boodschap der zaligheid door de mond van Gods dienstknechten op de meest bevindelijke manier verkondigd worden, en toch gaat u nog duisterder naar huis dan u kwam. Misschien zit u in de bank, gehuld in de schaduw des doods zelf, terwijl op de preekstoel het leven wordt verkondigd en gevoeld. Misschien dat degene die naast u zit, baadt in tranen van blijdschap vanwege het licht en leven van de hemel dat in zijn ziel uitgestort wordt, terwijl de duisternis u met haar dikste mantel omhangt en de dood zulk een vreselijke schaduw over uw ziel uitspreidt, dat u er misschien wel over denkt om na afloop van de dienst stilletjes weg te sluipen en u in de dichtbij stromende duistere rivier te werpen. Misschien verkondigt een dienstknecht van Christus in uw oren de zaligheid door het bloed van de Zaligmaker – ja, wat meer is, misschien beschrijft hij precies uw gevoelens, gaat hij nauwkeurig in op de beproevingen van uw ziel en legt hij zijn hand op de pijnlijkste en meest verborgen plekken van uw bekommerde hart, maar er breekt geen opgang, nee, niet één enkel lichtstraaltje door in uw gemoed. Integendeel, het licht van het Evangelie dat wel uitwendig, maar niet inwendig schijnt, vermeerdert slechts het gevoel van duisternis in uw hart.

Als echter de Heere in één genadig woord verschijnt, als één straal van de Zon der gerechtigheid in uw ziel doorbreekt, als de gezegende Geest iets op uw hart toepast, om u uit de ellende en de dood te verheffen – dan, naarmate deze opgang daagt, wordt u gevoerd uit de duisternis die u voelt en de schaduw des doods waarin u gedompeld bent, en komt u in het licht van de dag. Daarom, geoeffende heiligen van de Allerhoogste, u die bevindelijk weet wat het is

om gezeten te zijn in duisternis en schaduw des doods, hef dikwijls uw hart tot de Heere op (wat u ook inderdaad zult doen, want u moet wel zuchten en kreunen onder uw duisternis en ellende), dat Hij u zal zegenen met een openbaring van Zichzelf, opdat Zijn genadige aangezicht over u zal lichten, opdat u Zijn tegenwoordigheid zult voelen, Zijn liefde zult smaken en u in de hoop der heerlijkheid Gods zult verblijden.

Maar we hebben geestelijke ogen nodig om Goddelijk licht te zien, hetzij veel of weinig. Het kan zijn dat de zon over Londen opgaat, maar iemand blind is en haar niet ziet. Misschien zit er iemand opgesloten in een wijnkelder en weet hij het niet. Misschien zit er iemand gevangen in een sombere cel in de Pentonville gevangenis en geniet hij ze niet. Misschien zit er iemand in het ruim van een schip op de rivier, en wordt hij niet door haar verlicht of verwarmd. Niet het feit dat de zon schijnt, geeft licht aan een blinde of brengt haar stralen een gevangenis binnen. Niet het gegeven dat Christus gekomen is en dat het Evangelie gepredikt wordt, zal licht geven aan u die gevoelig en bevindelijk weet wat het is om gezeten te zijn in duisternis en schaduw des doods. De geofende heiligen Gods, die dit diep gevoelen, roepen daarom keer op keer: ‘Heere, verhef Gij het licht van Uw aangezicht; breek door in mijn duistere, door de nacht bevangen ziel; spreek een woord tot mijn bezwijkende hart! Kom, gezegende Jezus, en openbaar Uzelf aan mij in Uw liefde en bloed.’

Maar waarom zuchten en roepen ze zo, en smeken ze de Heere om hen te zegenen met enige openbaring van Zijn liefde? Omdat ze gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods. Dat is dus een goede plaats. ‘Een goede plaats?’ zegt u. ‘Wat? Mijn duisternis en donkerheid, mijn beproevingen en verzoeken, mijn verdrukking en benauwdheid, mijn moeilijkheden thuis, mijn beproevingen buitenshuis, mijn armoede, mijn verdriet in mijn gezin, mijn aanvallen van de satan, mijn vreselijke hart, vol opstand en zelfmedelijden, mijn treurige dagen, mijn rusteloze nachten en heel die samenloop van omstandigheden die mijn ziel zo diep laten wegzinken – zijn dit allemaal goede dingen? Is er een zegen in, kan er een zegen in zijn?’ Ja; een vermomde zegen. Hoe dan? Ze maken u geschikt voor geopenbaarde barmhartigheid; ze rukken u weg uit een dode belijdenis; ze schudden u uit elkaar, weg uit een Laodicése toestand; ze ontwortelen uw vleeselijke vertrouwen; ze breken uw hoogmoed en eigengerechtigheid af; en ze laten u zien wat de ware godsdienst is, door alles om te hakken behalve wat Gods Geest door Zijn eigen genade in de ziel plant.

Soms ben ik blij als ik mensen zie die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods. Wanneer ik hen bezoek, klinken hun klachten mij niet als snerpende muziek in de oren. Ik ben blij dat ik ze geofend zie worden. Ik voel mee met hun beproevingen, ik leef met hen mee in hun verdrukkingen, maar ik weet dat ‘wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods’ (Hand.14:22). Daarom is het een reden van blijdschap voor mij geweest wanneer ik de heiligen Gods in benauwdheid zag, in plaats van een reden tot droefheid. Want ik weet dat de hand die verwondde, ook zal genezen, dat de genade die ontkleedde, ook zal bekleden, en dat de kracht die in het graf deed neerdalen, ook zeker zal opwekken. Daarom, u geofende heiligen, u beproefde en verzochte kinderen Gods, u die denkt dat u zo hard behandeld wordt, u die vandaag onder uw droefenissen en rampspoeden aan het murmureren bent, u die uzelf de ellendigste der ellendigen voelt die ooit in de Londense straten rondlopen – als er bij al deze duisternis en neerslachtigheid, een zucht, een roep tot de Heere des levens en der heerlijkheid is om door te breken in uw ziel, dan zal de dag aanbreken dat u God voor deze beproevingen en verdrukkingen zult loven, wanneer u zult zeggen hoe goed Hij was om deze scherpe beproevingen te zenden, deze ploegen en eggen om het braakland open te breken, opdat u niet onder de doornen zou zaaien en in huichelarij zou omkomen.

Ik wenste wel dat er meer Londense belijders in duisternis en schaduw des doods gezeten waren. Ik wenste wel dat ze meer beproefd, meer verzocht, meer benauwd, meer geslagen, meer in stukken gehakt, meer vernederd zouden worden. Ik vrees dat er een droevig gemis aan leven en kracht in Londense belijders is; ze liggen erg in de wereld verzonken en in vleeselijkheid en dood begraven. Ze hebben het nodig om goed door elkaar geschud te worden, door een hete smeltkroes of een diepe rivier te gaan, om hen tot het leven en de kracht der levende godzaligheid te brengen. Niet dat de Heere niet Zijn geofende heiligen in deze enorme metropool heeft. Hij heeft – dat geloof ik – van het ene tot het andere einde van Londen een volk ‘dat getrokken is en geplukt’ (Jes. 18:2). Maar nemen we de grote massa van de belijders in hun hoofdkwartieren, ook degenen die naar wij hopen werkelijk God vrezen, dan is er alle reden om te geloven dat er velen in wereldsgezindheid verzonken zijn en dat het wat betreft Gods genade meestendeels laag tij is bij degenen die gemeenteleden zijn en tijdens bijeenkomsten de zitplaatsen vullen. Daarom, arm lief kind van God, ik spreek tot u die daar in de hoek zit en uw gezicht in uw handen of uw zakdoek begraaft vanwege uw moeite en verdriet: murmureer en mor niet tegen de Heere over de pijnlijke dingen die u doormaakt. Het zuivert uw hart van de Londense godsdienst en wekt u op uit het graf van een Londense begraafplaats. Als u gezeten bent in duisternis en schaduw des doods, is dat niet om u te verderven, maar opdat de Opgang uit de hoogte in uw ziel zal doorbreken.

J.C. Philpot in een preek over 2 Korinthe 4:8-10

Overgenomen uit Laatste Preken van J.C. Philpot Deel 3

2. Het woord heeft ook nog een andere zin, die meer gebruikelijk is in ons algemene begrip van zijn betekenis: *nedergeworpen in iemands geest*, door een sombere melancholie die over de ziel komt, als een mist of nevel die valt over de lager gelegen gronden van een diep dal. Velen van Gods kinderen zijn droevig vatbaar voor depressie van geest; ze worden gemakkelijk nedergeworpen door de beproevende omstandigheden die hen in de voorzienigheid of in de genade overkomen.

Ik heb soms gedacht, op grond van de lange reeks jaren waarin ik de gemeente van Christus heb gadegeslagen, dat velen van het volk des Heeren van nature een zeer zwaarmoedig karakter hebben. Soms zijn hun zenuwen ernstig geschokt door het krachtige werk der genade op hun consciëntie in hun eerste overtuigingen, toen ze onder de vloek en veroordeling van de wet werden gebracht. Soms heeft een lange en slepende ziekte, zonder dat het lichaam naar het graf werd gebracht, tot gevolg gehad dat die natuurlijke sterkte van gemoed en veerkracht of stabiliteit van geest verzwakt zijn, waardoor wereldse mensen vaak in staat lijken te zijn om boven hun moeilijkheden uit te stijgen. Zo lijken de laatstgenoemden op licht beladen schepen, die boven elke golf uitstijgen, terwijl de eerstgenoemden als zwaar beladen schepen gereed zijn om eronder weg te zinken.

Ook gaan velen van het volk des Heeren hun moeilijkheden halverwege tegemoet, of worden terneergedrukt door voortdurende vrezen voor toekomstige beproevingen, die veelal nooit in vervulling zullen gaan. Zo zijn veel bange vermoedens van Gods volk niet werkelijk; en toch, al zijn ze denkbeeldig, ze worden even scherp gevoeld alsof ze werkelijk waren, want een somber gemoed kan een wezen geven aan een schaduw.

Echter, naast deze nederwerpingen, die voortkomen uit een van nature zwaarmoedig, melancholisch gemoed, zijn er ook veel gegronde redenen waarom velen van Gods heiligen nedergeworpen zijn, terwijl ze er helemaal geen last van hebben dat ze van tevoren allerlei moeilijkheden zien of terneergedrukt worden door denkbeeldige vrezen. De verbergingen van

Gods aangezicht; de berispingen en bestraffingen die van Zijn lippen komen; de verzoeken van de satan; de pijnlijke vertwijfelingen en innerlijke oefeningen vanwege gemaakte schuld; hun voortdurende strijd met een lichaam der zonde en des doods; hun onvermogen om de dingen te doen die ze willen; het diepe gevoel dat ze hebben van hun eigen dorheid en onvruchtbaarheid, en dat ze zo weinig tot eer en heerlijkheid van God leven – al deze dingen waaronder ze lijden, zijn genoeg om hen neder te werpen, zonder dat ze van nature een melancholisch karakter hebben of hun gedachten met ingebeelde moeilijkheden bezetten.

Degenen die het smalle en nauwe pad bewandelen, hebben ook veel andere werkelijke moeilijkheden om hen neder te werpen. Het pijnlijke verlies van geliefde familieleden en vrienden; beproevingen in het gezin, die erg pijnlijk op hun gemoed drukken en hen met verbijstering vervullen, niet wetend hoe te handelen; moeilijkheden in de gemeente, die, naast onze eigen geestelijke droefenissen, misschien wel de meest beproevende en hartverscheurende van allemaal zijn; het lage peil van Gods gemeente; de wegneming of uitschakeling door ziekte en zwakheid van Gods lieve dienstknechten; het huidige sombere vooruitzicht dat boven ons geestelijke Sion hangt – want welke kant we ook op kijken, waar zien we dat mannen verwekt worden om herders naar Gods hart te zijn?

Deze en vele andere omstandigheden die ik nu niet kan noemen, kunnen het gemoed met recht nederwerpen van iemand die enige werkelijke ijver voor Sion heeft, of enig verlangen naar de heerlijkheid van God en het welzijn van Zijn volk.

Philpot in een preek over Psalm 107:4-7. De dwalende in de woestijn (ook hele preek is passend)

Overgenomen uit Laatste Preken van J.C. Philpot Deel 4

Maar bekijk het eens vanuit een ander gezichtspunt. Een eenzame weg is meestal het lot van Gods volk, en in het bijzonder op onze donkerste paden moet elk alleen wandelen, zoals ik zojuist van Joseph Hart heb geciteerd. Wij worden soms in omstandigheden gebracht waar niemand dan God ons kan helpen; in verzoeken waaruit niemand dan de Heere ons kan verlossen; in beproevingen waaronder niemand dan de Heere ons kan steunen; in verdrukkingen waarin niemand dan de Heere ons kan troosten; en in vrezen waarin niemand dan de Heere ons opluchting kan geven. Als we aldus op een eenzame weg wandelen, ondervinden we dat we op plaatsen zijn waar God alleen ons enig goed kan doen. En omdat we alle hulp en steun die we krijgen, op deze wijze krijgen, maakt dit een eenzame godsdienst ons dierbaar. Niet dat wij het gezelschap van degenen die waarlijk God vrezen niet waarderen en liefhebben, maar het behaagt de Heere dikwijls ons in die bijzondere omstandigheden te plaatsen waarin al onze hulp rechtstreeks van Hem alleen moet komen. We moeten alleen sterven en daarom is het goed om te leren alleen te leven.

J.C. Philpot in een nieuwjaarsmeditatie

Overgenomen uit de Metgezel 202101

Het is onmisbaar voor het leven van het geloof om de Heere aan te kleven met een hartelijk voornemen in alle situaties en onder alle omstandigheden, onder alle beproevingen en verzoeken, onder alle moeilijkheden en verwarrende omstandigheden, onder een storm van bezwaren en influisteringen van ons vleselijk gemoed, onder de pijnlijke slagen van onze meedogenloze tegenstander. Dat moeten we doen ondanks elke hindernis van binnen en van buiten die ons pad kan belemmeren. 'Het Koninkrijk der hemelen [wordt] geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelve met geweld' (Matth.11:12). We zullen niet naar de hemel

gaan door onze handen te vouwen en te roepen: 'Vrede, vrede' en evenmin door een gezonde belijdenis, een gedaante van godzaligheid of de naam dat we leven. Dit is niet het lopen in de loopbaan die ons is voorgesteld, het strijden van de goede strijd des geloofs of de strijd tegen overheden en machten en tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Soms worden we verzocht om ons iets aan te matigen, soms om te wanhopen. Het enige medicijn voor beide zielenkwalen is dat we de Persoon en het werk, het bloed, de liefde en de genade van de Heere Jezus aankleven, voor zover Hij aan onze ziel is geopenbaard en naar de mate van het geloof dat ons is geschonken. De enige weg uit de verzoeking is dat we Hem aanhangen bij iedere stap die we zetten.

..

Een kostelijk middel is ook om dagelijks te leven, te wandelen en te handelen **in de vreze Gods**. Dit is echt een zeer gezegende springader des levens om af te wijken van de strikken des doods. Alleen als deze fontein van leven ontspringt in de ziel en die bevloeit, het geweten teder maakt, het hart vruchtbaar, de gevoelens hemelsgezind en de geest vertedert en verbreekt, kan de kracht van de genade in het hart bewaard blijven. Deze hemelse genadegave, de Godsvreze, is de schat van de gelovige en het begin en doel van alle wijsheid. Ze maakt het oog waakzaam, het oor opmerkzaam, de reuk scherp en onderscheidend, de tong mild, de arm sterk, de hand open en de voet voorzichtig. Zo wandelt de gelovige te midden van duizenden strikken en verzoeken naar het hemelse Koninkrijk, terwijl zijn blik recht vooruit is gericht.

J.C. Philpot in brief 147

Boven onze gewone beproevingen hadden wij hot vorige jaar elk een bijzonder zware: ik in mijn krankheid onder uw dak en gij kort daarna, toen gij eenzaam en verlaten waart aan Seymours vreemde kusten. Kunnen wij deze beproevingen weder begeren, ook al hebben wij grond te geloven, dat zij overheerst en geheiligd werden ten goede van onze ziel, en misschien ten zegen van anderen? Maar de Heere raadpleegt niet met ons noch over de natuur noch aangaande den tijd der beproevingen en verdrukkingen, die Hij in vrijmachtige wijsheid ons wenst op te leggen. Het is onze barmhartigheid, wanneer wij Zijne hand mogen bemerken, niet alleen in het opleggen der beproevingen, maar ook hoe Hij ons onder haar steunt en er door helpt. Als wij geen persoonlijke beproevingen, verzoeken of verdrukkingen hadden, wij zouden niet kunnen spreken tot des Heeren volk, want zij zijn, merendeels, zeer beproefd en velen, onder hen vaak in moeiten. Het zou ons derhalve onmogelijk zijn met enige deelneming in te gaan in hunne zaken, zoo wij voor onszelf niet enige bevindelijke kennis hadden aan het pad der verdrukking. Het is een grote barmhartigheid, als het den Heere behaagt door Zijne bedeling met ons in voorzienigheid en genade beide, onze zielen niet slechts levend maar opgewekt te houden. Wij zijn zo geneigd om af te glijden tot een staat van vleeselijkheid en gemak, om als het ware ons te ontdoen van de last des kruises, en gelijk Job zegt ons speeksel in te zwelgen, — daarmede zinspelende zo ik meen op het verschil van het op zijn gemak uit te spuwen, en door een hete woestijnreis een verschroeiende keel te laven. Hoe noodzakelijk is het, met 's Heeren hulp en zegen de lendenen omgord en de kaarsen brandende te hebben!

J.C. Philpot in brief 149

Ons lafhartig vlees schrikt terug van verdrukking en beproeving, en ofschoon ook de voorleden tijden ons bewezen hebben, dat er voor ons een zegen in was, nochtans pruttelt en murmureert ons hart onder de last van het kruis. Maar de Heere, even als een wijs ouder, vraagt

ons eerst niet waar, wanneer of hoedanig Hij Zijn kastijding moet aanleggen. Het is derhalve best, te vallen in Zijn handen, en te liggen aan Zijn voeten met de bede, dat Hij elke verdrukking moge heiligen, ons niet meer opleggen dan wij kunnen dragen, en de beproeving opheffen, wanneer zij haar bestemde werk gedaan zal hebben. Een ding is mij zeer duidelijk, dat het veel beter is voor de Heere te lijden dan tegen Hem te zondigen. Er is geen kwaad waarvoor wij behoeven te vrezen behalve de zonde; en schoon de Heere, in tedere barmhartigheid, Zijn afdwalende, struikelende kinderen vergeeft, evenwel doet Hij hun allen diep gevoelen, dat het waarlijk kwaad en bitter is tegen Hem te zondigen.

.....

(Vanaf hier staat ook bij het thema gebed)

Wat een barmhartigheid is het dat de Heere een zucht en een schreeuw in de boezem van Zijn volk legt; wat een barmhartigheid om een geest van gebed te hebben! Ik geloof dat wanneer het God behaagt de ziel tot Goddelijk leven te wekken, Hij met dat Goddelijke leven altijd een geest van gebed geeft; en ik geloof ook dat, hoewel die geest van gebed soms heel laag kan wegzakken, hij nooit wordt gedoofd en uit een gelovig hart verdwijnt.

Welnu, het is door deze geest van gebed, naarmate de gezegende Geest hem gaande maakt, dat deze dwalenden in de woestijn in staat worden gesteld hun zaak bij God te bepleiten, de beerte van hun ziel uit te kermen en hun ernstige verzoeken uit te zuchten. Ondervindt u niet soms dat er een gezucht en geroep uit uw hart opstijgt, en dat met grote ernst en smeking? Maar wie anders dan de Geest heeft dit gezucht en geroep in uw hart opgewekt en als het ware uit het diepst van uw ziel tevoorschijn gehaald? En door welk middel heeft Hij dit voornamelijk gewerkt? Is het niet door u in de woestijn te brengen, door u te doen zien en voelen dat deze wereld weinig anders is dan een toneel van smart en moeite, en door u aldus te doen wandelen op een eenzame weg waar niemand u goed kan doen dan God Zelf? Hebt u niet ondervonden dat deze oefeningen u de Heere hebben doen zoeken met een oprechtheid en ernst die u nooit eerder kende, en dat u daarin de werkelijkheid en kracht van het gebed hebt geleerd?

O, wat een barmhartigheid is het dat er een God is om naartoe te gaan! Een God die het gebed hoort en verhoort! En wat een zegen is het om in staat te zijn de belaste geest voor Hem te ontboezemen! Let op de woorden: ‘Doch *roepende* tot den HEERE in de benauwdheid die zij hadden.’ Als u benauwdheid hebt, is dat een genoegzame grond voor u om ermee naar God te gaan. Maak het uzelf niet moeilijk met de vraag of u uitverkoren of niet-uitverkoren bent. God giet het niet in die vorm en u hoeft dat ook niet te doen. Het antwoord zal het best tonen aan welke kant van de lijn u staat.

Zegt Hij niet: ‘Roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren’ (Ps. 50:15)? Als u een dag van benauwdheid hebt, hebt u hier een genoegzame grond om God aan te roepen. Schrijf dus geen bittere dingen tegen uzelf. Als u in staat wordt gesteld tot de Heere te zuchten en te roepen, dan is er leven in uw ziel. God heeft u door Zijn gezegende Geest levend gemaakt als Hij een gezucht en geroep in uw boezem heeft gelegd. Denk aan de mannen in het boek Ezechiël op wie de Heere het goedkeurende zegel zette. Het waren degenen die zuchtten en uitriepen over de gruwelen die zij in zichzelf en anderen zagen en voelden (Ezech. 9:4). Als dan de Heere een gezucht en geroep vanwege het gevoel van uw inwendige gruwelen in uw boezem heeft gelegd, bent u een van degenen op wie Hij Zijn zegel heeft gezet.

Geheiligde benauwdheden behoren tot onze grootste zegeningen; en een van hun gezegende vruchten is dat zij ons ervoor bewaren stijf te worden op onze droesem en gerust te zijn in Sion. Zorgeloze, wereldsgezinde, hoogmoedige, hebzuchtige belijders, weggezonden in vle-

selijkheid en dood, wanneer is ooit een geroep in hun ziel? Misschien doen zij een vormelijk gebed – een morgengebed, een avondgebed, een gezinsgebed, alles ‘zo rond als een bal’ en ‘zo koud als kerstmis’. Stijf en bevroren in vleselijkheid zijn ze zelf ijs, en ze brengen hun ijs mee waar ze maar komen. Echter, God laat niet toe dat Zijn volk op deze koude, levenloze, bevroren, ijzige manier doorgaat, met louter vormelijke toewijding, lippendienst en gebeden die als een oude schoen versleten zijn door het langdurige gebruik. Hij zendt hun verdrukkingen, beproevingen en moeiten toe, voert hen in de woestijn, oefent hen terdege op het pad van benauwdheid, en terwijl Hij hen ondersteunt, verwekt Hij een geroep dat Hij zeker zal horen.

J.C. Philpot gehele preken over Beproevingen

J.C. Philpot gehele preek over Psalm 107:17-20: De verlossing van de zot uit zijn verderf
Uitgesproken in Stamford op zondagmiddag 28 november 1858
Overgenomen uit De gangen van Gods kerk, deel 5

‘De zotten worden om de weg hunner overtreding en om hunne ongerechtigheden geplaagd. Hunne ziel gruwde van alle spijze, en zij waren tot aan de poorten des doods gekomen. Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, verlost Hij hen uit hunne angsten. Hij zond Zijn Woord uit, en heelde hen, en rukte hen uit hunne kuilen’

De 107de Psalm is één der opmerkelijkste gedeelten der van God ingegeven Schrift, in zoverre deze op een aantal verschillende wijzen en onder verschillende beelden de bevinding der heiligen Gods voorstelt. Er zijn vier personen, wien deze speciaal tekent, die ik niet ongepast moge noemen de zwerver, de gevangene, de zot of afkerige, en de zeeman. Deze vier personen worden voorgesteld en beschreven als typen en beelden van de heiligen Gods, die door die bijzondere aard der bevinding worden geleid. U zult vaststellen, dat er vier dingen van hen worden gezegd. Zij hebben benauwdheid, gebed of een roepen, verlossing en lof. Zij worden allen voorgesteld als geworpen in bezoeking en benauwdheid, en gebed en smeking oefenende in hun bezoeking en benauwdheid. Zij worden allen voorgesteld, als verlossing ontvangende in antwoord op het gebed, en van de lof wordt gesproken als Gode geschonken door allen. Met Gods zegen zal ik proberen de woorden onzer verhandeling wat te verklaren: en dat doende zal ik aantonen:

- I.** Ten eerste: wie deze zot is, voor zover de Heere ertoe in staat moge stellen, wat van zijn persoon te tekenen.
- II.** Ten tweede: zijn bezoeking, welke is zijn overtreding en ongerechtigheid.
- III.** Ten derde: hoe hij in zijn bezoeking tot den Heere roept.
- IV.** En ten vierde: hoe de Heere spreekt, heelt, en verlost.

I. Ik geloof, dat sommigen uwer in staat zullen zijn iets in uw eigen bevinding vast te stellen, dat moge overeenkomen met wat de Heilige Geest ons hier heeft voorgelegd. Het is ons niet toegestaan elkander dwazen te noemen, want er is een nadrukkelijke verklaring uit de mond der vleesgeworden Waarheid, dat hij, die zijn broeder een dwaas noemt, in gevaar zal zijn van het helse vuur. Maar ik ken geen Schriftplaats, die enig mens verbiedt zichzelf een dwaas te noemen: als er één is, ben ik mij er niet van bewust. Noch is er enige Schriftplaats, niet dat ik weet, die ons dwazen heet. In de woorden onzer verhandeling spreekt God van sommigen van Zijn volk, en noemt hen dwazen, maar alleen zoals elders: ‘Gij, dwaas en onwijs volk.’ Een dwaas te zijn in geestelijke zin is het tegenovergestelde te zijn van wat een wijs man is. Dwaas te handelen betekent te handelen op een wijze, tegengesteld aan die, waarop de wijze handelt. De wijze is een man, die hemels onderwijs in zijn ziel heeft, en ernaar handelt. Hij zet dan ook een wacht voor de deuren zijner mond, en wandelt zonder ter rechter- of linkerzijde te struikelen. Hij heeft geen erg drukkende last van schuld op zijn consciëntie, hij is niet verward in de strikken van satan, en aldus handelt hij als een wijs man, omdat hij de zonde veracht. Maar de dwaas, bewust zijnde wat hij is, ziet op Jezus, ‘Die ons geworden is wijsheid van God.’

De dwaas is niet de goddeloze, hij is niet een verworping: maar hij is een arm, zwak, dwaas

kind van God. Hij is een vat der genade, maar hij is niet gezegend met die wijsheid en vreze Gods in levende beoefening. Hij is zonder die krachtige nature Gods, welke hem bewaart voor zwakke en dwaze dingen, maar toch is hij een aangenaam en gezaligd man, hoewel hij uit verschillende redenen in vele droeve gevallen zijn onreinheid en dwaasheid verraadt. Hij heeft het oog van een dwaas, een dwaas hart, dat altijd hunkert naar onreinheid en dwaasheid, een dwaze tong, welke niet in bedwang wordt gehouden met bit en toom, en een dwaze gewoonte van op zichzelf te betrouwen, waardoor hij vaak tot het boze komt, en satan legt zijn strikken, en hij raakt erin verward. Hij heeft een zwakke wederlegging, sterke hartstochten, en door de krachtige aanvallen van zijn onvermoeide vijanden, wordt hij verleid tot iets, dat schande brengt, ik wil niet zeggen over de Kerk, maar op zijn consciëntie. Het kan wel zijn, dat hij ervoor wordt bewaard een smaad te brengen over het volk van God: doch hij is zich ervan bewust, dat hij erg onbescheiden en ongepast handelt, en door deze dingen brengt hij duisternis over zichzelf.

Er kunnen er hier wel enigen zijn, die zichzelf gelukwensen, dat zij deze dwaas niet zijn. Het kan wel zijn, dat u bent als de zoon in de gelijkenis, die nooit ook maar iets verkeerd had gedaan, maar de Heere scheen zijn goede rekenschap van zichzelf niet heel erg te steunen. Niet dat ik niet geloof, dat hij een goed man was, maar toch zei hij, dat zijn vader hem nooit ook maar een bokje had gegeven, om vrolijk te zijn met zijn vrienden, en ook had hij hem niet de belofte van een feestmaal gegeven. Dus wat hij had om over te feesten, was zijn goede mening van zichzelf, en zijn eigen vasthoudendheid. En vaak was het een erg heerlijk feestmaal voor hem. Hij was niet zo slecht geweest als zijn broer, die zijn ganse vermogen had doorgebracht. Maar op zijn best was het een armzalig feest. De Heere lachte hem nooit toe. Doch hij had in zichzelf datgene, waarop hij met voldoening kon blikken. Daarom, toen zijn hongerige broeder thuiskwam, was hij vervuld met haat en nijd tegen hem, met heimelijke hovaardij en eigen-gerechtigheid. Maar de dwaas is iemand, die niet zulk een goed gedrag, zulke goede voornemens, goede woorden of werken heeft om op te roemen. Hij is zich ervan bewust, dat hij in verschillende gevallen op droeve wijze, de verkeerde weg is opgegaan, hetgeen benauwdheid in zijn consciëntie heeft gebracht. En het kan zijn, dat hij bij ogenblikken in zijn ziel wordt geoefend, of hij er niet in alle opzichten buitenstaat, of hij wel ooit de vreze Gods in zijn ziel gehad zou kunnen hebben, en hij begint te twijfelen. Hij kan zeggen, dat hij heeft 'dwaselijk gedaan,' zoals er één oudtijds sprak: 'en zottelijk gedaan.' Maar wij willen u wat verder leiden in de verborgen diepten onzer tekstwoorden.

II. 'De zotten worden om de weg hunner overtreding, en om hunne ongerechtigheden geplaagd.' Welnu, deze dwazen moeten treuren over hun overtredingen en ongerechtigheden. De arme David was zulk een soort dwaas. Hij deed een misstap en viel, struikelde en bracht schuld op zijn consciëntie. Zijn zoon Salomo was een dwaas van dit soort, want hij zondigde en bracht grote duisternis over zijn ziel. Hizkia was één van deze dwazen, toen hij zijn goederen toonde aan de gezanten van de koning van Babel. Petrus was één van deze dwazen, toen hij zijn Heere en Meester verloochende, en nog wel met een eed. Toen deze heilige mannen schuld op zich laadden vanwege hun overtredingen, werden zij geplaagd. Er is nu in de wereld een zeer verpestende en vergiftige leer in omloop, dat God Zijn volk niet kastijdt vanwege hun zonden. Hoe vreselijk voor enig mens om zulk een dwaling te verspreiden. Wat een antinomiaanse leer! Hoe in strijd met de Heilige Geest! Want de Heere zegt in de 89ste Psalm, en men zou menen, dat dit genoeg zou zijn, om het te bewijzen: 'Indien zij Mijne inzettingen ontheiligen, en Mijne geboden niet houden: zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen.' En zegt Paulus niet zeer beslist in de brieven aan de

Hebreeën: ‘Indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen.’

Zo ook hier zegt de Heere met nadruk van deze dwazen, dat zij worden geplaagd vanwege hun overtredingen. Worden niet hun overtredingen aangegeven, als de oorzaak hunner plagen? Het kan wel zijn, dat God hen plaagt in het lichaam, zoals wij lezen in 1 Cor. 11:30 van velen, die ‘zwak en krank’ waren en van velen, die in slaap waren gevallen, omdat zij aten en dronken, alsof het avondmaal des Heeren een feestmaal was. Om deze reden waren sommigen krank en sommigen werden weggenomen door de dood. Hier werden zij geplaagd door lichaams-krankheid, en als u de oorzaak zou kunnen naspeuren van uw lichamelijke ongesteldheid, dan zou u kunnen opmerken, dat de Heere u plagende was, vanwege een zekere overtreding, zodat door uw lichaam te bezoeken met een pijnlijke plaag, Hij u deed denken aan uw zonden en overtredingen, en aldus stelt Hij ze u voor ogen en doet ze zwaar drukken op uw consciëntie.

Het is goed in ziekte het te aanvaarden als een kastijding, en hoewel uw consciëntie vrij is van enige hovaardij of zonde, aanvaardt de roede dan voor uw zonden in gezamenlijk opzicht. Maar als de roede wijst op enige bijzondere misstap of struikeling, aanvaardt de roede dan als ertegen gericht zijnde, en smeeke van den Heere u een openbaring te schenken van Zijn vergevende liefde. Het kan wel zijn, dat Hij u in de Voorzienigheid plaagt, het kan zijn, dat u een erg hebzuchtig hart hebt, en dat Hij opmerkt, hoe het u gedurig terzijde aftrekt. In de kerk kan er een zeker overleg in uw gedachten komen, waarmede u uw bedrijf wat meer kunt doen bloeien. Het mag dan zijn, dat u niet komt met het vooropgezette doel dat te doen, maar in plaats van te luisteren naar het woord, kan het wel zijn, dat u zekere plannen ontwerpt, welke een grotere winst in uw bedrijf zullen verzekeren, of u kunt wel zoeken naar iets, om uw hebzuchtige begeerten te voldoen. Kunt u dan erover verwonderd zijn, dat de Heere zou wegnemen al hetgeen u had bijeenvergaderd, en dat Hij zou ingaan tegen deze hebzuchtige praktijken? Aanvaardt het als een kastijding. Of het kan wel zijn, dat Hij uw consciëntie bezoekt. U bent zich ervan bewust, dat er vele dingen in u zijn, waaraan de Heere een mishagen heeft, de hardigheid uws harten, uw ongerechtigheid, of de koelheid uwer genegenheden, en vele dingen, waarvan de Heere nauw kennis neemt, en dan plaagt Hij uw consciëntie. Hij haalt uw hart tot Hem uit, en oefent u bij ogenblikken op dit punt, of uw ziel recht is voor God. U hebt geen antwoord op het gebed, u hoort de heiligen Gods spreken over gezegende openbaringen, en over welke verkwikkende woorden er tot hen komen, maar u hebt niet één woord, u bent besloten onder duisternis, en vrees. Of het kan zijn, dat u beproevingen hebt in het huisgezin, een ziekelijk kind, of een invalide vrouw of man, en dat ze u zelfs ontvallen door de dood. Neem al deze dingen als de roede Gods, die tot u spreekt, waardoor Hij u doet denken aan vele dingen, waarin u terzijde bent afgetrokken. Zoals de ouder of ouders het kind bezoeken voor wat het heeft gedaan, zo ook kan het zijn, dat de Heere u bezoekt. Het is een erg slechte plaats om in te verkeren, geen bezoeking te hebben in gemoed, consciëntie of lichaam. Het is wel aangenaam voor het vlees, doch het is een slechte plaats voor de ziel.

Indien alles aangenaam is in het huisgezin, gemakkelijk in de omstandigheden, als er geen bekommring is in de consciëntie, geen beproevingen van binnen, ben ik er erg zeker van, dat het u ver van God brengt, en dat het u ermede tevreden zal doen zijn het leven te leven van een beest, etende en drinkende en slapende, te zijn zoals u bent en wat u bent, zonder te zuchten naar een openbaring en ontdekking van Christus aan uw hart. De meeste mannen en vrouwen leven het leven van een beest, en zijn alleen maar bezig voor de tijd, in hun werk: Zij hebben niet meer bekommring over hun ziel, dan de beesten, die vergaan, en zo is het ook met de

heiligen Gods, tenzij de Heere het werk levendig houdt door kastijding, tenzij Hij hen terugbrengt en hen leert welke zondaren zij zijn en hun geest opheft tot de dingen der eeuwigheid.

U kunt wel denken, dat er erg vriendelijk met u wordt gehandeld, omdat u in goede doen verkeert en alles schijnt te gaan, zoals u zou kunnen wensen, maar als u de grootste vijand van God zou zijn, zou Hij niet een passender weg kunnen kiezen, om Zichzelven te wreken.

Let op de zakenmensen, die geen vreze Gods voor hun ogen hebben, zie wat zij zijn, als er een zakengetij aanbreekt, zijn zij niet even ver van God als de mens mogelijkerwijs maar zijn kan? Als de winkel vol klanten is, hoe vrolijk gestemd is dan de zakenman! Waar is de man nu die de Heere aanroept? Maar als de tijden kwaad zijn en de dingen verkeerd gaan, begint hij God aan te roepen. Nu hij meer verliezen van tijdelijke en zinnelijke dingen begint te voelen, begint hij meer waarde te hechten aan de dingen der eeuwigheid.

Dus als God onze genegenheden wil zetten op de dingen, die boven zijn, dan moet Hij ze afnemen van de dingen der aarde. Dit is de wijze, waarop de Heere handelde met degenen in de 73ste Psalm, die geen banden hadden tot hun dood, en wien God op gladde plaatsen zette en deed vallen in verwoestingen. Daarom kus de roede, koester deze, kleef hem aan, loof God ervoor, loof Hem voor Zijn bezoekende weldaden, Zijn tuchtigende slagen, want ze zijn alle bedoeld om u uit de wereld te brengen. Wees ervoor beducht geen oven, geen roede te hebben, zonder kastijding te worden gelaten. Doch loof den Heere voor iedere bezoeking, voor iedere ziekte, voor iedere smart, voor iedere beproeving en voor ieder zwaar verlies. Loof den Heere voor dit alles. Door deze slagen brengt Hij u meer nabij Zijn heilige en soevereine Majesteit. O deze dwazen, voort te gaan, totdat het heet, dat hun ziel gruwet van alle spijze en zij tot aan de poorten des doods gekomen zijn. Wij weten, dat bij ziekte spijze niet smaakt. Hier is een man van de akker gekomen met een goede eetlust, hoe heerlijk is hem de geur van bereid voedsel? Maar breng het bij een man, die op een ziekbed ligt uitgestrekt, en het is hem walglijk. Hier is het gebraden Lam, waarover ik onlangs sprak, wat is het heerlijk voor een hongerige ziel, wat walglijk voor de verzadigde ziel! Wel, in een zekere zin gruwen de zielen van deze dwazen van alle spijze. Zij kunnen zich niet vermaken in de wereld, zoals zij vroeger deden, omdat zij een verontruste consciëntie hebben. Zij kunnen zich niet verlustigen in de dingen der wereld, zoals andere mensen dat doen, en aldus gruwen hun zielen van alle spijze.

Hoe walglijk is de lichtvaardige en blijde toon, die zij horen. Het is voor hen even lichtvaardig als het lied van de dronkaard. O! hoe walglijk is het gesprek van de goddeloze voor een ziel, die waarlijk bekommerd is over de dingen der eeuwigheid. Hij gevoelt, dat hij een ziel heeft, die onder de toorn des Almachtigen ligt, en wat een vreselijke zaak het zal zijn, als hij voor eeuwig moet worden geworpen in het verterende vuur, en daar voor eeuwig te liggen. Wat zijn al de dwaze vermaken? Hij kan zich niet voeden met de spijze, deze nonsens, zoals dwazen dat kunnen, 'Hij is tot aan de poorten des doods gekomen. 'Hij weet niet, of de wortel der zaak wel in hem is. Hij vreest dat het werk nimmer is aangevangen, dat zijn blijdschap geheel misleiding is geweest en alleen natuurlijke overtuiging was, dat al zijn bevinding in het verleden niets zou zijn geweest dan een hoop misleiding, bedrog en geveinsdheid. Hij vreest, dat hij binnenkort in de eeuwigheid zal zijn, en dat al zijn zonden hem als met een molensteen zullen doen verzinken in de diepten der hel. Nu zou u nauwelijks geloven, dat deze man een heilige van God was. Waar is zijn godsdienst? Waar zijn zijn blijdschap, vrede, geloof en liefde? U kunt niet één van deze zaken in hem waarnemen, en ook kan hij ze niet in zichzelf waarnemen. Maar hij is van Christus, en dat is hetgeen hem doet gevoelen, wat hij doet. Nu komen wij tot

III. Het roepen der ziel in deze uiterste nood. Er is een roepen tot den Heere in hun ellende. Maar het is de ellende, die tot roepen dwingt. De mensen roepen nimmer waarlijk tot den Heere in ernst, tenzij dat zij in ellende komen. Het zijn niet de gebeden van een man op zijn gemak, de halfhartige gebeden, die opklimmen in de oren van de Heere Zebaoth, maar het gebed van de ziel, die in ellende verkeert, in de golven der bezoeking en droefheid. Als de baren van God over het hoofd van een mens gaan, en hij zinkt in diepe wateren, dan bidt hij. Zo ook deze dwazen, waarvan wordt gesproken in onze tekst, zij roepen tot den Heere in hun ellende. Wat een genade een Heere te hebben, tot Wien te roepen! Een genadetroon, een voetbank der genade, een gebed-horend en gebed-verhorend God! Wat een genade, dat de Heere Zijn volk niet in de wanhoop laat, niet overlaat aan de zonde en satan, en dat Hij ze niet in het verderf werpt, om daar de gewelven van de hel te doen weergalmen van hun roepen uit ellende en afgrijzen.

Maar onderwijl er leven is, is er hoop, en hoewel deze arme dwaas altijd een lage plaats moet innemen, is er evenwel een roepen in zijn ziel, en er is een Heere van medelijden en erbarmen, om dat roepen te horen, dat hij uitgiet. U kunt nooit zo diep wegzinken, dat u niet een schreeuw in uw ziel hebt om tot den Heere te roepen, als u Zijn grote Naam vreest. Het is uw genade, voorrecht, en zegen te weten, dat er een God is, en te weten, dat als u tot God roept in de ellende, Hij u zal horen. Daarom, blijf roepen, arme ziel, geef niet op, geef niet toe aan wanhoop, roep tot den Heere, en hoe meer verontrust u bent, des te meer roept u. Nu komt

IV. Verlossing. ‘Hij verloste hen uit hunne angsten. ‘ O, hoe goedertieren! O, hoe medelijdend is de Heere toch! Te horen het geroep van Zijn arme kinderen hier beneden! ‘Hij verloste hen uit al hunne angsten.’ Die gemoedsangsten, die knagingen van een schuldige consciëntie, die twijfels en vrezen, kwellende verzoeking, en die pijnlijke verwachtingen der toekomstige wereld. Hij verschijnt voor hen, helpt hen, strekt Zijn arm uit. ‘Hij zond Zijn woord uit, en heelde hen, en rukte hen uit hunne kuilen. ‘ Hij zendt een woord van belofte, van zoete nodiging, of een woord, dat vergeving, vrede en verlossing meebrengt. God zendt het woord met kracht in hun hart, en als het woord komt, dan komt de verlossing met het woord, omdat, meteen dat het vertroostende woord het hart bereikt, satan vliedt, de duisternis verdwijnt, twijfels en vrezen wijken, het harde hart week wordt, en Jezus komt met het woord en Zichzelve openbaart met een Goddelijke kracht aan het hart. Niets dan het woord, komende met een Goddelijke kracht in het hart, kan ooit de afkeringen genezen, het bedroefde gemoed stillen en de twijfels en vrezen, die een levende ziel kwellen, verdrijven.

En Hij rukt hen uit hun kuilen. Wij zouden ziel en lichaam beide hebben verwoest. Hebben sommigen uwer geen strikken gehad zo geraffineerd en van zulk een krachtige aard, dat u uzelf niet ervan verlossen kon? Telkens weer werden uw voeten verstrikt, steeds weer werd u gevangen in de strik en u gevoelde, dat die strik uw ondergang zou zijn. Wacht u voor toe te geven aan de eerste strik, aan de eerste verzoeking. Menige man is in een zondegang gevallen door eerst toe te geven aan de verzoeking, welke hij zou hebben kunnen weerstaan. Maar verzoeking, zonde en een goddeloos hart, die altijd samenwerken, overvielen hem, zodat zijn voeten zijn verstrikt. Doch zonder de bijzondere genade Gods zou menige strik onze ondergang zijn geweest. Als de Heere ze niet uit de weg genomen had, dan zouden wij erdoor zijn verstrikt.

Deze strikken liggen verspreid in al hetgeen wij doen, in onze spijs, drank en kleding, in ons lichaam en gezin, in ons bedrijf en bezigheden en in onze wandelingen, ons uit- en ingaan. Er is niet een enkele stap, die wij kunnen doen, waar de verborgen strikken niet voor onze voeten

zijn gelegd, en deze strikken zouden zonder de genade Gods, zeker onze ondergang blijken te zijn. U kunt wel denken, dat dit niet zo is, maar als u ze zag, zou u bemerken, dat er een strik was gelegd, zelfs in uw zware arbeid en beroep, maar

*‘Zelden zien wij de strikken,
Aleer wij de smart gevoelen.’*

Deze arme dwazen zijn gevangen in de strikken en zij zouden lichaam en ziel hebben verwoest, zonder de genade Gods. U kunt lezen van mensen, schuldig aan de afschuwelijkste misdaden en als u acht erop geeft, zult u opmerken, dat zij langzamerhand voortgingen van het een tot het ander, totdat zij tenslotte in ’t oog vallende verderfelijke misdadigers werden. Hoe menige leerjongen is in eerste aanleg verzocht geworden een weinig te nemen, en is dan verder gegaan, totdat hij zijn persoon verwoest heeft, en het kan wel zijn, dat hij zich in omstandigheden heeft gebracht, welke erop uitlopen, dat hij een gevangene is voor het overige van zijn leven. Wees op uw hoede voor de eerste zonde. Menige dronkaard is begonnen door maar een weinig te nemen. Wees dan ook op uw hoede voor het maken van gewoonten, en voor hierin te worden verstrikt. Smeeke den Heere u eruit te verlossen, want de Heere zal Zijn volk bewaren. Hij ‘zal de voeten Zijner heiligen bewaren,’ en Hij zal ze ten einde toe bewaren. AMEN.

J.C. Philpot gehele preek over Jesaja 45:2-3: De schatten die in de duisternis zijn

uitgesproken in Londen op dinsdagavond 2 augustus 1853

overgenomen uit Zestal leerredenen, deel 6

“Ik zal voor uw aangezicht gaan en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. En Ik zal u geven de schatten die in de duisternissen zijn en de verborgen rijkdommen, opdat gij moogt weten dat Ik de HEERE ben, Die u bij uw naam roept, de God Israëls.”

Tot wie werden deze woorden gesproken? zo vragen wij al aanstonds. En wij antwoorden: Tot Kores of Cyrus. En wie was Kores? Hij was koning van Perzië. Maar hoe komt Kores hier zo als hoofdpersoon voor in Gods Woord; en waarom gaf de Heere zulke beloften aan een heidens vorst? De Heere had Kores, hoewel een heidens heerser zijnde, als instrument en middel verkoren tot een bijzonder bepaald werk, hetwelk daarin bestond, dat hij de grote Chaldeeuwse opperheerschappij zou omverwerpen, de stad Babylon innemen, en de kinderen Israëls tot hun eigen land doen terugkeren; en daarom vinden wij hem hier, honderd en zeventig jaren reeds vóór de voltoering van zijn arbeid, uitdrukkelijk aangewezen en met name genoemd door de met de Heilige Geest begiftigde profeet. Welk een bewijs, voorwaar, van de ingeving des gezegende Geestes van Gods Woord, alsmede, dat alle gebeurtenissen en zaken onder Gods bestuur en naar Zijn bepaalde raad geschieden!

Nochtans, was het niet slechts het uitdrukkelijk noemen van zijn naam; maar zelfs het werk dat hij te verrichten had, werd alreeds ver vóór deszelfs mogelijkheid en noodzakelijkheid aangewezen en verkondigd. Het werk waartoe hij zou opstaan en Goddelijk bepaald was, bestond in de bevrijding der twee stammen van Juda en Benjamin uit de ballingschap, waarin zij gevangelijk weggevoerd waren naar Babylon, als een rechtvaardige straf hunner zonden; waarin zij de tijd van zeventig jaren zouden doorbrengen. Hen dus te bevrijden uit de Babylonische

gevangenis en ten einde van de zeventig jaren te helpen wederkeren, was het werk dat Kores, naar Gods bepaalde raad, te verrichten had. De volvoering daarvan was een zeer groot werk voor hem, ja, zo groot, dat hij het buiten de bijzondere hulp en tussenkomst van God, niet kon volbrengen. Immers, hij had daartoe een stad te veroveren, welker muren vijftig ellen breed waren en twee honderd voeten hoog, ingesloten door een wijde gracht met diepe wateren, en afgesloten met honderd koperen poorten. Daarbij was de stad zó wel bemand en van het nodige voorzien, en dat alles zó krachtig, sterk en veelvermogend, dat bijna elke aanval vruchteloos en tevergeefs scheen. Indien de Heere daarom niet, volgens de woorden van onze tekst 'voor zijn aangezicht ging, en de koperen deuren verbrak, en de ijzeren grendelen aan stukken sloeg', dan zou Kores nooit die welversterkte stad genomen hebben, maar bij elke poging een gewisse nederlaag ondervinden.

Ziedaar de letterlijke mening van de tekst. Doch zouden de woorden geen uitgebreidere toepassing veroorloven? De belofte, het is zo, werd alleen aan Kores gegeven, en ons is derzelver letterlijke vervulling bekend; maar zijn de woorden alleen toepasselijk op hem? Hebben wij dan geen sterkte in te nemen, geen stad van zaligheid te overwinnen? Hebben wij dan geen behoefte, dat de Heere voor ons aangezicht heengaat, en onze kromme wegen recht maken? Zijn er dan bij ons geen koperen deuren, geen ijzeren grendelen, die ons het toenaderen belletten en de toegang versperren, en die door de Heere moeten verbroken en in stukken geslagen worden? Is het dan waarlijk zo, dat de weg ten hemel dwars over een vlakke en grazige weide leidt, die wij gerust zomaar kunnen betreden en in de aangename koelte van een zomeravond, onder het verzamelen van haar bloemen en het lieflijk geluid van de kwelende vogels? Geenszins; nooit heeft een kind van God de weg ten hemel zulk een groeiend en bloeiend pad bevonden. Zulk een pad vindt men door de wijde poort op de brede weg, die ten verderve leidt. Het is de enge poort en de nauwe weg, de moeilijke weg, vol zwaarigheden, beproevingen, verzoeking en vijanden, die ten hemel leidt, en welks einde het eeuwige leven is. Indien wij daarom onder de pelgrims naar Sion behoren, verlangende naar de erve der heiligen, zullen wij ook de behoefte aan zulke beloften en derzelver geestelijke vervulling in ons ontdekken, als welke God hier Kores verkondigt. Laat ons dit denkbeeld dan tot een richtsnoer verstrekken tot de geestelijke mening van onze tekst. Ik zal daarom, met Gods zegen, te dezer ure die bevindelijke beschouwing daarvan trachten te geven, en dezelve toepasselijk op Gods volk uitleggen, mij verder onthoudende van zijn betrekking op Kores, of het moest zijn tot opheldering van de geestelijke beduiding.

In dit licht beschouwd, meen ik voornamelijk drie grote hoofdzaken in deze woorden op te merken:

- I.** Het voorafgaande werk des Heeren, in 'voor het aangezicht Zijns volks henen te gaan, de kromme wegen recht te maken, de koperen deuren te verbreken, en de ijzeren grendelen in stukken te slaan.'
- II.** De giften welke de Heere hun geeft, wanneer Hij de koperen deuren verbroken, en de ijzeren grendelen in stukken geslagen heeft, en hier genoemd worden: 'schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.'
- III.** De gezegende uitwerkselen door des Heeren werk en giften voortgebracht: een geestelijke en bevindelijke kennis van 'dat Hij de HEERE is, Die hen bij hun naam roept, de God van Israël.'

I. Het voorafgaande werk des Heeren, in 'voor het aangezicht Zijns volks henen te gaan, de kromme wegen recht te maken, de koperen deuren te verbreken, en de ijzeren grendelen in stukken te slaan.' Evenwel, voor en alear wij ons schikken tot de beschouwing van het zogenaamde, voorafgaande werk des Heeren, en de aanwijzing, hoe vast dat alles staat op de Goddelijke belofte, moeten wij kort ons oog wenden op de personen tot wie deze beloften gedaan worden. Om dit meer duidelijk zowel als personeel te maken, hebben wij te letten op het enkelvoudig getal, gelijk God het Zelf heeft uitgesproken: 'Ik zal voor uw aangezicht gaan.' Het is zelfs ook uit de woorden van onze tekst duidelijk, dat de beloften, die daarin gevonden worden, gegeven zijn aan het geofend kind van God, en aan hem alléén. Niemand anders, derhalve, heeft daarmee iets te doen, of enig geestelijk aandeel in dezelve. Verwijl een ogenblik voor uzelf bij dit punt. Dat het uw gemoed ontwijfelbaar zeker zij, dat, tenzij gij geen geestelijke oefeningen, beproevingen, of verzoeken hebt, gij voor het tegenwoordige geen geopenbaard deel kunt hebben aan de beloften van onze tekst; gij zult derzelver geestelijke gepastheid en schoonheid niet bemerken, noch voor uzelf kennis hebben aan de Goddelijke en hemelse gelukzaligheid, die zij in zich bevatten. Maar indien gij, aan de andere kant, een beproefd en geofend kind van God zijt; iemand die bekend is met de plaag van uw hart, en met de menigerlei moeilijkheden en verwarringen die de weg des hemels steeds bezetten, dan hebt gij alle reden te geloven, dat gij een dergenen zijt, die zich deze beloften met recht mogen toe-eigenen. Doch beschouwen wij de beloften zelf:

1. Gelijk de eerste derzelve de aangenaamste en zoetste is, zo legt zij ook het fundament voor al de overigen: 'Ik zal voor uw aangezicht gaan.' Welke veel betekende woorden! Hebt gij nooit over derzelver mening nagedacht? Hoe groot moeten wel de zwarigheden en moeiten zijn, dat de God van hemel en aarde Zelf voor ons moet gaan om ze te overwinnen! Inderdaad, zij moeten het bereik van enig menselijk vermogen te boven gaan, indien daartoe niets minder vereist wordt, dan de onmiddellijke tegenwoordigheid en kracht van de Almachtige Zelf. Ga eens bij een schone avond naar buiten, sla uw blik naar de hemel, versierd met duizenden sterren, en zeg dan tot uzelf: 'Hoe! zou het nodig wezen, dat dezelfde Almachtige, Die al deze schitterende bollen schiep, voor mij heengaat?' Veronderstel eens, dat gij, wat de godsdienstige zaken aangaat, nimmer een enkele beproeving, verzoeking of moeilijkheid op uw weg ontmoette; maar alles gemakkelijk, effen en naar wens ging, zodat er zich zelfs niet één hindernis opdeed, of gij kon die door uw eigen oefening wegnemen. Welnu, als het zo is, hoe ter wereld zoudt gij behoefte hebben, dat de Heere u voorgaat?! Ja, gij zoudt zelfs, of het moest zijn bij wijze van plichtpleging, het niet ondernemen, om zulk een gunst te vragen. Maar indien gij, integendeel, omringd zijt door grote inwendige verwarringen van het gemoed, en gevoelt te zijn in menigerlei gevaar en droefheid der ziel, en van alle zijden bezet door moeilijkheden, waarvan gij zelfs niet één door uw eigen kracht en wijsheid kunt te boven komen, daar zij nochtans moeten opgeheven worden, dan gevoelt gij de noodzakelijkheid, dat 'de HEERE voor u gaat.' Daar is niets waarvan wij afkeriger zijn, dan van beproevingen en verdrukkingen in de voorzienigheid en in de genade; en nochtans, zullen wij aan de waarheid getuigenis geven, wij zullen nooit iets recht kennen of een wezenlijke zegen zonder dezelve ontvangen.

Gewoonlijk gesproken, openbaart de Heere Zich nimmer, noch in Zijn voorzienigheid noch in Zijn genade, of maakt Zich aan de ziel in liefde en barmhartigheid bekend, buiten het pad der beproeving. Derhalve hadden wij ons onder beproevingen en verdrukkingen te gedragen, om niet alleen het einde, maar zelfs het begin der godsdienst te leren; ja, ik zou er wel bij willen voegen, om te weten dat er een God is, en als zodanig de macht van Zijn arm, de grootheid

Zijner zaligheid, en het licht van Zijn aangezicht te ondervinden. Zijn wij daarom wel onderwezen, dan gevoelen wij de noodzakelijkheid, dat de Heere ons voorgaat, en dat niet slechts nu en dan. Naar elke stap van de weg, want zonder Zijn leiding en besturing, zullen wij gewis afdwalen. Hoe treffend vinden wij dat bevestigd in de geschiedenis van de kinderen Israëls! Hoe ging de Heere steeds voor hunlieder aangezicht van Egypte tot het beloofde land, hun weg dag en nacht schikkende door de wolkkolom! Ja, nog toen zij het land Kanaän bereikt hadden, was Hij hun voor- en achtertocht, en maakte de harten en handen hunner vijanden zo zwak als water, zodat zij hun zegevierende armen geen weerstand konden bieden! Hoe vielen de muren van Jericho zelfs op hun bazuingeluid. En hoe was het beloofde land bijna veroverd, vóórdat de kinderen Israëls deszelfs grond betraden! Zó moet de Heere ons elke stap en gang voorgaan.

a. Bovendien, de belofte heeft haar toepassing op verschillende dingen. Niet slechts heeft zij kracht en toepassing op geestelijke-, maar ook op tijdelijke beproevingen en radeloosheden. Op Zijn vóór ons heengaan, beide in de voorzienigheid en in de genade. Indien de Heere voor ons gaat, de weg bereidt en ons een pad baant voor onze voeten, dan is alles wel: elke moeilijkheid zal ineens verdwijnen, en elke berg zal voor ons vlak en effen worden. Maar als wij daarentegen Hem niet voor ons zien heengaan, en niet gevoelen dat Hij ons leidt, dan verlicht geen enkele lichtstraal ons pad, geen vriendelijke hand ontsluit de vele sluitbomen, die ons de weg belemmeren. Van voren en achteren ingesloten zijnde, weten wij niet wat te doen. Het schijnt alsof wij op onszelf waren teruggewezen - voorwaar, ellendige toevlucht genoeg!! - en wij weten niet welke weg in te slaan!

b. Maar niet alleen hebben de woorden hun toepassing op des Heeren voorlichtend, en blijvend aangezicht in verdrukkingen en beproevingen, en het uit de weg ruimen derzelve, of ons tot het dragen daarvan te bekrachtigen, maar ook tot de bekendmaking van Zijn heilige en onschendbare wil. Daar is bijna niets zo beproevend en verwarrend voor een kind van God, dan de begeerte om datgene te doen, wat recht is, of indien al bekend, niet te weten hóe dat uit te voeren; verlangende te zijn naar de kennis van Gods wil in sommige gewichtige zaken, en nochtans niet bekwaam te wezen, die wil klaar en duidelijk te ontdekken. Maar het gebeurt niet zelden, dat, wanneer het tot het uiterste gekomen zijnde, de Heere in Zijn tedere voorzienigheid voor Zijn volk heengaat, door onverwachts ginds een deur te openen en alle andere te sluiten, als een kennelijk teken en bewijs, dat deze de weg is welke wij te gaan hebben, en soms belieft het Hem in Zijn genade een zacht woord van onderricht aan de ziel mee te delen, hetwelk ineens de zaak afdoet.

c. Doch meer bijzonder vervult de Heere dit gedeelte der belofte, door de hindernissen en beletselen uit de weg te ruimen en weg te nemen. Dit was in het bijzonder het geval met Kores, in wiens pad zulke vreselijke beletselen en hindernissen lagen. Wat deze zijn, zullen wij meer van nabij beschouwen, als wij het volgende gedeelte der belofte overwegen.

2. 'En Ik zal de kromme wegen recht maken.' Deze belofte vloeit als vanzelf uit de voorgaande voort; en is daarmee nauw samengevoegd: want door het vóórgaan des Heeren, worden alle kromme wegen recht gemaakt. Maar hoe, indien er in onze paden geen kronkelingen zijn, of indien de weg die wij betreden zo recht is als de baan van een pijl en zo effen en vlak als een groen plein? Wel! dan hebben wij voorzeker op dit ogenblik geen deel aan die belofte. Zij heeft voor ons niets aantrekkelijks; zij biedt ons geen vriendelijke hand. Maar als wij, aan de andere kant, zulke kromme wegen in onze paden aantreffen, dat wij ze onmogelijk kunnen

recht maken, en zulke ruwe en oneffen plekken, dat wij tot derzelver vereffening ons niet bekwaam vinden, dan hebben wij daarin een gegronde hoop, dat wij de geschikte voorwerpen zijn om deel te hebben aan die belofte, dat de Heere vóór ons aangezicht zal gaan en onze kromme wegen recht maken.

Doch wat hebben wij te verstaan door kromme wegen, en hoe worden het kromme wegen? - In het algemeen beschouwd, kunnen wij ervan zeggen, dat zij tweeledig alzo zijn:

a. sommigen zijn uit haar aard krom en oneffen; en

b. anderen zijn dat niet door hun natuur, maar vanwege de bepaling en bestemming des Heeren, om alzo te wezen.

a. De dingen, die uit hun aard en natuur niet recht zijn, maar krom en verdraaid, zijn aldus door de zonde; want de zonde heeft krom gemaakt en verbogen, wat oorspronkelijk recht was. Zo zijn verkeerde geaardheden, kromme gesteldheden, kromme begeerten, kromme willens, kromme lusten in zichzelf aangeboren krommingen, omdat zij door de zonde uit hun oorspronkelijke staat verbogen zijn, en nu niet meer vlak liggen onder Gods heilige wil en Woord; en deze worden door een levende ziel gevoeld krommingen te zijn door de inplanting en het bezit van een heilig grondbeginsel, hetwelk zich openbaart en kermt onder de krommingen en tegenstrijdigheden.

b. Maar daar openbaren zich ook krommingen in de paden van Gods volk, die in hun aard en natuur niet zo zondig in zichzelf zijn, maar door de hand van God ons krom gemaakt zijn. Hiertoe behoren de verdrukkingen in lichaam en gemoed, armoede in omstandigheden, zware berovingen in onze werkzaamheden, verliezen van kinderen, in één woord, een menigte verschillende omstandigheden door de Heere gewekt of bestuurd, zodat zij ons 'kromme wegen' worden.

Maar nu, de Heere heeft beloofd 'de kromme wegen recht te maken.' Nemen wij daarom de belofte in haar volle uitgestrektheid, dan wordt daarin ten stelligste verklaard, dat de Heere kromme wegen, waaruit ook ontstaan, waardoor ook gekomen, van welke gedaante zij mogen wezen, recht zal maken. Voorzeker een heerlijke ontdekking van Zijn almacht, wijsheid en getrouwheid!

Maar gij vraagt mij: hoe Hij die kromme wegen recht maakt? Dat geschiedt in twee wegen, al naar de aard en natuur derzelve. Soms maakt Hij ze recht door die krommingen weg te nemen; en op andere tijden door ons gemoed aan dezelve te onderwerpen en ze goed te keuren. Misschien hebben wij een kromme weg in Zijn voorzienigheid. Hetzij armoede, vervolging, onderdrukking, hetzij familiebeproevingen of tijdelijke moeilijkheden; en deze ontspringen uit en zijn verbonden met omstandigheden, die buiten ons bestuur liggen. Al deze kromme dingen mogen wij met alle ijver hebben zoeken weg te nemen of recht te maken; maar al ons pogen en onderwinden daartoe heeft ze hetzelfde gelaten, zo niet erger gemaakt dan tevoren. Opstand, gemelijkheid of medelijden met zichzelf mogen zich van terzijde in ons gemoed opgeworpen hebben, waardoor zij steeds nog krommer en verdraaider geworden zijn dan ooit, totdat wij ons ten laatste genoodzaakt zien onze toevlucht tot de Heere te nemen. Nu, dan is het Zijn tijd om Zich te vertonen en Zijn eigen belofte te vervullen, hetwelk Hij doet door ze geheel weg te nemen, ons uit de omstandigheden, waardoor ze ons krom werden, te ontheffen, of door een einde aan de omstandigheden zelf te maken. Alzo maakt de Heere soms de kromme wegen recht. Zo deed Hij aan Jakob, toen Hij hem bevrijdde van Labans tirannie en Ezau's dreigend geweld; en aan David, toen Hij Saul uit de weg ruimde. Zo geeft Hij gezondheid voor ziekte,

uitredding in gevaren, het wegnemen van een vijand, en het verlossen van onder de macht van de onderdrukkers, als zovele middelen om deze kromme wegen recht te maken.

Maar ook nog op een andere wijze maakt de Heere de kromme wegen recht, en dat geschiedt door onze wil over te buigen, dat wij ons aan dezelve onderwerpen. Wij moeten ons geheel niet voorstellen, dat de Heere, als antwoord op ons gebed, al onze tijdelijke verdrukkingen zal wegnemen. Verre van dat; integendeel zullen wij tot onze dood wellicht daar meer en meer van ondervinden. Maar misschien rijst bij deze of gene de vraag: 'hoe kan Hij dan Zijn belofte vervullen, dat Hij de kromme wegen zal recht maken, indien Hij zelfs sommige der kromste en verdraaidste laat gelijk tevoren?' Dat doet Hij door onze wil aan dezelve te onderwerpen; en dit doet Hij wel eens door de ziel te beweldadigen met een zoet en aangenaam besef van Zijn gezegende tegenwoordigheid; maar ook wel door een verborgen en geheiligd licht te doen opgaan over het pad dat wij betreden, ons daardoor overtuigende, dat die ruwe en oneffen weg de rechte weg is, die leidt tot een stad ter woning. Wanneer het de Heere behaagt Zich aldus te openbaren dan geeft dat onderwerping; en zodra het ons gegeven wordt, ons aan Gods wil te onderwerpen, of de opstand, gemelijkheid en het ongeloof van ons vleselijk bedenken zijn overwonnen, en wij voelen een zoete en zalige kalmte in onze ziel. De kromme wegen zijn nu als ineens verbannen, zijnde verslonden in de wil van God. In deze weg en op zulk een wijze worden de uit hun natuur kromme wegen zijnde, meestendeels recht gemaakt. In de zaken zelf is geen verandering geschied, maar in onze beschouwing van- en onze gewaarwordingen onder dezelve. Het vleselijk gemoed is krom en blijft steeds verdraaid; onze verkeerde gesteldheid en aard, onze kromme begeerten en lusten blijven op zichzelf even verdraaid als immer tevoren; maar zij zijn voor zover recht gemaakt, dat zij niet meer zo ontsteken en kwellen als tevoren. Op evangelijke wijze is het in het tijdelijke: de beproeving in de voorzienigheid blijft steeds even krom als tevoren. De personen, waarmee wij te doen hebben, de omstandigheden, die wij te bestrijden hebben, het kruis, dat wij dragen, de lasten, die wij hebben te torsen, het blijft alles gelijk en onveranderd. Maar de Heere geeft kracht en bekwaamheid, om de moeite en benauwdheid, door dezelve voortgebracht, te verdragen. En zolang zij in onderwerping aan Zijn heilige wil worden gedragen, drukt hun gewicht niet meer op onze schouders, en hun kromheid wordt niet meer zo scherp gevoeld. Ziet hoe dit het geval was met deze drie uitstekende heiligen van de oude dag: Job, David en Paulus. Jobs beproeving, Davids beroving, en Paulus' doorn bleven allen, gelijk tevoren; maar toen de Heere Zich ontdekte, had Job berouw in stof en as; David stond op van de aarde, wies en zalfde zich; en Paulus roemde in zijn zwakheden.

3. Maar de Heere beloofde Kores meer dan dat: Hij zegt in onze tekst, dat Hij, in voor zijn aangezicht te gaan, 'de koperen deuren zou verbreken, en de ijzeren grendelen aan stukken zou slaan.' Kores verlangde de stad Babylon in te nemen en te bezitten; maar wanneer hij slechts een blik op haar wierp, en de mogelijkheid hoe haar in te nemen overdacht, dan vond hij ze voor zich gesloten met koperen deuren en ijzeren grendelen. Dit sloot alle voortgang ten enenmale buiten, hij kon het ontwerp zijner begeerte niet volvoeren. Die sluitbomen stonden hem gedurig voor de aandacht als te sterk en te vermogend voor al zijn krijgswapenen; en tenzij ze daarom verbroken en in stukken geslagen werden, kon hij de stad niet veroveren en innemen. En nu, zouden wij in onze eigen persoonlijke ondervinding niet iets kunnen vinden, dat met de gewaarwording van Kores overeenstemt? Als daar is een verlangen der ziel naar de verkrijging van een zeker voorwerp, laat ons zeggen, naar een verwerving der eeuwige zaligheid, of een gewinnen van Christus, en een zalige bevinding van geopenbaarde vergeving en vrede, of een

inwendige persoonlijke genieting van de zoete en lieflijke ontdekking van de gunst en liefde Gods. Gesteld eens, dat dit het voorwerp is waar de ziel het op gezet heeft, dewijl de Heere zelf deze begeerten naar dezelve in het binnenste ontstak.

Maar wanneer wij, in de navolging van dit voorwerp, al voorwaarts dringen om dat te verwerven, wat ontmoeten wij dan al niet in de weg?! - Koperen deuren en ijzeren grendelen! En deze onoverkooombare beletselen staan zo in de weg, dat zij hem geheel blokkeren en alle toegang tot de genieting van de begeerde zegening verhinderen. Dan is het door de wegneming of opruiming dezer hindernissen, dat de Heere Zijn belofte vervult: 'de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik aan stukken slaan.' Beschouwt zelfs maar eens onze gebeden. Zijn de hemelen daarboven ons soms niet van koper, zodat Jeremia klaagt, 'dat er geen gebed door kan?' Neen, is soms ons hart zelf niet een koperen deur gelijk, zo hard, zo wederspanning, zo onbuigzaam? Alzo zijn de gerechtigheid, majesteit en heiligheid Gods, wanneer zij deze vreselijke volmaaktheden van de levende Jehova met een onder de schuld der zonde bevend oog beschouwen, als zovele koperen deuren voor de ziel. Evenzo de onderscheidene vijanden, die de ziel omringen; de hindernissen en beletsels, die vanbuiten en vanbinnen in de weg staan; de tegenstand van zonde, satan, eigen vlees en wereld, tegen alles wat goed en Goddelijk is - ja, kunnen wij die allen niet aanmerken als zovele 'koperen deuren,' die de gewenste toegang in de stad belemmeren en keren?

Maar bovendien zijn er ook nog 'ijzeren grendels!' Deze versterken de koperen deuren en beletten haar open te breken of neer te slaan: het sterker en harder metaal geeft vastheid en stevigheid aan het zwakkere. Een ongelovig hart; het verborgen wantrouwen van het bedenken des vleses; schuld op de consciëntie, veroorzaakt door een besef en gevoel van onze snode en ontelbare afkeringen en omdwalingen van de Heere; twijfelingen en vrezes, menigmaal ontspringende uit ons eigen gebrek aan bestaanbaarheid en overgegevenheid aan de Heere; bevattingen alsof wij geheel in alles misleid waren, doordat wij zo weinig merk- en kentekenen van genade en zoveel verzuim en nalatigheid in waakzaamheid en gebed in ons bevinden, dat alles kunnen wij ijzeren grendels heten, die de koperen deuren kracht bijzetten en versterken.

Maar nu, kunt gij die koperen deuren verbreken, en die ijzeren grendels aan stukken slaan? - Dat is hier de vraag. Of kon Kores dat doen in het natuurlijke? Ongetwijfeld bezat hij een groot en dapper heirleger krijgsknechten van de uitnemendste heldhaftigheid, die de meest mogelijke ervarenheid hadden in het gebruik van hun wapenen; maar vóór hen stonden koperen deuren en ijzeren grendelen. Hij mocht ze beschouwen in haar grootte en wijde, maar daardoor werden ze niet uit de weg geruimd. Hij mocht wensen en begeren, dat ze verbroken en in stukken geslagen werden; maar wensen en begeren zou weinig vordering geven om ze weg te nemen. Zij bleven steeds gelijk tevoren voor zijn aangezicht, ondoordringbaar, onoverkomelijk. Alzo ook met de gewaarwordingen en ondervinding van een kind van God. Daar, daar recht in zijn weg, staan die onoverkomelijke hinderpalen. Hij kan even weinig zijn hardheid des harten, zijn duisterheid van het gemoed, zijn ongeloof en wantrouwen verbreken, als Kores de koperen deuren en ijzeren grendelen van het aloude Babylon uit de weg kon ruimen. Het is hem even onmogelijk, om de werkingen van een boos, arglistig en Goddeloos hart ten onder te brengen, als de koning van Perzië, door de uittrekking van zijn zwaard, in één slag de ijzeren grendelen, die de koperen deuren versterkten, kon aan stukken slaan. Bij zulk en diep gevoelde behoefte staat hier nu de gepastheid en gelukzaligheid der belofte: 'De koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan.' Geestelijkerwijs genomen, willen de woorden als vanzelf betekenen de wegneming van alle hindernissen die de weg sluiten. Laat ons zien hoe zij worden weggenomen, dat is: door Gods besturende opper-

heerschappij worden geregeld, om niet meer beletsels te zijn. Zie maar eens op de gerechtigheid en heiligheid van God, die als reine en onkreukbare volmaaktheden voor de ziel de ingang in de hemel en heerlijkheid, tegenstaan. Maar hoe worden dan deze deugden Gods weggenomen? Kan God een enige Zijner eeuwige en heerlijke volmaaktheden verloochenen? Kunnen zij dan, als het ware, vernietigd worden en ophouden te bestaan? Neen, neen! dat is vanzelf onmogelijk; maar met betrekking de erfgenamen der zaligheid kunnen zij zó voor hen veranderen, dat zij niet meer koperen deuren en ijzeren grendelen zijn, om hen buiten de hemel te sluiten. Toen Jezus, door Zijn lijden en sterven, door Zijn verdienstelijke gehoorzaamheid en Goddelijke offerande, Gods gerechtigheid genoeg deed, de wet verheerlijkte en vervulde, opende Hij Zijn volk een ingang in de stad Gods. Zo spreekt de postel daarvan, als dat 'Hij uitwiste het handschrift, dat tegen ons was, in inzetten bestaande, hetzelve uit het midden nemende, en aan het kruis nagelende.' In die zin zou men kunnen zeggen, dat de wet, die de uitdrukking is van Gods gerechtigheid en heiligheid, verbroken werd als een koperen deur, en aan stukken geslagen als en ijzeren grendel; met andere woorden: zij is niet meer hinderlijk, als een sluitboom in de weg, tot de zaligheid der ziel.

Doch zien wij op de koperen deuren en ijzeren grendelen als afschaduwende andere beletsels, dan zullen wij ze niet in de weg vinden, maar reeds dadelijk verbroken en in stukken geslagen. Zo zijn onkunde, ongeloof, wantrouwen, hardheid van hart, duisternis van gemoed, schuld der consciëntie, met al de andere koperen deuren ineens verbroken, toen de Heere het hart verbrak door de zoete toepassing van liefde en bloed. Alzo ook de onderscheiden verzoeken en benauwingen vanbinnen en vanbuiten, die de ziel schijnen tegen te staan, verdwijnen op eenmaal, wanneer God ze met Zijn vinger aanroert; en ook is er geen, die hoe sterk, hoe diep of hoog, niet aan stukken valt voor het Woord van Zijn mond.

II. De giften welke de Heere hun geeft, wanneer Hij de koperen deuren verbroken, en de ijzeren grendelen in stukken geslagen heeft, en hier genoemd worden: 'schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.' Maar toen Kores, door het verbreken der koperen deuren, en het in stukken slaan der ijzeren grendelen, toegang kreeg tot de stad Babylon, wat vond hij daar? - Talloze schatten. Daarvan kwam hij opeens in het volle bezit als des Heeren eigen vrije gift; want de belofte luidt: 'Ik zal u geven de schatten, die in de duisternis zijn, en de verborgen rijkdommen.' Kores kreeg geen deel aan de schatten der duisternis, noch sloeg hij zijn hand aan de verborgen rijkdommen, die in het paleis des konings van Babel weggelegd waren, vóórdat hij de stad ingegaan was door de koperen deuren. Zo ook in het geestelijke. Daar in de verte verthoont zich aan uw ogen de stad van zaligheid, - de stad, die de Heere met alle geestelijke zegeningen voorzien en versierd heeft. Ziet, hoe derzelve torens aan de horizon blauwen, en hoe de zon haar tempels en paleizen verguldt! Maar bemerk uw oog ook niet, dat diezelfde zon schittert op de koperen deuren, die gesloten zijn met ijzeren grendelen, en die alle toegang beletten? Nochtans, de Heere gaat voor hen henen, verbrekende deze en in stukken slaande gene, en geeft aan de ziel een gezegende toegang tot de stad.

Doch wat ontdekt Hij daar dan de gelovigen, en waarvan geeft Hij hem de bezitting? —

1. 'De schatten, die in de duisternis zijn!' Maar wat dunkt u, vindt gij dit niet een vreemde uitdrukking? - 'Schatten, die in de duisternis zijn!' Zou er dan duisternis kunnen zijn in de stad van zaligheid waarvan Jehova het Lam het eeuwige Licht is? - De uitdrukking geeft niet te verstaan, dat de schatten zelf duisternis, maar dat zij in de duisternis waren, totdat zij aan het licht gebracht werden. De schatten van Bélsazar waren in de duisternis, voordat zij aan het

licht gebracht en Kores gegeven werden. Zo is het in geestelijke zin. Zijn er geen schatten in de Heere Jezus? - O! welke schatten van genade in Zijn heerlijke Persoon! Welke schatten van vergeving in Zijn dierbare bloed! Welke schatten van gerechtigheid in Zijn volmaakte gehoorzaamheid! Welke schatten van zaligheid in alle, dat Hij is en heeft als de grote Hogepriester over het huis Gods! Nochtans, al deze schatten zijn 'schatten, die in de duisternis zijn' voor zover zij verborgen zijn voor onze ogen en harten, totdat wij, door Zijn bijzondere kracht, in de stad van zaligheid gebracht zijn. Dan zijn deze schatten niet slechts aan het licht gebracht, geopenbaard en bekend gemaakt, maar ook is de ziel opeens in het volle bezit daarvan. Zij worden niet slechts gezien, maar door een bijzondere daad van gift uit het hof des hemels hem overgemaakt, als die door het geloof in de Heere Jezus Hem aanneemt in zijn hart. Niemand heeft zelfs de minste bevatting van de schatten der genade, die er zijn in de Heere Jezus Christus, totdat hij gebracht is uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, en Hem kent en de kracht Zijner opstanding door de zoete openbaringen Zijner tegenwoordigheid en liefde.

Maar niets slechts wordt door het woord 'schatten' te verstaan gegeven, dat er iets opgeleid en verborgen is voor het gewoon gezicht; maar (als in het meervoudig getal voorkomende) het drukt uit een oneindig, onberekenbaar bedrag, - een bedrag, hetwelk nooit zal uitgegeven worden, maar genoegzaam, en genoegzaam, en wederom en altijd genoegzaam zal zijn, voor al de behoeften, en voor al de gelovige komers. Wanneer wij door het geloof een gezicht krijgen van de Persoon, en het werk van de Heere Jezus, en de overvloeiende volheid van Zijn genade ons onder de ogen komt, en hoe zij veel meer overvloedig wordt over al het meerder worden der zonden, dan moge het terecht ons gemoed met een heilige verwondering en aanbidding vervullen. Wanneer wij een straaltje van de krachten en de uitwerkselen van Zijn verzoenend bloed mogen ontvangen, dat dierbaar bloed, hetwelk 'reinigt van alle zonden' en die Goddelijke gerechtigheid, welke is 'tot allen, en over allen, die geloven', welke schatten van barmhartigheid, vrede en vergeving zien wij dan daarin opgelegd! Dit met het oog des geloofs te beschouwen, en in derzelve schoonheid, beminnelijkheid en gelukzaligheid in te gaan, is inderdaad met al de heiligen te begrijpen, de lengte, en de breedte, en diepte, en de hoogte, en iets te kennen van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat. De zon zal ophouden haar licht te geven, en de aarde om haar gewas voort te brengen; maar deze schatten zullen steeds niet uit te ledigen zijn: want zij zijn in zichzelf oneindig en onuitputtelijk.

2. Maar de Heere belooft bovendien Kores te zullen geven: 'de verborgen rijkdommen', dat is letterlijk verstaan, de rijkdommen der stad, die in haar verborgen plaatsen weggelegd waren. En heeft dit niet een even geestelijke en proefondervindelijke mening als het overige van de tekst, waarmee het in nauw verband staat? - O ja! Menigvuldig toch zijn 'de verborgen rijkdommen', waarmee de God aller genade Zijn gelovig geslacht verrijkt. Neem maar eens het Woord van God. Welke verborgen rijkdommen zijn in deszelfs geheime diepten weggelegd! Hoeveel waardiger is elke belofte, dan duizend werelden! En hadden wij slechts ogen om te zien, hoe zou het ons duidelijk worden, dat ieder gedeelte van Gods ingegeven waarheid ten boorde toe gevuld is met de rijkste ontdekkingen van de wijsheid en goedertierenheid Gods. Maar deze rijkdommen zijn verborgen voor het aangezicht. Zij liggen verzegeld voor het oog der gieren in de verborgen diepten der geopenbaarde waarheid. Maar wanneer het de Heere behaagt, dezelve tot de ogen en het hart van een Zijner gelovige kinderen te brengen, dan doen zij hem ook betuigen: 'O! ik kon het nooit geloven, dat er zulk een volheid en diepte in Gods Woord verborgen lag, of zulk een volheid en dierbaarheid in de beloften, maar ook, zolang het

voor mijn ogen bedekt en onzichtbaar was, kon ik het niet begrijpen, dat er zulk een schoonheid en beminnelijkheid was in Jezus, zulk een liefde in Zijn hart, zulk een kracht en waarde in Zijn verzoenend bloed, noch zulk een blijdschap en vrede in het geloven. Ik zou het nooit geloofd hebben, dat er in Gods Woord zulk een kracht was om te wonden en te genezen, om neder te werpen en op te heffen.' O! hoe worden niet alleen alle bevattingen, maar zelfs de voorkomingen des harten door het Woord der waarheid, in de hand des Geestes, overtroffen! O! hoever gaan deze verborgen rijkdommen alle aardse schatten te boven, en overtreffen in waarde duizenden en miljoenen van goud en zilver! Maar het is alleen dan, wanneer deze verborgen rijkdommen aan de ziel geopend zijn, zodat wij zien, gevoelen en weten, wat de Heere Jezus Christus is voor hen, die in Hem geloven en Zijn Naam beminnen. Het is deze verlichting en ontdekking, die het Woord van God wezenlijkheid, geest en leven doet zijn voor de ziel. De kracht en gelukzaligheid dezer dingen te gevoelen, is een gedeelte van die 'verborgenheid des HEEREN, welke is met degenen, die Hem vrezen;' en door het ingaan in deze verborgenheden, het tasten en handelen dezer schatten, en het bezit verwerven van deze rijkdommen, komen wij proefondervindelijk te verwezenlijken, welk een gezegende kracht er ligt in een Goddelijke, hartgrondige en gelovige godsdienst. Wij kunnen de waarheden duidelijk genoeg in Gods Woord zien, maar als dat het alles is, wat wij van haar weten, dan is het gelijk een zien van geld, dat niet het onze is, maar dat voor de armoede van anderen is opgelegd. Het grote punt waar het op aan komt, is niet slechts de rijkdommen te zien, maar in het bezit derzelve gesteld te worden. Een godsdienst zonder kracht, zonder geur, zonder een gevoelde gelukzaligheid in de waarheid Gods, door de toepassing van de Heilige Geest, is nutteloos en van geen waarde, beide voor de tijd en de eeuwigheid. Gelijk de som van een schooljongen: het staat alles op papier - een zeker bedrag in nummers zonder het bezit van een enkele penning.

Maar let eens op het verband dat er is tussen de beloften, en 'de kromme wegen, koperen deuren en ijzeren grendels', en het voorheengaan van de Heere om ze weg te nemen. Zonder dit voorafgaand werk zouden wij tot onze dood onkundig blijven van 'de schatten, die in de duisternis zijn', onze ogen zouden nimmer zien, noch onze handen tasten, 'de verborgen rijkdommen.' Daar zijn, vergelijkenderwijs gesproken, maar weinigen, die iets kennen van de zoetheid en wezenlijkheid van een door God onderwezen godsdienst; van de kracht der genade aan de ziel, of van de schatten en rijkdommen, die er weggelegd zijn in de volheid van de Zone Gods. Zelfs de meesten dergenen, die de waarheid belijden, vergenoegen zich met de naam van te leven, met een rechtzinnige geloofsbelijdenis, met een goed klinkend praatchristendom, en toelating tot het lidmaatschap van de kerk, zonder te weten of iets begeren te weten van de gezegende kracht en het wezen der gemeenschap met God, van een ontdekking van de Heere Jezus, van de openbaring Zijner liefde en genade aan de ziel, en de verzegeling van de gezegende Geest aan het hart.

III. En nu het gevolg of de uitwerkselen van het aan het licht brengen van deze schatten der duisternis? - Het is: een geestelijke bevinding en kennis van God, en dat Hij de God is van Zijn volk: 'Opdat gij moogt weten, dat Ik de HEERE ben, Die u bij uwen naam roep, de God van Israël.' Merkt eens op de bijzonderheid der uitdrukking: 'Ik de HEERE, Die u bij uw naam roep!' Wat een ondeelbaarheid drukt het op de persoon, die aldus wordt aangesproken! Hoe maakt het de godsdienst als een persoonlijke zaak! Wanneer God iemand bij name uitzondert, dan geeft dat te kennen, dat Hij wat bijzonders met hem te doen heeft, en dat Hij hem persoonlijk en als op zichzelf staande kent. Trouwens, dit gaat in het natuurlijke ook goed door.

Hoevelen immers zijn hier tegenwoordig, die ik, hoewel voor mijn aangezicht ziende, niet ken bij naam. Wanneer ik u daarom op de straat ontmoet, zo zou ik u niet bij uw naam kunnen aanspreken. Evenwel zijn er, wiens namen mij bekend zijn; ulieden zou ik derhalve bij uw naam aanspreken, dewijl ik meer of minder persoonlijke kennis aan u heb. Zo ook in de genade. De Heere kan gezegd worden 'Zijn volk bij name te roepen', als Hij hen, door een bijzonder werk der genade aan hun harten, uit de wereld roept tot de kennis van Hemzelf. Niet, dat Hij inderdaad met een hoorbare stem spreekt; maar de uitwerking is zo onderscheidende, alsof Hij zeide: 'Johannes, of Maria, Ik heb u nodig!' Wij hebben niet te verwachten, dat wij zullen zien het licht, of zullen horen de overluidende stem waarmee Saulus van Tarsen werd beschreven en geroepen; maar wij moeten enigermate dezelfde kracht ondervinden, en iets van dezelfde Goddelijke invloeden gewaar worden. Wanneer God een mens aldus roept, dan zal, ja, dan moet hij komen, want de Heere voegt daaraan een kracht toe, die hij niet kan noch wil wederstaan, althans niet met opzet. Het is voorwaar onoverwinnelijke genade, ja, onweerstaanbare genade!

En nu de handelwijs?! God roept de zondaar bij zijn naam; en hoewel Hij ons niet mondeling roept gelijk de Heere Jezus Christus Zijn discipelen riep, wanneer Hij zeide: 'Volg mij!' - de uitwerking echter is dezelfde.

En wat is de vrucht en het voortbrengsel van die bijzondere, ondeelbare en persoonlijke roeping? - Kennis! Doch welke kennis? Een geestelijke, hartelijke en bevindelijke kennis. En waarvan? 'Dat de Heere, Die hen bij naam roept, de God Israëls is.' Zo leren zij dus twee dingen: vooreerst, dat de Heere hen geroepen heeft bij hun naam, met andere woorden: dat het een waarachtig werk der genade aan hun zielen is. Zij hebben hun twijfelingen en vrezen daaromtrent gehad; zij zijn beproefd geworden met betrekking tot de aanvang, de voortgang en het einde daarvan; zij zijn geoefend geworden met ongeloof en wantrouwen, en menigerlei angstvallige mismoedigheden; maar door de verborgen kracht Gods, die in hun ziel is uitgestort, gevoelden zij hun harde hart vertederd, hun ongeloof weggenomen, hun wantrouwen in stukken geslagen, en de schatten, die in de duisternis zijn, aan het licht gebracht, waardoor zij gevoelig verrijkt en in het bezit gesteld zijn van de liefde Gods. Nu zien zij ook, dat God hen waarlijk bij name riep; dat het een waar, echt werk is; en bij een terugzien op de weg die achter hen is worden zij met eigen ogen gewaar, dat de Heere in alles 'voor hun aangezicht gegaan is, en de kromme wegen recht gemaakt heeft.' Daarin hebben zij dan ook het getuigenis, dat Hij, Die hen bij hun naam riep, zo deed, omdat Hij eerst hun namen geschreven had in het Boek des levens. Dit aan het hart verzegeld te hebben, is een druppel des hemels in de ziel te bezitten. Maar de voornaamste en tweede zaak, waaraan Hij hen kennis geeft, is: 'dat Hij de God Israëls is.' Veel ligt er in deze uitdrukking opgesloten; maar het voornaamste punt daarvan is, dat Hij Zich daardoor verklaart te zijn hun Verbondsgod; en dat al de beloften, die Hij aan Israël gedaan heeft, krachtig de hunne zijn. Als 'de God van Israël' openbaart Hij Zijn barmhartigheid en genade; als 'de God van Israël' zal Hij nooit de voorwerpen van Zijn uitverkiezende liefde begeven noch verlaten; als 'de God van Israël' vervult Hij al Zijn beloften, verslaat Hij elke vijand, vertoont Hij Zich in iedere moeilijkheid, vergeeft Hij mildelijk alle zonden, heelt Hij goedgunstig alle afwijkingen, en zal Hij hen bij de uitkomst in de eeuwige gelukzaligheid doen aanlanden.

Hoeveel licht verspreidt de gehele tekst op de weg Gods in het zaligen van zondaren, en het werk Zijner genade aan de ziel. Hier zien wij ons voor ogen gesteld een godsdienst, die gegrondvest zijnde op de beloften en zekere getuigenissen Gods, van geen wankelen weet. In deze godsdienst is een Goddelijke wezenlijkheid, gelijk zij van de hemel nederdaalt in de ziel.

Het is niet enkel een verandering van inzicht in de leer, of verandering van levenswandel; het is niet een aannemen van een zeker stelsel van leerstukken, het horen van een zeker leraar, of het komen in een kerk, en wat dergelijke meer zij. Het is iets zeer verschillend daarvan, ja, zover overtreffend als de hemel is boven de aarde, of de eeuwigheid verschilt van de tijd.

Maar gij zegt misschien: 'Moeten dan alle mensen, die zalig zullen worden, door deze bevinding gaan?' Dat ik u, ter beantwoording, een wedervraag doe: 'Meent gij, dat Kores op een andere wijze, of langs een andere weg in de stad kon komen?' Hij kon noch over, nóch door, nóch onder de muren door in de stad komen. De enige doorgang, die er was, moest zijn door de koperen deuren met ijzeren grendelen; en al zijn pogen om ze te verbreken of in stukken te slaan baatten niets. God moest het werk voor hem doen, of het zou niet gedaan worden. Zo moet Hij krachtig voor ons en in ons werken; en, gelijk het ging met Kores, juist onze moeilijkheden, doen ons onze nood gevoelen en Zijn genade en kracht waarderen en hoogschatten. Indien wij daarom geen beproevingen, moeilijkheden, of verwarringen hebben, dan voorzeker, hebben wij God niet nodig; wij kunnen het dan wel buiten Hem doen. Als ik mijn eigen hart kan vertederen, dan heb ik zeker niet nodig, dat God het voor mij vermurwd. Indien ik in de Heere Jezus Christus kan geloven wanneer het mij lust, dan heb ik voorwaar niet nodig, dat God mij het geloof geeft. Wanneer een rijke geld nodig heeft, gaat hij slechts naar de bank, en neemt zoveel hij behoeft. Hij heeft niemand te vragen om geld; zo ook: indien het geloof in mijn ziel door mijzelf kon worden ontstoken, dan had ik niet als een bedelaar of een bedeed wordende tot God te gaan, en Hem aan te roepen om mij geloof te geven. Als ik honderden in de wisselbank had, dan had ik slechts te gaan en zoveel te nemen, als mij goed vond. En zo kon ik al vergelijkende voortgaan, en elke tak van de godsdienst van de vrije wil leugenachtig maken. Wanneer mijn weg in de voorzienigheid een kromme weg is, en ik door enige oefening en inspanning van mijn eigen vermogens, die genoegzaam kan recht maken, wat zou mij dan bewegen, dat van de Heere te vragen? Of als ik door mijn eigen oefeningen ten hemel kon opklimmen, waarom had ik dan nodig, dat de Heere mij zal helpen? Maar aan de andere kant; indien ik vóór mij en achter mij niets zie dan kromme wegen, en evenwel buiten derzelve rechtmaken bijna niet kan leven, en dat werk toch verre boven mijn kracht is; wel, dan heb ik waarlijk een boodschap aan de troon der genade. Ik heb in wezen en waarlijk iets voor God te doen; en wanneer het Hem belieft, dat als een antwoord op mijn gebed te doen, dan kan ik Zijn heilige Naam danken en prijzen. Dit geeft Gode lof en heerlijkheid; verhoogt Hem en vernedert mij. Zo is het met iedere moeilijkheid, beproeving en verwarring. Indien ik dezelve niet heb of ken, of ik kan ze in- en door mijzelf overwinnen, dan moge ik God als plichtpleging vragen om Zich te ontdekken, maar in het wezen der zaak kan ik zeer goed buiten Hem handelen, en zelf regeren.

Het is ons misschien ook niet duister, waarom Gods volk zoveel koperen deuren en ijzeren grendels heeft, zo menigmaal met veel beproevingen en onderscheiden verzoeken te kampen heeft. Dit geschiedt vooral ook, om hen een persoonlijke kennismaking te geven met God, de grote God van hemel en aarde, de Verbondsgod van Israël; om de godsdienst, die geen beproevingen of oefeningen, geen verzoeken of verwarringen heeft, slechts spottend en vals is. Denkt gij er anders over; kom zegt mij, welke waarde heeft zij? Is zij Gode verheerlijkend? In het minst niet. Is zij dan vertroostend voor de mens? Maar hoe kan dat, daar hij dat niet behoeft! Brengt zij mensen uit de wereld? Niet één énige. Een mens met de godsdienst van de eerste Adam, is met de wereld als de hand met de handschoen. Zij brengt geen zonden ten onder, ja, ook de minste niet. Zelfs gevoelt hij daar nimmer behoefte aan, want zijn zonden verontrusten hem niet; het zijn zijn boezemvrienden; en waartoe zou hij zich daar vanaf ma-

ken? Brengt zij dan vergeving aan? Maar waartoe zou dat wezen, zo er geen lasten zijn weg te nemen, geen schuldige consciëntie te reinigen? Voert zij de hemel in zijn ziel? O! hij is al te goed voldaan met de aarde, dan dat dit nodig zou wezen. Neemt gij derhalve de beproevingen, oefeningen en verwarringen weg waarmee de ware godsdienst zo gemengd is, en zo uitgebreid mee te doen heeft, dan neemt gij, als vanzelf weg waarin de ware godsdienst zichtbaar in wordt, ja, enigerwijs in bestaat.

Gij hebt toch wel eens een klimop over een muur zien groeien? En hoewel hij daar als uitgroeit, zo is noch de muur de klimop, noch de klimop de muur. Maar neemt gij de muur weg, dan zal de klimop mede vallen. Alzo zijn de beproevingen en verzoeken, lasten en droefheden, niet de godsdienst, gelijk de muur niet is de klimop, maar nochtans groeit de godsdienst als uit- en op deze dingen, en doorvlecht zich in haar tussenruimten, gelijk de klimop zich dringt in de kloven en spleten van de muur. Neemt gij daarom de beproevingen en verzoeken weg, waarmee de godsdienst doorvlochten is, en zij beide zullen tezamen vallen.

Dat ik mij moge beroepen op de bevinding dergenen die hier tegenwoordig zijn, en leven in hun ziel hebben. Het is heden dinsdag. Nu dat ik u moge vragen, welk een dag het voor u geweest is? 'Wel', zegt gij, 'ik ben meestentijds in mijn bezigheden geweest, ik had veel te doen in mijn roeping, en mijn gemoed heeft zich de gehele dag daarmee bezig gehouden.' Maar dan, wat godsdienst had gij al die tijd onder uw bezigheden, in uw ziel? Gij antwoordt: 'Och! om de waarheid te zeggen: niet met al. En wie zou zulks, indien hij te doen had wat mij wachtte?' Maar een ander zou mogelijk zeggen: 'Zal ik oprecht voor u zijn, dan moet ik beuigen: ik had een zeer beproevende dag, en ben bijna de ganse dag zuchtende en kermende geweest.' Wie van deze twee personen denkt u, zou behoefte hebben, dat de prediking te dezer ure aan zijn ziel gezegend werd? Wie hunner heeft de zoete toepassing ener belofte of een ontdekking van Gods liefde nodig? Behoef ik nog te zeggen, wie van deze twee de beste hoorder is? Ik zou het een honen van uw algemeen gevoelen rekenen! Indien wij enig inzicht in onszelf hebben, en de toestand van ons hart gevoelen, dan weten wij, dat, zo wij niet op de één of andere wijze in ons gemoed beproefd zijn, de belofte in ons geen plaats vindt; want er is in ons geen gepastheid voor de belofte noch in de belofte voor ons. Daar is, om zo te zeggen, geen deur voor de Heere Jezus om tot ons in te komen en Zich aan ons te openbaren. Maar indien ik onderscheidene beproevingen en moeilijke verdrukkingen heb; zie ik in en vóór mij kromme wegen, en alles schijnbaar tegen mij, dan maakt mij dat, onder de zegen des Heeren, begerig naar Zijn tussenkomst, opdat Hij Zijn kracht, tegenwoordigheid en genade aan mij mocht openbaren. Mij dunkt, dat deze zaak zo duidelijk is, dat eenieder het zou kunnen zien. Althans, elke bladzijde in Gods Woord bevestigt het.

Is dit zo, dan moge de wedergeboren ziel wel uitroepen: 'Geef mij maar beproevingen, en Gods barmhartigheid in dezelve. Geef mij mijn lasten, en Gods ondersteuning onder hen. Geef mij mijn verdrukkingen, en Gods vertroosting met dezelve. Geef mij mijn verzoeken, en Gods genade om mij uit dezelve te verlossen; want ik weet, wanneer ik aan mijzelf ben overgelaten, zonder beproeving of zegen, dan ben ik een arm, vleselijk, werelds schepsel, en op zulke tijden, alhoewel ik de waarheid belijd, is het slechts bij name!' Zegen God dan, voor al uw beproevingen en verzoeken. Jakobus zegt ervan: 'Acht het voor grote vreugde, mijn broeders! wanneer gij in velerlei verzoeken valt;' en gezegend zij God voor elke last en voor iedere oefening; maar bovenal: gezegend zij God voor Zijn genade waardoor Hij de ziel daarin ondersteunt, daaronder vertroost, en ten laatste haar uit alle beproevingen voert, haar eindelijk brengende tot die gelukzalige plaats, waar alle tranen van de ogen zullen worden afgewist. AMEN.

J.C. Philpot gehele preek over 1 Petrus 5:10: Lijden en de weldaden daaruit voortvloeiende

uitgesproken in Londen op zondagavond 14 augustus 1853

overgenomen uit Zestal leerredenen, deel 6

“De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestig, versterk en fundere ulieden.”

Toen Petrus met zijn lijdende Heere in de hof van Gethsémané was, was hij niet bekwaam om een brief te schrijven aan de gemeente van God. De hand, die het zwaard uit zijn schede trok om Malchus het rechteroor af te houwen, was niet de hand om de pen van één door de Geest gedreven apostel te besturen. Gelijk vele goede mensen in de dagen der eerste liefde, zo be-toonde ook Petrus toen meer ijver dan kennis, meer vleselijke vurigheid dan diepe onderwij-zingen des Geestes en rijke bevinding van de liefde Gods te hebben. Had hij toen geschreven, hij zou waarschijnlijk zijn pen gebruikt hebben gelijk zijn zwaard; en in het neervellen der vijanden van Sion kon hij misschien onwetende enige van haar vrienden hebben neergeslagen. Maar nadat hij gegaan was door vurige ovens van verdrukking, ontdaan was van de droesem en het schuim van zichzelf, en door de genade Gods vertederd en vermurwd was, toen was hij, door de inblazing van de gezegende Geest en de aanroering van zijn pen met Zijn heiligende genade, bekwaam, om deze brief te schrijven zo vol kracht en zaligheid, en zo overladen met de rijke bevinding der Goddelijke waarheid. Ik weet niet of gij, bij het voorlezen van het eerste hoofdstuk van deze zijn eerste brief, dezelfde opmerking had gelijk als ik. Velen toch zijn van oordeel, dat het lezen van Gods Woord een zeer onbelangrijk gedeelte der dienst van God is; en evenwel reken ik het verzuim daarvan, gelijk het in sommige gemeenten geschiedt, tot groot nadeel van het volk. Maar bij het lezen van Gods Woord deze morgen, trof mij de rijkdom en de diepte der Goddelijke waarheid waarmee dit gedeelte van Gods Woord mij toescheen ten boorde toe vol te zijn.

Wij zien het aan Petrus dus, hoe hij door de oven der verdrukking en verzoeking vertederd, vermurwd en gevormd was; en hoe hij, nadat genade deze gezegende uitwerkselen in zijn ziel gewerkt had, onder de ingeving des Heiligen Geestes kon neerzitten, en deze brief schrijven tot opbouw en stichting van de gemeente van God door alle tijden.

De voorname hoofdzaak der woorden, die ik u tot tekst heb voorgelezen, en waarover ik met Gods zegen in dit uur zal trachten een weinig te spreken, is lijden, en de weldaden, die daaruit voortvloeien. Doch, om ons onderwerp meer duidelijk te maken voor uw gemoed, en het des te krachtiger op uw consciëntie te binden, zo zullen wij onze tekst in vier voorname hoofddelen splitsen. Ik zal trachten te spreken:

- I.** Over de volheid en vrijheid der genade.
- II.** De heilige en hemelse roeping der kinderen Gods.
- III.** De noodzakelijkheid en natuur van het lijden.
- IV.** De gezegende weldaden en Goddelijke vruchten, die daaruit ontspringen.

Gij zult deze keten in onze tekst vinden uitgeschetst; en het zal mijn bezigheid zijn, onder de bekwaammakende genade des Heeren, deze waarheden voor u open te leggen, met het oog op de verwachting van de Heere, dat Hij Zijn eigen Woord met kracht aan uw consciëntie

moge toepassen.

I. Over de volheid en vrijheid der genade. 'De God aller genade.' Hoe zoet is dat woord genade voor iedere door God onderwezen ziel! Maar er is, voor mijn gemoed, iets bijzonder aange-naams en schoons in de uitdrukking, die de apostel hier bezigt: 'De God aller genade.' Het is alsof hij onze harten ineens tot de fontein wil leiden; alsof hij ons beval, niet op de stroom te zien, maar in de oefeningen en het uitgaan van het geloof onze ogen en beschouwing te wenden tot de altijd vloeiende Fontein van alle genade.

Wij kunnen dit gedeelte van ons onderwerp ontkennender- en stellenderwijs beschouwen. God is 'de God aller genade,' en daarom is er geen genade, dan die, welke van- en uit God is.

Ontkennender wijs. Menigeen schijnt geneigd te zijn onbehoorlijk te vergroten en te verheffen, wat genoemd wordt: de middelen der genade. Het is zo, door dezelve werkt de Heere, en het behaagt Hem om langs die weg Zijn genade mee te delen; maar wat zijn ze zonder Zijn zegen? Als wij over straat gaan gebeurt het wel, dat wij de bestrating zien opgebroken tot herstelling van de pijpen en buizen, die daaronder liggen. Maar nu, wat zijn deze pijpen op zichzelf? Gelijk zij trouwens het water naar de begeerde plaats leiden, zo geven zij van zichzelf geen water, en zijn voor zover van geen nut. En, mijn vrienden! wat is al ons bidden, prediken en het waarnemen der ordinanties van Gods huis op zichzelf? Het zijn slechts pijpen; en zij hebben nodig, dat het water der genade door hen zal vloeien, zullen zij ons enigszins nuttig zijn. En zeg mij, wanneer het water der genade door deze in de ziel vloeit, waaraan zijn wij dan onze dank schuldig? Aan het water of aan de buis? Het is de stroom van barmhartigheid en genade, die in de ziel vloeit, waarvoor wij dankbaar hebben te zijn, en niet voor de blote waterleiding langs welke die genade werd meegedeeld.

Doch stellenderwijs is Hij 'de God van alle genade.' Zien wij hoe en in welke zin, dan zullen wij ontdekken, dat Hij dat is van alle genade, in al haar onderscheiden delen, takken en bijzonderheden.

1. Daar is, bijvoorbeeld, overtuigende genade: want door de genade van God worden wij overtuigd van zonde. De pijlen der overtuiging in onze consciëntie geschoten, ons gevoelen zondaars te zijn, en het roepen om vergevende barmhartigheid kwam alles van God. God was de Auteur en Werkmeester van die gewaarwordingen, indien het een geestelijke overtuiging was. Hij was het, Die wondde; Hij doorstak; Hij doodde; Hij vernederde; Hij opende de wond; die niets noch iemand dan het bloed van Christus kon helen.

2. Maar Hij is ook de God der vergevende genade. Dezelfde genade, die wondde heelt wederom; dezelfde genade, die vernederde verheft ook; dezelfde genade, die uitkleedde dekt ook; dezelfde genade, die de donderen der wet predikte, verkondigt ook het van vrede sprekende Evangelie; en dezelfde genade, die de ziekte en het zeer ontdekt, brengt ook de balsem van Gilead aan, en openbaart de hemelse Geneesmeester. Daarom is Hij de God der vergevende genade in de zoete openbaringen van des Zaligmakers liefde.

3. Maar hoe menigmaal dwaalt de ziel af van haar hemelse Fontein! Zij wijkt gedurig van achter de Heere, maar genade openbaart zich in derzelve herstelling. David spreekt van deze herstellende genade, als hij zegt: 'Hij verkwikt mijn ziel.' Hij brengt ons tot de plaats terug waarvan wij zijn afgedwaald, en openbaart de rijkdommen Zijner vergevende liefde, en ont-

zegelt de Fontein eenmaal voor de zonde en de onreinheid geopend. Hij is het, Die aan de consciëntie toepast het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt, dan dat van Abel.

4. Maar misschien zijn wij het pad der vurige verzoeking doorgestaan, en soms nagenoeg overweldigd door een zee van droefenis en moeite. David kende daar ook iets van, als hij zeide: 'al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan.' Dan hebben wij ondersteunende genade nodig. 'Zijn linkerhand zij onder mijn hoofd, en Zijn rechterhand omhelst mij.' 'Van onder zijn eeuwige armen.' Als wij door de doolhoven der verdrukking gaan, in de oven der beproeving zijn, of geslingerd worden op de diepe wateren der droefheid, steeds zijn daar Zijn armen ter ondersteuning.

5. Doch wij hebben een hart 'arglistig, meer dan enig ding, ja dodelijk;' wij leven in een goddeloze wereld; dragen in onze boezem de zaden van alle zonden, en worden gedurig verzocht tot het kwaad, en welk een behoefte hebben wij dus aan bewarende genade. 'In de kracht van God bewaard door het geloof tot de zaligheid.' Daarvan is Hij ook de Bron en Werkmeester; want niemand kan een enkel ogenblik staan, tenzij hij door de almachtige kracht Gods omtuind en bewaard wordt.

6. En breekt de tijd eens aan, dat gij uw hoofd op de doodspeluw neerlegt, en het klamme doodszweet u in het aangezicht staat; wanneer uw oog breekt en gij deze wereld vaarwel moet zeggen, en van alles wat daarin is te scheiden hebt, dan zult gij, uit Zijn volheid, genade tot sterven nodig hebben, om u alsdan in de ure des doods te onderschragen.

Zo is Hij 'de God aller genade.' Van al de genade, waarin zich ooit de gemeente mocht verheugen, van al de genade, die de gemeente immer behoefde of nodig zal hebben, is Hij de GOD. Beschouw eens de zon, die schone gelijkenis en dat schilderij (door de Heilige Geest Zelf uitgedacht) van de Zon der gerechtigheid. Hoe vele honderden, ja, duizenden van jaren heeft die heerlijke bol des daags al aan de hemel gestaan! Werp een blik op de duizenden oogsten, die onder haar weldadige invloeden zijn ingezameld; denk aan de miljoenen menselijke wezens die gespijzigd zijn door de vruchten, die zij wasdom gaf en rijp maakte. En nochtans schijnt zij voort met al haar oorspronkelijke warmte, licht en schoonheid. Zij is niet uitgeput, zij openbaart zelfs geen tekenen van uitputting, noch heeft zij iets van haar verwarmende en verlichtende kracht verloren. Zij is steeds de heerlijke bol des daags, schijnende, en al weder schijnende met dezelfde warmte, hetzelfde licht, dezelfde invloeden. Nu, zo is het ook met 'de God aller genade!' Duizenden harten heeft Hij verblijd door de stralen Zijner genade; duizenden van boetvaardige zondaars heeft Hij alreeds vertroost door de uitstorting van Zijn gunst, maar steeds blijft Hij de God aller genade, Dewelke desniettemin in rijke stromen van barmhartigheid, goedertierenheid en liefde tot Jezus' gemeente afdaalt. Och! waarom zijn wij toch vaak zo nauw als wij zijn, en de God aller genade uit het gezicht verliezende? Waarom blijven wij zoveel in het schepsel hangen, in plaats van ons te houden aan Hem, Wien te kennen het eeuwige leven is? 'De God aller genade!' Welk een verheven onderwerp, onze beschouwing overwaard! Veel zouden wij hiervan kunnen zeggen, doch de tijd roept mij, om verder mijn tekst na te gaan.

II. De heilige en hemelse roeping der kinderen Gods. 'Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus.'

Wellicht is hier iemand in het midden, die bij zichzelf aldus dacht: 'Dit alles zal ongetwijfeld

wel waarheid zijn; maar wat deel heb ik daaraan?' Ik hoor van de God aller genade; maar heb ik wel genade?' Heeft de God aller genade Zijn genade aan mij verheerlijkt?' Ja, gij moogt uzelf die vraag wel doen, als gij in overweging neemt, hoe weinigen er zijn (vergelijkenderwijs gesproken), die met de genade Gods beweldadigd zijn; maar ziet dan ook wat u een kennelijk deel daaraan geeft. Wat stelt u in het bezit van die genade? 'Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus.' Roeping, ons tweede punt van beschouwing, openbaart een aandeel in de genade Gods, en in de God aller genade. Door dezelfde apostel worden wij vermaand: 'Onze roeping en verkiezing vast te maken.' Door met God te worstelen, dat Hij ze ons zeker zal maken, door haar aan ons binnenste te verzegelen met Zijn eigen hemelse getuigenis, en het onze harten zo duidelijk en klaar te maken als de zon aan de hemel. Doch niet ieder kind van God mag het geschieden, zó zijn roeping en verkiezing vast en zeker te maken. Daar zijn er, die gelijk Bésazar, het schrift aan de wand niet kunnen lezen, en daarom een Daniël behoeven, om het voor hen te ontcijferen; maar zij hebben geen uitlegger, die hen één letter kan voorlezen. Neen; daar zijn velen van Gods kinderen, die hun eigen bevinding niet kunnen lezen; zij kunnen hun eigen genade niet uitschetsen, noch voor zichzelf hun eigen roeping duidelijk maken. Zij hebben derhalve een Uitlegger nodig, gelijk Elihu zegt: 'Eén uit duizend, Die hen kan verlossen, dat zij in het verderf niet nederdalen,' om hun aan te wijzen, hoe het werk des geloofs in hun zielen te lezen. Dit is het nut en de weldaad ener bevindelijke bediening: om u te ontdekken datgene, wat gij anderszins niet zoudt leren, het werk Gods zichtbaar te maken hetwelk voor uw ogen verborgen is.

Er is hier dus sprake van een 'roeping.' Deze roeping is - 'van God;' 'in Christus Jezus;' 'tot Gods eeuwige heerlijkheid.' Goddelijke roeping is een bijzonder werk Gods aan de ziel, een afzondering van de wereld, zowel de belijdende als de onheilige, een ten onder brengen van hoge verwachtingen, een doorpriemen van de consciëntie met overtuigingen, en het opwekken van verlangende begeerten naar Christus, met een uitgaan tot Hem om barmhartigheid; de ziel met gewezen en smeking leidende aan de voeten van de Middelaar; en dan, op Gods eigen tijd en wijze, Christus dierbaar makende, Zijn Persoon, Zijn bloed en gerechtigheid ontdekkende, en de liefde Gods in het hart door de Heilige Geest uitstortende. Iets van deze Goddelijke onderwijzing te kennen, is een deelgenoot te zijn van die hemelse roeping, en een zaligmakend werk in de ziel te bevinden. En overweegt deze treffende en hemelse woorden 'tot Zijn eeuwige heerlijkheid!' 'Geen oog heeft het gezien, geen oor heeft gehoord, en in geen mensenhart is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.' O! geroepen te zijn tot Gods eeuwige heerlijkheid, dezelve hiernamaals in haar volkomen schittering op de hoogten van Sion te beschouwen, die te genieten met een ziel bekwaam gemaakt om derzelve volle en eeuwig gewicht te dragen, en het lichaam tot een schathuis en onsterfelijk metgezel voor de verheerlijkte geest gevormd, en verrukt te worden met de openbaringen van Gods tegenwoordigheid en liefde door een eindeloze, heerlijke eeuwigheid. Welke vooruitzichten van hemelse gelukzaligheid, openbaren en ontdekken zich in deze woorden! Wat het volle genot van dit onuitsprekelijk gewicht van heerlijkheid wezen zal, is boven al de tegenwoordige begrippen der mensheid verheven; het gaat de bevatting der wijste heiligen te boven, en de bevinding van de diepst onderwezen gunstgenoot Gods reikt daartoe niet. Op zijn best, kunnen wij slechts een flauwe straal hebben van de heerlijkheid die God bereid heeft degenen, die Hem liefhebben. Maar zo is het niet met betrekking tot onze roeping. Evenwel, hoe moedeloos ook sommigen van des Heeren kinderen mogen wezen, zij zijn geroepen tot Zijn eeuwige heerlijkheid, om hier voor dezelve voor- en toebereid te worden, en hiernamaals dezelve rijkelijk te genieten.

III. De noodzakelijkheid en natuur van het lijden. Doch laat ons iets verder gaan. Wij zijn alsnog niet tot de wezenlijke hoofdzaak van ons onderwerp gekomen; wij waren steeds in het voorportaal en niet tot het innerlijk hof genaderd. Wij hebben ook de ingang te passeren, zullen wij in de onderscheiden delen der plaats ingeleid worden. Daar is geen ingaan in de heerlijkheid, dan door lijden; noch is er geen inkomen in de rijke bevinding der genade, zonder verdrukking en beproeving. Was het zo niet met Jezus? Wat zei Hij tot Zijn discipelen? 'Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?' Heeft de Heere Jezus niet de weg gelegd waarin wij te gaan hebben; en moeten wij hier niet Zijn lijdend beeld gelijkvormig worden, opdat wij Hem hiernamaals mogen gelijken in Zijn heerlijkheid? 'Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen!' Wanneer wij geen vereniging met Christus hebben in lijden, wij zullen niet met Hem verenigd zijn in heerlijkheid; en derhalve is het noodzakelijk met de Heere Jezus te lijden. Dan, juist dit lijden is zo diep beproevend voor het gemoed van Gods geoefend geslacht. Indien zij niet zo zwaar beladen waren, zij zouden, althans, zo menen zij, kunnen voortgaan; indien de weg gemakkelijk en het pad effen was, indien er geen beproevingen en verzoeken waren, zij zouden, ten minste naar hun eigen bevattingswijze, welgemoed voortreizen. Maar wanneer zij in de vurige oven der verzoeking komen, en ingedompeld worden in een vloed van lijden en droefheid, dan schijnt hun geloof hen te begeven, en hun hoop te falen; zij waggelen heen en weer gelijk een dronken man, zij zijn radeloos, en geloven zelfs geen greintje genade in hun hart te bezitten.

Lijden is derhalve noodzakelijk; doch alhoewel het daar niet buiten kan, zo is het evenwel duidelijk, dat al Gods volk niet lijdt op dezelfde wijze, noch in dezelfde mate. God verkoos onze verdrukkingen voor ons. Hij weet, welke bijzondere beproevingen noodzakelijk zijn voor een ieder, die Zijn Naam vreest. Hoeveel verschillen wij in lichamelijke gesteldheid, opvoeding, levensgewoonte, gemoedskrachten, en natuurlijke geneigdheden! En zo wij van buiten verschillen, zo onderscheiden zijn wij vanbinnen: de gedaanten van ons gemoed zijn zo onderscheiden als de trekken van onze aangezichten; en derhalve zou datgene, hetwelk voor mij lijden is u geen lijden wezen, noch het uwe voor mij. Wij hebben elk voor onszelf onze bijzondere weg van beproeving en lijden, welke God als onze weg afbaande. Sommigen lijden in hun gemoed, anderen in hun lichamen; deze lijden in hun bloedverwanten, genen in hun omstandigheden; de beproevingen van velen zijn voornamelijk in tijdelijke zaken, terwijl anderen alleen in geestelijke zaken de vurige doop hebben door te staan. Doch bij alle andere oorzaken en verscheidenheden van beproeving, is er voornamelijk één, die alle wedergeborenen gemeenschappelijk hebben: een dagelijkse, ja, onophoudelijke strijd met het lichaam der zonde en des doods, en de werkingen van het kwaad in het vleeselijk gemoed.

Doch de tijd laat het niet toe, om al het onderscheidene lijden, dat Gods volk te wachten staat of treft, in zijn bijzonderheden na te gaan en te ontwikkelen. Sommiger lijden is diepgaande, van anderen meer in lichtere mate; bij dezen is het kort, bij gene weer langer van duur; nochtans is het alles om éénzelfde voornemen uit te werken: om de ziel het lijdend beeld van Jezus gelijkvormig te maken.

Gij zult wellicht opgemerkt hebben, dat in deze keten een schone evenredigheid en overeenstemming te vinden is. Niet bij het begin treffen wij het lijden aan. Eerst is het: 'de God aller genade, de eeuwig vloeiende, overvloedige Fontein van alle goedheid en barmhartigheid, zijnde de Bron en Oorzaak van alles. Dan hebben wij de 'roeping', waardoor deze genade aan de ziel geopenbaard werd, waarvan Jezus Christus het gezegend Onderwerp, Voorwerp, Hoofdsom en Middelpunt is. En daarna komt 'lijden', de derde schakel in de hemelse keten. Eerst genade; vervolgens roeping; ten derde lijden. Indien derhalve dit laatste ontbreekt, dan is

de keten niet volkomen. Indien de God van alle genade uw God is, dan heeft Hij u ook geroepen, en indien Hij u geroepen heeft, dan heeft Hij u ook een zekere mate van lijden toebedeeld, opdat gij, gelijk de apostel spreekt, 'de overblijfselen van het lijden van Christus vervullen zoudt', dat is: niet Zijn onderscheiden lijden, maar Zijn verdrukkingen in Zijn leden.

IV. De gezegende weldaden en Goddelijke vruchten, die daaruit ontspringen. En zo acht ik ons genoegzaam toebereid om, met Gods zegen, over te gaan tot de onderzoeking van ons vierde en laatste punt: de weldaden, zegeningen en Goddelijke vruchten, die uit het lijden voortvloeien, en de laatste schakel van de keten vormen.

Maar merkt op de uitdrukking: 'nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben.' Lijden is slechts voor een ogenblik. Stel dat uw levensdagen tot de negentig jaren opklommen, en gij had dag aan dag lijden en droefheid; zegt, dat ieder uur u pijn en kwelling van het lichaam of smart van het gemoed, beproeving des geestes, of verzoeking der ziel aanbracht. Neemt het eens voor een ogenblik aan, hoewel het niettemin zeer onwaarschijnlijk is, dewijl gij wellicht geen negentig jaar bereiken zult, noch misschien niet alle dag een dag van beproeving, verzoeking en lijden zal wezen; maar neemt het eens voor een ogenblik aan, welnu! wanneer dan uw ziel van uw zwak lichaam bevrijd werd, om in te gaan in de gewesten van licht en liefde, en in te drinken de stromen van vrede en blijdschap uit de Hoofdfontein, het zou ten laatste slechts 'een weinig tijds' zijn. 'Wat is de tijd, gemeten bij de eeuwigheid?' Het is slechts een punt, ja, iets van zeer korte duur: 'Want onze verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid.'

Maar ook zelfs deze woorden gewagen van geen voortdurend lijden. Het komt en gaat, het wordt heden gezonden en morgen weggenomen. Wanneer de oven zijn werk volbracht heeft, dan wordt het goud eruit genomen. Maar het is ook na, niet vóór die tijd. Gij zegt misschien, dat gij behoefte hebt aan de genieting ener klare verzekering van uw aandeel; om bevestigd te zijn in de vrijheid van het Evangelie; om te wandelen als een bevrijd kind van God; om beweldadigd te zijn met telkens weer nieuwe openbaringen van Zijn barmhartigheid en liefde; en in uw ziel het zoete genot te hebben van een beminnelijke Heere. Zijt gij nooit op een zee van lijden heen en weer geslingerd? Of meent gij altijd in effen wateren te zullen zijn? Of is uw geestelijke zeereis nog maar een weinigje gevorderd, zodat de wateren slechts brak, en de zee nog ver af is? Neen, dat bevaren van die verse wateren maakt u niet bekwaam voor diepe wateren, noch vertonen die u de wonderen des Heeren, welke in de grote diepte gezien worden. Maar indien gij lang geslingerd werd op de geweldige stormende wateren, o! hoe welkom straalt u dan het veilige strand in de ogen, en hoe zult gij met een inwendig gejuich van vreugde uw anker laten vallen! Het is dus niet vóór- maar nadat gij 'een weinig tijds zult geleden hebben', dat wezenlijk zielsvoordeel, verzadiging en vreugde worden verwezenlijkt of inwendig ondervonden.

Maar misschien zegt gij: 'Is het niet mogelijk Christen te zijn, en nochtans niet veel beproefd of verdrukt te wezen?' Ik voor mij geloof, dat het in de genade gaat als in de natuur: wat gemakkelijk verkregen wordt is zelden waard te bezitten. Naar de gewone regel verkrijgt een mens niets gemakkelijk, dat wezenlijke waarde heeft, hetzij kennis, vermogen, geleerdheid of zelfs het schitterende goud; alles wat rechte waarde in deze wereld heeft, wordt met arbeid en moeite verkregen. En ik ben er zeker van, dat geen geestelijk mens immer een rijke bevinding van Goddelijke barmhartigheid en liefde verkrijgt, zonder meer of minder door zielsoefening te gaan. Hij is daar niet gepast voor; zijn ziel heeft nog de bekwaamheid niet om de volheid der liefde Gods te genieten. Om dit te zijn, kan hij, gelijk een vaartuig, niet te wijd van inhoud

wezen. Er moet in de ziel plaats gemaakt worden, gelijk in het ruim van een schip, om de volheid van Gods barmhartigheid te ontvangen. Al het eigen moet uitgezet zijn, voordat de Heere van genade en heerlijkheid zal inkomen; de lading vodden en prullen moet overboord geheven zijn, aler de rijke schatten van hemelse barmhartigheid ruimte vinden in het binnenste.

Het is dus na, maar ook alleen nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben: geweest in oefeningen der ziel, beproevingen van het gemoed, verzoeking van de satan, en meer of minder gegaan zijn door die inwendige twist en verdrukking, deze zee van stormen, dat de hemelse keten volbracht wordt in het hart, overeenkomstig des apostels betuiging: 'De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestig, versterk en fundere ulieden.'

O! dat deze woorden weerklank vonden in uw oren. O! dat zij door de pen van God in uw harten geschreven, ja, daarin gegraveerd waren!

Doch beschouwen wij deze zegeningen in hun orde.

1. 'Dezelve volmake u!' Wat hebben wij door dit woord te verstaan? Is het waarschijnlijk ook een volmaking des vlees? Volkomenheid in het vlees? De Heilige Schrift weet van dergelijke volmaking niets af, gelijk ook geen bevinding van een kind Gods. Maar hoe hebben wij dan dit woord te verstaan, daar de Heilige Geest het hier gebezigt heeft? 'Volmake u.' Het woord heeft zijn bedoeling; en wij willen Gods heilig Woord niet tegenstaan of verdraaien door het op een gedwongen wijze uit te leggen. Verre is dit van onze begeerte en gedachte. Ik merk dan aan, dat, met betrekking tot Gods gunstgenoten, het woord 'volmaakt of volmaken' in tweeërlei zin in de Heilige Schrift voorkomt. De eerste mening van het woord is, volmaakt in Christus: 'Gij zijt in Hem volmaakt.' De Gemeente van God wordt voorgesteld als 'zonder vlek en rimpel, of iets dergelijks te zijn,' een beschouwing, die haar Goddelijke Liefste deze treffende woorden doet uitspreken: 'Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin! en er is geen gebrek aan u.' In die zin is de Gemeente van God volmaakt, volmaakt in Christus, bevallig door de beminnelijkheid die Hij Zelf haar medeelde, en zo staat zij volmaakt in Zijn volkomenheid, rein in Zijn heiligheid, glorieus in Zijn heerlijkheid.

Maar in die zin komen de woorden: 'volmake u' hier niet voor. Dat is zij alreeds; maar haar volmaking 'door lijden.' Volmaken dus, zoals er hier van gesproken wordt, is niet die door Christus' gerechtigheid geschiedt, die is een volmaking buiten hen; maar een inwendige, een proefondervindelijke volmaking, welke door de genade Gods in de ziel gewerkt wordt door lijden. En vraagt gij, wat deze inwendige volmaking is? Mij dunkt, dat wij dienaangaande een schone opheldering vinden in Hebr. 5:14: 'Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoone zinnen geoeffend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.' De apostel spreekt hier van het verschil, dat er is, tussen hen die zwak en onkundig zijn en hen die sterk en bevestigd zijn. Hij zegt, dat sommige kinderen waren, die zelfs de beginselen der Goddelijke waarheden nauwelijks verstonden; maar dat anderen volwassen, volmaakt waren. Dezen dan, zijn in een bevindelijk zin volmaakt, welker zinnen geoeffend zijn door lange en diepe bevinding tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads. Dit noemen wij de geestelijke uitleg der bevindelijke volmaaktheid. Zij bestaat niet in het afwezen van zonde; noch in toenemende heiligmaking; noch in iets beter gemaakt te zijn ten opzichte van onze vleeselijke gemoederen; maar daarin, dat wij rijp zijn geworden in het Goddelijke leven; dat wij niet meer een kind zijn en nog altijd behoefte hebbende aan het leren der eerste grondbeginselen; maar een man in Christus, opgewassen in Hem, en rijp geworden in de Christelijke ondervinding.

Dit is Christelijke rijpheid; en deze Goddelijke rijpheid der ziel wordt alleen verkregen door lijden. 'Nadat gij een weinig tijds zult geleden hebben,' zal God u 'volmaken'. Met andere woorden: zijn doorgelouerd, zodat gij de vruchten des Geestes komt voort te brengen, en wordt volwassen in de kennis, de genieting en bevinding der geestelijke zaken. De beproefde ziel komt uit de oven tevoorschijn, ontdaan van de droesem en het schuim van het eigen zelf, en zo wordt zij een vat ter eer, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren.

2. Maar de apostel gaat voort met te begeren, dat de God aller genade hen, nadat zij een weinig tijds zouden geleden hebben, 'bevestigen' mocht. Dit strekt zich enigszins verder uit. Het geeft te kennen een bevestiging van ons verstand, consciëntie, oordeel, en bevinding, niet alleen in onze beschouwing der Goddelijke waarheid, maar ook ons deel aan 'de waarheid, gelijk die in Jezus is;' opdat wij niet met alle wind der leer omgevoerd worden, maar zo bevestigd, vastgemaakt en gegrond in de waarheid Gods, dat nimmer enige aanmerking dezelve zou doen bewegen. Maar hoe is deze begeerlijke zaak te verwerven? Lijden! lijden is steeds het kanaal; en de oven blijft steeds het middel. 'Nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben'. Geleden van satan, zonde, vervolging van vijanden, en het ongeloof en de diepe bron der verdorvenheden van onze eigen harten - alleen na zulk een bevinding van persoonlijk, inwendig lijden worden wij volkomen in de waarheid bevestigd. Het aanwassen in de genade is gelijk het wassen in de natuur. De kampernoelje verheft zich in één seizoen; maar de eik heeft honderd jaar nodig om volwassen te zijn. Onze zekerste en heerlijkste aanwas is gelijk de eik, niet gelijk de populier; om te zijn een ceder van Libanon, niet een wilg aan de beek. Wij hebben zowel wortelen nederwaarts te schieten, als stoutmoedig en sterk opwaarts te groeien - zowel onze wortelen diep en wijd in de aarde te verspreiden, als sterke en verheven takken in de lucht uit te zetten. En om zo geworteld en bevestigd te worden, hebben wij onderworpen te zijn aan verdrukking en droefheid.

Nog nimmer werd er een voorbeeld aan een bevestigd Christen aangewezen, die de zodanige niet werd door middel van diepe en geheiligde verdrukking; en God zal, om onze ijdele inbeeldingen te vergenoegen, Zijn wegen niet veranderen: Hij heeft alzo gesproken, en wie zal Zijn hand afslaan?!

3. De volgende vrucht van het lijden, om welke de apostel de Heere bidt, was, dat Hij hen daardoor 'versterkte.' Maar welk een vreemde weg om versterkt te worden! Gij gevoelt uw zwakheid, nietwaar? 'Ja!' - zo veroorloof ik mij voor deze of gene uwer te antwoorden - 'inderdaad, dat doe ik: Och, wist gij eens hoe zwak ik ben!' Ik weet het zeer wel, mijn vriend! want ik ben zelf mijn eigen zwakheid bewust. Maar al te goed lees ik dat in mijn eigen hart; en door mijn eigen hart in te zien, lees ik in het uwe. Maar gij zegt: 'Hoe zwak ik ben!' Maar vriend! hoe wilde gij dan immer anders zijn? Hebt gij begeerte, om niet meer zwak te wezen? 'Ik wilde sterk zijn', antwoordt gij. Welnu, dat kunt gij wezen: 'Als ik zwak ben', zegt Paulus, 'dan ben ik machtig.' Daar is het ware geheim van alle sterkte. Wat maakt ons sterk? Zwakheid. 'Hoe, zal zwakheid ons versterken? Dat is een plumpe tegenstrijdigheid', zegt gij. Neen, dat is het niet. De Heere Jezus kan u alleen dan versterken en Zijn kracht aan u verheerlijken, wanneer gij in uzelf zwak gevoelt; en zo verkrijgt gij enige gelijkheid aan die geloofshelden, waarvan in Hebreëen 11 gezegd wordt, dat zij 'uit zwakheid krachten hebben gekregen.' Alle andere sterkte is van geen waarde.

Als ik deze avond hier gekomen was en stond te prediken in eigen kracht; zou ik het waardig zijn om aangehoord te worden? Maar kom ik gans zwak en krachteloos, dan is ook al mijn sterkte van- en uit God. En evenzo, als gij wel gesterkt kwam om Gods Woord te horen ver-

kondigen, dan hebt gij geen behoefte dat Christus Zijn Woord zegent en uw ziel kracht zal meedelen; maar indien gij als een ledig vat tot God komt, opdat Hij Zijn liefde en genade daarin zal uitstorten, dan zal de Heere u verhoren. Was het zo niet met David? 'Ten dage als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord; Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel.' Maar gij zegt: 'Ik heb zeer onlangs vele beproevingen gehad; ik heb verdrukkingen in mijn lichaam gehad, of beproevingen in mijn betrekkingen, of mijn omstandigheden waren benauwende, en wat daarop het zegel zette, was, dat ik zo verduisterd van gemoed was en van alle zijden omringd werd met krachtige verzoeken. Onder dit één en ander kon mijn goddeloos hart het niet laten tegen God te rebelleren en op te staan; en, geloof mij, ik had werk om bij dit alles grond onder de voeten te houden.' En nu, wat hebt gij daardoor geleerd, en waartoe heeft u dit gebracht? Zal het goed wezen, dan heeft het u gemaakt: een heilbegerig hoorder van het Evangelie; verlangende naar de God aller genade, om aan u de rijkdom Zijner barmhartigheid te openbaren; gespeend aan de wereld, uw eigen armen en voeten verbrekende; uw vleeselijke vrijmoedigheid en betrouwen verwoestende; en u een gepast voorwerp voor de Heere Jezus Christus makende, om in u te werken het willen en het werken naar Zijn Goddelijk welbehagen. Dat alles is de vrucht en uitwerking van het lijden, indien het aan uw ziel geheiligd werd. Ziet op Mozes; hoe zwak was hij! Toen God hem riep tot zijn zending naar Farao, was zijn antwoord: 'Ik ben geen man wel ter tale;' maar God bekwaamde hem te spreken en te handelen. Ziet op Abraham, en de loop van Gods bedelingen met hem. Hoe werd Gods kracht heerlijk geopenbaard in zijn en Sara's natuurlijke zwakheid! Ziet op David, de baardeloze jongeling, uitgaande tegen de reus! Alzo is uw zwakheid, maar een noodzakelijk toebereidsel om u daaruit krachtig te maken. Ja, mijn wens en begeerte is, dat sommigen uwer, indien niet allen, te dezer ure arm en nooddruftig, zwak en hulpeloos waren bij zichzelf. Zovelen er van de zodanigen zijn, vindt God een oorzaak en noodzaak Zijn kracht te verheerlijken.

4. De laatste zegen waarom de apostel, als een gevolg van het lijden, God bidt, is, dat Hij hen daardoor 'funderen! Ik sprak deze morgen van een gebouw. Nu, gij weet, dat zal een gebouw staan, dan moet het eerst gefundeerd wezen. Zo is het met ieder gebouw. Een brug heeft soms wel enige pijlers nodig om te funderen; en voor het merendeel moet elk gebouw de tijd hebben om gefundeerd te worden, opdat gij zeker zult wezen dat het vast staat. Het wordt bevestigd door te zinken en wordt vast door van zijn oorspronkelijke hoogte iets te verliezen; het gaat in de grond opdat het zal staan, het zakt opdat het niet zou vallen. Zo moet gij gefundeerd worden, indien gij staat; niet op uzelf, maar op het werk van Jezus, de Levende Steen door God gelegd in Sion. Gefundeerd te zijn, is niet vastgesteld te wezen in ijdel, vermeten vertrouwen, maar om een vaste stand te hebben in Christus door de onderwijzing en het getuigenis des Heiligen Geestes, en zo Christus te kennen en de kracht Zijner opstanding. Daar moet een funderen zijn in- en op de Heere Jezus; en een rusten van het ganse gewicht van de zaligheid der ziel enigen alleenlijk op Hem, Die bekwaam is zalig te maken. En hoe meer de ziel zo op het fundament bevestigd is, des te vaster en nauwer vereniging zal het daarmee hebben.

O! beschouwt eens deze dingen, want zij behelzen in zich onderzoekingen des harten. Neen, ik vrees niet voor de onderzoeking mijner leer. Niet dat de woorden en zaken, die ik voor u zocht te prediken enige waarde hebben, voor zover ik die spreek; maar dat, wat ik u verkondigde zijn vaste en gewisse waarheden; en ik ken haar als zodanig. Zij zijn met Gods Woord in de nauwkeurigste overeenstemming, en naar ik meen, ook met de bevinding van Gods gunstgenoten. Stelt uzelf eens in de weegschaal, en onderzoekt, of God een goed gewicht op u gelegd heeft. Zeg mij: wie zou reden hebben tot beven en sidderen, wanneer de opzichers ko-

men, om hun maten en gewichten te onderzoeken? Is het niet de bedrieger, de oneerlijke winkelier, die hun aangezichten met vreze aanziet? De eerlijke winkelier haalt met alle vrijmoedigheid zijn maten en gewichten tevoorschijn, en heeft geen reden, om in vreze en beving achteruit te schrikken. Alzo zullen de onderwijzingen Gods de proef moeten kunnen doorstaan. Gij moogt zeer zwak zijn, welnu! de maten en gewichten van de winkelier zijn ook niet allen van dezelfde grootte en zwaarte. Daar is zowel een pint als een twee stoops maat; zowel het vierendeel van een ons als een zestien ponds gewicht; maar toch moeten zij allen wettig gewicht zijn, en het koninklijke stempel dragen. Zodat, indien gij zegt, dat uw genade klein en gering is, dan roep ik u toe: 'Het zij zo, daar is erger dan dat!' Indien wij hoven hebben, of beminnaars van bloemen zijn, dan bewonderen wij zowel de kleine struik als de grootste; en ook is er een even volmaakt leven in de tedere bloem als in de sterkste plant. Alzo, indien gij in de hemelse hof geplant zijt, dan zal de hemelse Landman u ook bewateren en geven te groeien. Immers, ook gij had veel liever een levende kleine plant in uw tuin, dan een hoge, hoewel dode boom. Al de bomen der gerechtigheid geplant door de Heere, zijn levende, aanwassende bomen, bewaterd en aangekweekt door de dauw en regen des Geestes. Ziet derhalve, of gij in uw harten iets vindt van de genade Gods. O! welk een barmhartigheid zelfs maar één greintje deelachtig te zijn! Welk een barmhartigheid door God te zijn levend gemaakt! Gij moogt beproefd, verzocht en geoefend zijn; maar indien gij één van des Heeren volk zijt, zal dat bij de uitkomst tot uw voordeel blijken te zijn. Maar zijt immer gedachtig, dat er een oven is door te gaan, om alle zelfvertrouwen en vrijmoedigheid te verbranden, en u een vat te maken tot des Heeren gebruik toebereid. Gij zijt geroepen om de beproevingen te ondervinden, en de verzuchtingen en het gekerm dat gij steeds uit, zijn geestelijke offeranden aannemelijk in Gods ogen. Deze dingen zijn aangebracht om u te volmaken in de dingen Gods, te bevestigen in de waarheid, te versterken in het geloof, de hoop en de liefde, en te funderen in het zoete vertrouwen en de vrijmoedigheid in de Heere Jezus. 'O!' zult gij zeggen, 'als het zó gelegen is, dank zij dan Gode voor elke beproeving; dank voor elke oven, iedere oefening, en elke verdrukking; zij hebben mijn ziel in een vaste stand gebracht, zij hebben mij Christus dierbaar gemaakt, Zijn liefde beminnelijkheid, mij volkomenlijker geleid in de waarheid, 'gelijk die in Jezus is', en mij rijker en gezegender beschouwingen gegeven van Immánuël, God met ons.

Dit nu is de grote en voornamelijk begeerte des harten; niet dat wij de oven begeren, maar wij wensen de grote weldaden en voordelen, die daaruit voortvloeien. O dat 'de God aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus', in de woorden van onze tekst - 'nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, ulieden volmake, bevestig, versterk en fundere.' AMEN.

J.C. Philpot gehele preek over Jesaja 54:11-12, Gods belofte aan Zijn verdrukte gemeente

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot deel 2

'Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste: Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten. En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.'

'O gij verdrukte, door onweder geslingerde en ongetrooste, zie, Ik zal uw stenen met fraaie

kleuren leggen, en Ik zal uw fundamenten met saffieren leggen. En uw vensters zal Ik van agaten maken, en uw poorten van karbonkels, en al uw grenzen van aangename stenen' (Eng.).

In de tekst wordt een belofte gedaan aan een bepaald personage. Het zal nuttig zijn om vast te stellen wie dit is. We zullen eerst naar het inwendige bewijs kijken: de dingen die over haar gezegd worden en het karakter dat haar toegekend wordt. Als we naar het inwendige bewijs in dit hoofdstuk kijken, moeten we tot de conclusie komen dat de aangesproken persoon de gemeente van de levende God is. Immers, noch de beschrijving, noch de belofte zijn van enig ander personage waar, behalve van de gemeente van de levende God.

Maar behalve dit inwendige bewijs, dat onbetwistbaar is, hebben we ook het voordeel dat bepaalde teksten in dit hoofdstuk in het Nieuwe Testament worden aangehaald met een uitdrukkelijke verwijzing naar de gemeente van de levende God. Dit geeft ons dus niet alleen inwendig bewijs, maar ook bijkomend bewijs.

We lezen bijvoorbeeld dat de apostel Paulus vers 1 van dit hoofdstuk aanhaalt in hoofdstuk 4 van zijn brief aan de Galaten, waar hij in vers 27 zegt: 'Want er is geschreven: Zijt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart; breek uit en roep, gij die geen barensgood hebt; want de kinderen der eenzame zijn veel meer dan dergene die den man heeft.' Waarop past de apostel deze aanhaling toe? Hij past ze toe op het hemelse Jeruzalem. Hij zegt in de voorgaande verzen: 'Want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen. Maar Jeruzalem dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder' (vers 25-26). Deze zinsnede in het vers verbindt 'Jeruzalem dat boven is' dus duidelijk met de personage aan wie de beloften in Jesaja zijn gedaan: 'Want er is geschreven: Zijt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart ...'

Dat dit Jeruzalem dat boven is, de gemeente van de levende God is, blijkt duidelijk uit een uitdrukking van de apostel Paulus in zijn brief aan de Hebreëen, hoofdstuk 12, waar hij zegt: 'Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg, ... maar gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn' (Hebr.12:18,22-23). Daar hebben we het verband tussen de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en het hemelse Jeruzalem, wat aangeeft dat het een en hetzelfde is.

Ook in een ander vers lezen we dat deze profetie door de Heere Jezus Christus wordt aangehaald, waar Hij zegt: 'Er is geschreven in de Profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij' (Joh.6:45). Hier haalt onze Heere vers 13 van ons teksthoofdstuk aan: 'Al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn.' Wie zijn deze kinderen anders dan de kinderen van Sion, de kinderen, de gemeente van de levende God?

Zo hebben we niet alleen met inwendig bewijs, maar ook met in het Nieuwe Testament aangehaalde uitdrukkingen stellig en duidelijk vastgesteld dat de gemeente Gods in dit hoofdstuk aangesproken wordt. Alles wat van haar gezegd wordt, wordt gezegd tot de gemeente van de levende God. Alle beloften in dit hoofdstuk zijn gedaan aan de gemeente Gods. Als we naar onze tekst kijken, kunnen we daarin twee hoofdpunten opmerken:

- I. De beschrijving die God hier Zelf geeft van Zijn lijdende gemeente. Hij spreekt haar aan als iemand die lijdt. Hij zegt tot haar: 'Gij verdrukte, door onweder geslingerde en ongetrooste.' Dit schijnt het eerste hoofdpunt te zijn van de voor ons liggende woorden, na-

melijk de beschrijving van de gemeente Gods als een lijdende gemeente.

- II.** Het tweede hoofdpunt is de belofte die God aan haar doet: ‘zie, Ik zal uw stenen met fraaie kleuren leggen, en Ik zal uw fundamenten met saffieren leggen. En uw vensters zal Ik van agaten maken, en uw poorten van karbonkels, en al uw grenzen van aangename stenen.’

Op deze wijze hoop ik met Gods zegen vanavond deze woorden te overdenken. Ik zal trachten, als de Heere mij hiertoe in staat zal stellen, eerst het karakter van de gemeente Gods aan te wijzen, die hier met de pen der inspiratie beschreven wordt als ‘verdrukte, door onweder geslingerde en ongetrooste’. Vervolgens zal ik de beloften overdenken, de zoete en heerlijke beloften die aan haar gedaan zijn door Gods mond.

I. De lijdende gemeente.

We zullen eerst de beschrijving van de lijdende gemeente Gods overdenken: ‘Gij verdrukte, door onweder geslingerde en ongetrooste’. Zie hoe onze Heere Zijn gemeente hier beneden aanspreekt, hoe Hij haar in haar ware karakter beschrijft, hoe Hij haar vanuit Zijn persoonlijke kennis van haar vertelt wie ze is, en hoe dit grotendeels overeenkomt met de gevoelens van Gods volk betreffende zichzelf, met de toestand, het geval, het karakter en de situatie waarin ze zichzelf bevinden: ‘Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste.’

Laten we gaan kijken naar deze drie verschillende benamingen, deze drie beschrijvingen van de lijdende gemeente Gods.

1. Het eerste kenmerk dat God van haar geeft, is dat ze verdrukt is: ‘Gij verdrukte.’ Nu, dit is haar beloofde lot hierbeneden. Haar Heere werd vóór haar verdrukt en de belofte is dat wij met Hem verheerlijkt zullen worden, als wij met Hem lijden. De belofte is dat wij Zijn gelijkenis, Zijn beeld gelijkvormig gemaakt zullen worden; en als wij Zijn gelijkenis, Zijn beeld gelijkvormig gemaakt zullen worden in heerlijkheid daarboven, moeten wij ook Zijn lijdende beeld gelijkvormig gemaakt worden op aarde hierbeneden. Zo het Hoofd, zo de leden; zo de Bruidgom, zo de bruid; zo de Herder, zo de schapen. Hij was een man van lijden, een Man van smarten en verzocht in krankheid, en Zijn volk moet in zijn mate hetzelfde meemaken. De Heere heeft bepaald dat het zo zou zijn. Hij heeft Zijn Sion verkoren in de smeltkroes der ellende. Er is geen ontkomen aan. En als iemand denkt dat hij ontkomen is, is zijn lot op zijn minst dat van een bastaard. Uit niets blijkt dat hij onder de band des verbonds is.

Maar de verdrukkingen die de Heere over Sion zendt, zijn verschillend van aard. De Heere acht het noodzakelijk om verdrukkingen te zenden die passen bij ieders geval, toestand en situatie. Wat voor de een misschien een verdrukking is, is dat voor de ander misschien niet. Ieder moet zijn eigen verdrukking dragen. Ieder moet zijn eigen last dragen en ieder moet zijn eigen toegewezen lot ondergaan. De wijze God ziet dus precies welke verdrukking Hij op allen en eenieder moet leggen, wanneer ze zal komen, waar ze zal komen, vanwaar ze zal komen en hoe ze zal komen; hoe ze zal werken en wat ze zal werken; hoe lang ze zal duren, wanneer ze iemand opgelegd en wanneer ze van hem afgenomen zal worden. In deze zaken handelt de Heere als een Soeverein, zoals wij ook de ouders niet gekozen hebben uit wie wij geboren zouden worden, evenmin als onze levensomstandigheden. Ook hadden wij geen keus wat betreft onze postuur en lichaamsgesteldheid, en wij konden niet kiezen in welk gezin we terecht zouden komen. De Heere bestemde al onze verdrukkingen voor ons, en wanneer Hij ze ons oplegt, kan geen menselijke arm ze van ons afnemen. Hij kent ons gestel en onze (zondige) kwetsbaarheden, onze karaktertrekken en de kleinste details die verband houden met onze

levensomstandigheden. De Heere kent al onze belangen; Hij ziet nauwkeurig wat we van nature en door genade zijn. Daarom legt Hij iedere afzonderlijke persoon precies die verdrukking op waarvan Hij ziet dat hij of zij deze nodig heeft; geen grotere, geen kleinere; precies die verdrukking die het bestemde doel tot stand zal brengen, dat volgens Gods plan tot stand gebracht moest worden: tot heil van de ziel en tot Gods eigen eer.

Slaan we een blik op deze verdrukkingen van 's Heeren volk, dan kunnen we ze wellicht in twee grote groepen verdelen: *Tijdelijke* of voorzienige verdrukkingen, en *geestelijke* verdrukkingen. Al 's Heeren kinderen hebben min of meer deel aan deze verdrukkingen.

Neem bijvoorbeeld lichamelijke verdrukkingen. Slechts heel weinigen van 's Heeren volk lijken hieraan te ontkomen. Hoe profijtelijk worden ze dikwijls gemaakt! Een ziekelijke tabernakel, een broos en zwak gestel, dat te kampen heeft met zenuwzwakte en uitputting: de Heere acht het goed om velen van Zijn volk zo iets toe te zenden. Slechts heel weinigen uit mijn kennissenkring genieten een goede gezondheid. Misschien zijn er sommigen, maar voor het merendeel zijn de besten degenen die op dit punt het meest geoefend worden. De meeste geur gaat uit van degenen die het meest de gebrekkigheden voelen van deze broze, ziekelijke tabernakel, die we met ons omdragen.

De Heere acht het goed om anderen van Zijn volk met voorzienige verdrukkingen te oefenen. Velen van 's Heeren volk moeten als het ware tot aan hun hals de armoede doorwaden, en ervaren het als zwaar om zelfs maar aan het brood dat vergaat te komen.

Anderen van 's Heeren volk worden beproefd met gezinsverdrukkingen. Er komt ziekte in hun gezin, kinderen worden weggenomen, een echtgenoot wordt weggenomen of een vrouw wordt uit de innige, toegenegen omhelzing van haar man weggenomen. Of als de kinderen opgroeien, groeien ze slechts op om voor hun ouders een plaag en een kwelling te zijn. Hoe velen van 's Heeren volk hebben deze gezinsverdrukkingen en -moeiten doorwaad!

Maar al worden er enigen vrijgesteld van voorzienige verdrukkingen, niemand wordt dit van geestelijke moeite. We kunnen gerust zeggen: al zijn sommigen van 's Heeren volk gedurende een lange periode van hun leven zonder tijdelijke moeiten, ze zullen nooit een lange periode zonder geestelijke moeite zijn: 'Gij verdrukte.' Ze worden verdrukt wanneer de Heere een genadewerk in het hart begint; ze worden verdrukt wanneer overtuigingen beginnen; de last van schuld op de consciëntie; veel twijfels en vrezes over hun staat voor God; veel pijnlijke beproevingen en oefeningen als het gaat om de afloop: hoe zal het op hun sterfbed blijken te zijn? Zullen ze een vat ter ere of een vat des toorns blijken te zijn? Van deze verdrukkingen wordt niemand vrijgesteld, hoewel misschien sommigen deze moeiten dieper doorwaden dan anderen.

De meesten van 's Heeren volk worden vroeg of laat verdrukt. De satan legt een val of strik voor hun voeten, waarin ze tot hun schande en smart verward raken. Of de verdorven harts-tochten van hun gevallen natuur zijn werkzaam. De satan schiet zijn pijlen van onzedelijkheid, godslastering of atheïsme in hun vleselijk bedenken, en maakt de weerspanning van hun hart tegen God en de godzaligheid gaande. Deze dingen worden gevoeld als verdrukkingen. Immers, is de consciëntie teder in de vrees Gods? Is er een heilige eerbied voor Zijn grote Naam? Is er een begeerte om Hem te behagen en een vrees om Hem te beledigen? Is er een plechtige indruk van Zijn vreselijke majesteit? Is er een inwendige kennis dat Hij een hart-doorzoekend God is en dat Hij elke hoek van het hart inkijkt? En bezit men dan toch zulke hatelijke, vuile, onzedelijke, atheïstische, weerspannige, godslasterlijke gedachten, zonder

enige kracht om ze onder controle te houden of weg te nemen, zodat ze het hart schijnen te bestormen als legertroepen een stad die geen poorten of muren heeft – dit is inderdaad verdrukking! Och, wanneer de ziel werkelijk de goede vreze Gods heeft en weet hoe hatelijk deze dingen in Zijn heilige en reine ogen zijn, zodat ze geen enkele gedachte wil hebben die ontrend is voor Zijn heerlijke majesteit, maar toch voelt hoe deze dingen komen en gaan en dat ze er geen controle over heeft, hoe wordt zo'n arme ziel verdrukt, gepijnigd, bedroefd, gekweld en benauwd!

En bij dit alles komt nog dat 's Heeren volk verdrukt wordt met een lichaam der zonde en des doods, een snood hart, een verdorven natuur, een gemoed dat altijd – tenzij het door de machtige kracht Gods bewaard wordt – geneigd is tot afkering en naar de boosheden van dit leven uitgaat, een hart dat naar goddeloosheid uitgaat. Wanneer de consciëntie teder gemaakt is en de vreze Gods echt aan het werk is, zodat de ziel een besef van Gods heiligheid, reinheid, majesteit en grootheid heeft; wanneer er enige zoete aanrakingen van Zijn liefde, enige openbaringen van Zijn barmhartigheid, goedertierenheid en tedere gunst zijn geweest – dan is het hartverbrekend en zielsverdrukkend om te voelen dat we zulk een hart hebben dat nog steeds naar aardse dingen kijkt en aardse dingen aankleeft, dingen die te slecht zijn om te noemen, een hart dat naar het kwaad uitgaat, een hart dat naar Godonterende dingen uitgaat, een hart dat geneigd is zich in deze dingen te laten gaan. Het is inderdaad smartelijk wanneer de arme ziel te kampen heeft met dit snode hart, dat gedurig van God afkeert, van Hem afwijkt, achter de dingen aangaat die de consciëntie veroordeelt en waarvan de ziel weet dat God ze haat met een volkomen haat. Dit is inderdaad verdrukking!

Wat is lichamelijke verdrukking hierbij? We kunnen lichamelijke verdrukking hebben en toch zoet gezegend worden in onze ziel. Lichamelijke verdrukking is niets wanneer de tegenwoordigheid des Heeren wordt genoten. Wanneer het de Heere behaagt ons in onze ziel te zegenen, wat geeft het dan als we ziek zijn? De ziekte wordt draaglijk gemaakt. Ik wil liever ziek en verdrukt zijn, met de zegen en tegenwoordigheid des Heeren, dan gezond en wel zijn zonder. Ik herinner mij dat ik op mijn verjaardag, vele jaren geleden, ziek op bed lag, maar zo vervuld was met de tegenwoordigheid en zegen des Heeren, dat het de gelukkigste verjaardag van mijn leven was. Als het dus om ziekte en lichamelijke verdrukking gaat: deze dingen zijn niets wanneer we de zegen des Heeren over onze ziel ontvangen.

Dan de tijdelijke beproevingen: wat is alle smaad van de wereld vergeleken met de gunst van God? Misschien heeft iemand slechts een korst brood en een druppel water, en toch, met de zegen van God in zijn ziel, geniet hij een waar feestmaal. Misschien ondervindt iemand de diepste gezinsbeproevingen; een man kan zijn vrouw verliezen, of een vrouw haar man, een moeder haar kind of een kind haar vader of moeder. Toch kan de Heere deze moeite goedmaken met Zijn tegenwoordigheid en zegen. Een godvruchtig man zei eens, na het verlies van een kind, dat hij elke dag van zijn leven wel een kind kon verliezen wanneer de Heere zijn ziel er zo onder zegende als Hij nu gedaan had onder het verlies van dit kind. Zo worden tijdelijke verdrukkingen licht wanneer men door Gods zegen wordt ondersteund. Dit is niet het geval met geestelijke verdrukkingen, wanneer de ziel vervuld wordt met verzoeking, de aanvallen van de duivel, de vurige pijlen van de satan of zijn aangeboren goddeloosheid. Och, de daardoor veroorzaakte droefheid en smart schijnen Gods zoete tegenwoordigheid buiten te sluiten en de ziel ver van Zijn zegen te verwijderen.

Alle tijdelijke verdrukkingen samengenomen zijn dus slechts als een druppel in een emmer, vergeleken met geestelijke verdrukkingen, geestelijke droefenissen, geestelijke oefeningen en

geestelijke smarten. Wat zijn alle verdrukkingen van het lichaam, de omstandigheden en het gezin? Wanneer ze alle samengenomen en met de geestelijke verdrukkingen vergeleken worden, lijken ze op een druppel in een emmer of het stof in een weegschaal.

Nu, de Heere weet dat Zijn volk verdrukt is: 'Gij verdrukte.' Zo spreekt Hij Zijn Sion aan. Hij lijdt met haar mee; in al haar verdrukking was Hij verdrukt. Hij kent elke pijscheut in haar hart, Hij voelt elke kreun in haar ziel. Hij is eerder door al deze dingen heengegaan. Er kan geen verzoeking zijn waarmee zij verzocht wordt, of Hij werd er eerder mee verzocht. Zij kan geen verdriet, lijden of beproeving hebben, of Hij heeft die ondervonden tot het uiterste. Wij drinken slechts enkele druppels van de bittere lijdensbeker, maar Hij dronk hem tot op de bodem leeg.

Hij zegt: 'Gij verdrukte.' Hij vertelt haar dat ze verdrukt is, Hij lijdt met haar mee en opdat ze Zijn beeld gelijkvormig gemaakt zal worden, legt Hij Zijn eeuwige armen dicht onder haar en om haar heen.

2. Maar Hij voegt eraan toe: 'Door onweder geslingerde'. Hierin wordt gezinspeeld op het beeld van een schip op zee; er zit iets gepasts in deze vergelijking. Laten we eens kijken naar een schip op zee. We weten dat het de ene haven verlaten heeft en op weg is naar een andere haven. Maar vaak wordt het door een grote storm overvallen voordat het de bestemde haven bereikt.

Schildert dit de toestand van een levendgemaakte ziel niet zeer levendig af? De ziel die Gode levend is gemaakt, heeft de ene haven verlaten, de haven van de wereld, de dode zee, de haven waarin statige schepen voor anker liggen. Ze heeft die dode zee, die dode haven verlaten en is onderweg naar een andere haven, de haven van eeuwige rust, de haven van eeuwige vrede en vreugde. Maar voordat ze daar aankomt, wordt ze door een grote storm overvallen. Tegenwinden beletten haar de doortocht. Ze kan deze niet het hoofd bieden en daarom wordt ze 'door onweder geslingerd'. Niet alleen waait de wind haar recht in het gezicht, maar winden en golven verheffen zich en slingeren haar heen en weer, zodat ze 'danst en waggelt als een dronken man, en al [haar] wijsheid wordt verslonden' (Ps.107:27).

Beschrijft dit niet de toestand en het geval van arme zielen die 'door onweder geslingerd' worden? Het hemelse vaderland is dikwijls niet in zicht; mist en nevel komen op en verbergen de hemelse haven, die aan de overzijde van de dode zee ligt. Tijdens hun overtocht vallen stormen op hen aan, waaien er tegenwinden, rijzen de golven op en worden ze op en neer geslingerd op de woeste baren. Ze kunnen de steven niet wenden; ze wensen niet terug te gaan, omdat ze weten dat hun daar de dood en de verdoemenis wachten. Hun begeerte is voorwaarts te gaan, maar de wind is zo tegen, de storm is zo sterk, de golven en baren zijn zo onstuimig, dat het lijkt of ze helemaal niet vooruitkomen.

Hoe levendig schildert dit een arme ziel af, die 'door onweder geslingerd' wordt! Wordt u niet soms op deze golven en baren op en neer geslingerd, terwijl u nauwelijks weet waar u bent of wie u bent? U bent niet in de wereld; daar hebt u geen rust; u bent niet voldaan in uw vroegere staat; u hebt uw dode, levenloze, zorgeloze, goddeloze belijdenis verlaten en u spant u in om verder te gaan. Toch lijkt de toekomst in nevelen gehuld; de hemelse haven is niet in zicht. U wordt in uw ziel op en neer geslingerd door twijfels, vrezes, verdenkingen, oefeningen en verzoeken. Alles lijkt tegen u gekant; alles lijkt plaats te vinden met zulk een worsteling, zulk een tegenstand, zulk een voortdurende worsteling van de ziel tegen alles wat u verlangt te hebben. Als u de Heere zoekt in het verborgen gebed: tegenstand. Als u tracht Gods Woord te lezen: tegenstand. Als u de benauwdheid die u in uw ziel voelt, eruit tracht te zuchten: tegen-

stand. Als u tracht het Woord te horen: tegenstand. Steeds zijn er stormen, windstoten, tegenwinden, golven en baren die u op en neer slingeren. Als u iets tracht te doen wat u echt behoort te doen of waarvan u weet dat het wenselijk is: tegenstand.

Nu, dit betekent het om 'door onweder geslingerd' te worden. U denkt dat u nooit de kust zult bereiken, dat uw arme ziel nooit zalig zal worden. Zulk een tegenstand, zulk een strijd, zoveel worstelingen, zulk een hard werk, zulk een ruwe overtocht, zulke tegenwinden, zulke woedende golven en baren, en uw eigen hart dat u kwelt. Daar ligt u dan, op en neer geslingerd op een zee van twijfels, verdorvenheden, verzoeking en tegenstand. Wel, is dit niet Sions toestand?

O Sion, verdrukt met golf op golf,

Dat geen mens kan troosten, dat geen mens kan redden.

Was dit niet vanouds de toestand van mensen? Een psalmist zei: 'Al Uw baren en Uw golven zijn over mij heen gegaan' (Ps.42:8). Was dit niet de toestand en de klacht van Jona in de buik van de walvis, toen hij zei: 'Uit den buik des grafs schreide ik. ... De wateren hadden mij omgeven tot de ziel toe, de afgrond omving mij; het wier was aan mijn hoofd gebonden. Ik was nedergedaald tot de gronden der bergen. De grendelen der aarde waren om mij heen in eeuwigheid' (Jona 2:2-6). De heiligen vanouds hebben dit pad vóór u betreden. Als u 'door onweder geslingerd' wordt zoals Paulus' schip, dat in de Adriatische Zee heen en weer geslingerd werd, zodat 'noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen' (Hand.27:20), bevindt u zich slechts waar Sion zich bevindt. U vervolgt slechts de reis waarvoor Sion zich heeft ingescheept. U bent slechts deelgenoot van de verdrukkingen die bij de lijdende gemeente van Jezus Christus horen. U hebt slechts gemeenschap met de heiligen vanouds, het edele leger der martelaren.

Als u niet 'door onweder geslingerd' werd, zou dit tegen u zijn. Als alles kalm was, de ziel niets dan meewind had, de wind altijd in één richting waaide, u nooit de stroom tegen had, geen golven en baren u op en neer slingerden, dan zou uw geval twijfelachtig zijn. Maar als u 'door onweder geslingerd', geoefend en verdrukt wordt, is dit niet tegen u. Dit werk hoort bij Sion; u vaart samen met haar aan boord van het schip dat onderweg is naar het hemelse vaderland. Toen de discipelen op zee geslingerd werden, was de Heere bij hen in de boot. De heiligen die naar de hemel zijn gegaan, hebben deze ruwe zee doorkruist. Denkt u dat de heiligen die nu met Jezus in de heerlijkheid zijn, altijd een rustige zee hadden? Altijd de wind mee? Altijd kalmte, zoals wanneer men op een stoomboot vaart? Nee, zij hadden ook hun beproevingen; velen van hen moesten zeeën van moeite, de karmozijnrode golven van het martelaarschap doorwaden, voordat ze het hemelse vaderland bereikten. Is het de bedoeling dat wij zeelieden van het mooie weer zijn? Reizigers die fijn thuisblijven? Matrozen die gezellig bij de openhaard zitten? Dat we lijken op mensen die met een jacht pleziertochtjes maken? Of is het de bedoeling dat we ons met Sion inschepen? Zo ja, dan zullen we 'door onweder geslingerd' en alleen door de kracht en wijsheid des Heeren veilig aan land gebracht worden.

3. 'En ongetrooste.' Hier is het derde kenmerk. Mensen zeggen: 'Wat een troostvol iets is de godsdienst! Ik voel me zo troostvol; ik ben altijd zo troostvol geweest sinds ik aan godsdienst ging doen.' Dit is niet Gods dienst, al zijn er wel vertroosting in Zijn dienst. Wij 'worden in alles verdrukt, doch niet benauwd'; wij zijn 'twijfelmoedig' door moeilijkheden, zoals de apostel Paulus zegt (2 Kor.4:8). 'Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden

kunnen vertroosten degenen die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting met welke wij zelve van God vertroost worden. Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig' (2 Kor 1:4-5).

Gods dienst is geen gemakkelijke godsdienst, waarbij je alles op je sloffen doet, geen troostvolle godsdienst van mooi weer. De godsdienst die altijd gemakkelijk en troostvol is, is verkeerd; het is satans dienst. Altijd troostvol, altijd behaaglijk, altijd gemakkelijk en altijd aangenaam te zijn; geen inwendige worstelingen, geen tegenstand van de duivel en de wereld te merken – in zo'n geval lijkt het hart op de plaats van een sterke gewapende, wiens goederen in vrede zijn. Dit is niet de strijd van een christen; hij moet strijden. De christen moet een loopbaan lopen. Wanneer Gods Woord over de weg van een christen spreekt, gebruikt het verschillende beelden, zoals een worsteling, een strijd, een conflict en tegenstand.

'En ongetrooste.' Dit is Sions bijzondere plek, Sions bijzondere kenmerk, dat ze alleen troost uit God Zelf haalt. Andere mensen kunnen overal troost vandaan halen. Ze zeggen: 'Alles zit beslist goed, want de predikant denkt goed van mij.' De predikant denkt goed van het volk en het volk is erg tevreden en denkt goed van de predikant, zonder iets van deze inwendige worstelingen. Ik kan alleen maar zeggen: ze zijn slechts gewiekste huichelaars, niets anders dan farizeeën, ook al hebben ze hele hoge gedachten van wat hun predikant zegt en waarderen ze het dat hij hun heel gunstig gezind is en dat hij niet zo streng is als sommigen. Daarom beschouwen ze in deze soort van troostvolle godsdienst de dingen als vanzelfsprekend. Omdat zij goed van zichzelf denken, denken ze dat God dit ook doet. Maar dit is niet de God van Sion, Sions Koning.

Niemand dan God kan Sion haar schuld doen voelen en niemand dan Hij kan Sions zonden wegnemen. Niemand dan God kan van verzoeking verlossen; niemand dan God kan Sion uit haar beproevingen verlossen en niemand dan de Geest van God kan haar uit de moeite brengen waaronder ze zwoegt. Daarom is ze 'ongetroost'. Sions godsdienst is niet deze troostvolle, gemakkelijke godsdienst, waarbij je alles op je sloffen doet. Haar godsdienst bestaat in oefeningen, beproevingen, droefenissen en conflicten. Dit is Sions bijzondere kenmerk: behalve wanneer de Heere haar troost, laat ze zich niet troosten. Maar wanneer God haar troost, dan is ze inderdaad getroost.

Nu, hoe staat het met uw ziel? Kunt u overal troost uit halen? Bent u heel makkelijk of heel moeilijk te troosten? Bent u heel kritisch en kieskeurig wat betreft uw voedsel? Moeten het Sions lekkernijen zijn? Kunt u zich alleen maar met delicatessen voeden? Moet alles wat u hebt, door God Zelf zijn toegepast, in uw ziel zijn gebracht, aan u zijn vermaakt als een bijzondere gave, warm in uw hart zijn gebracht uit de mond van God Zelf? En als u wel troost haalt uit iets anders dan wat God brengt, kunt u ervan op aan dat u, als u Hem toebehoort, van heel deze troostvolle godsdienst afgebracht zult worden. God brengt namelijk al Zijn volk af van deze lauwe, alledaagse, troostvolle godsdienst, waarbij je alles op je sloffen doet. Hij brengt hen aan het wankelen om Zelf hen te bevestigen. Hij brengt hen af van deze gemakkelijke godsdienst, om Zelf hen te troosten met Zijn eigen vertroosting, en wanneer Hij dit doet, zal het een zeker doel hebben.

Nu, komen uw beproevingen overeen met deze beschrijving? Als u kijkt naar uw dagelijkse wandel, naar wat u hebt doorgemaakt, bemerkt u dan dat deze drie zaken de toestand van uw ziel beschrijven? Misschien zegt u: 'Ik word verdrukt. Al is het niet in mijn lichaam zoals sommigen, in mijn gezin zoals anderen, of in mijn omstandigheden zoals velen, toch heb ik een dagelijks kruis, een dagelijkse last, een dagelijkse verdrukking. Het is mijn vreselijke hart,

mijn bedenken des vleses, mijn verdorven natuur. De zonde woont in mij. Mijn ongeloof, mijn atheïsme, mijn wereldsgezindheid, mijn afkering, mijn bedrieglijke, overspelige, afgodische hart. De begeerlijkheid der ogen, de begeerlijkheid des vleses en de grootsheid des levens. Mijn inwendige duivelsdienst, waarmee ik vervuld ben, doet mij dagelijks diep kreunen, ontlokt mij vele zuchten en doet mij voor Gods aangezicht betreuren dat ik zo'n boos, hard hart heb. Mijn zonden, mijn afkeringen verdrukken mij en bedroeven mij diep.' Dan is dit een kenmerk in uw voordeel; het is een gezegend getuigenis dat u bij Sion hoort. Als de vreze Gods in uw hart is, als uw consciëntie teder is, is de Heere Zelf aan het werk in uw ziel. Uw geval is het geval van elk kind van God in het algemeen.

Iedereen kan hiermee tot zichzelf inkeren om te zien of zijn geval beantwoordt aan de beschrijving die ik gegeven heb. Want als u kunt zeggen: 'Ik word door onweder geslingerd; wat een storm is er in mijn hart! Wat een twijfels, wat een vrezen, wat een verdenkingen, wat een oefeningen en verzoeken zijn er aan de gang! Hoe voel ik mij op en neer geslingerd worden!' – als dit uw geval is, dan bent u een 'door onweder geslingerde'.

Misschien zegt u: 'Ik weet niet hoe het met me is. Ik zie dat andere mensen zo gemakkelijk hun troost krijgen; ik kan dit niet. Zij lijken zo tevreden met hun godsdienst; ik ben niet tevreden met de mijne. Zij kunnen zo vaak goed luisteren; ik niet. Het doet mij zuchten en treuren wanneer ik bedenk hoe sommigen vol van Christus lijken, en dat alles 'van God' is, zoals ze zeggen. Als hun een Bijbeltekst in gedachten komt, beschouwen ze het als vanzelfsprekend dat deze door God op hun ziel wordt toegepast. Ik kan dit niet. Ik wil iets sterks en krachtigs, iets wat God Zelf tot mijn ziel moet spreken. Als het niet in die weg gaat, heb ik niets.'

Misschien zegt u: 'Al mijn godsdienst lijkt voor een tijd verdwenen te zijn. Ik kan geen greintje vinden; alles lijkt te zijn weggevaagd. De zonde, de duivel en mijn eigen ik lijken geen greintje overgelaten te hebben. Ach, zo sta ik dan soms voor de God van hemel en aarde, voor een heilige, hartdoorzoekende God, terwijl ik nauwelijks ook maar een greintje godsdienst in mij kan voelen. Zo tegengewerkt, leeg, behoeftig en naakt, alsof ik nooit iets geestelijks gevoeld heb, nooit Jezus gezien heb, nooit Zijn tegenwoordigheid gevoeld heb, nooit Zijn liefde gekend heb, nooit Zijn bloed en gerechtigheid gesmaakt heb. Ik lijk zo leeg en ontbloot, alsof ik nooit van Hem gehoord heb, alsof mijn ziel nooit enige begeerte naar God gehad heeft. Ik lijk niets minder dan een huichelaar en een bedrieger. Zo ben ik inderdaad een "ongetrooste". Deze drie kenmerken schijnen hoe dan ook bij mij gevonden te worden. Het lijkt of ik met een eerlijke consciëntie kan zeggen: wat mijn godsdienst ook is, dit kan ik van mijzelf zeggen, dat ik deze dingen voel. Ik kan vanuit mijn hart zeggen: wat ik ook ben of wat ik ook heb, ik voel en weet in mijn ziel iets van dit inwendige werk dat u hebt beschreven.'

Als dan de Heere tot u spreekt, hoeft u zich er niet om te bekommeren wat andere mensen van u denken of wat u van uzelf denkt. Wat andere mensen van uw kwaal denken, zal Gods gedachten niet veranderen. Zijn gedachten zijn niet die van een mens. Als God goed van u denkt, maakt het niet uit hoe slecht u van uzelf denkt of wat anderen van u denken. U kunt ervan op aan dat noch zij, noch u – al denken zij of al denkt u nóg zo slecht – ooit ook maar half zo slecht van u zullen denken als dat u werkelijk bent.

II. Gods belofte.

Ik zal vervolgens nadenken over de beloften die aan zulke mensen gedaan zijn. De Heere daalt tot Sion af. Hij gaat heel teder met haar om; Hij heeft haar van eeuwigheid liefgehad; Hij kent al haar smarten, haar lijden en haar oefeningen; Hij snijdt haar niet af. Hij slaat haar niet neer en Hij vertreedt haar niet als slijk in de straten. Hij is erg meedogend; Zijn hart is vol ontferming; Hij bukt Zich om haar te horen die de mensen verwerpen. Wat zegt Hij tegen haar?

Hij doet zeer zoete beloften. Welke zijn dat? ‘Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten. En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.’

Hier vergelijkt de Heere Sion met een gebouw. We weten dat dit in Gods Woord een vaak gebruikt beeld is. Sion wordt vergeleken met een gebouw. ‘Als de HEERE Sion zal opgebouwd hebben’ (Ps.102:17). Sion wordt vergeleken met een tempel. Ze wordt ook een geestelijk huis, een paleis voor de Koning der koningen genoemd. Zo spreekt de Heere hier over haar onder het beeld van een gebouw; onder dit beeld zegt Hij wat Hij voor haar zal doen. Hij zegt dat Hij haar zal bouwen met de beste materialen. Er zal niets gewoons aan haar zijn; wat Hij voor haar doet, zal een allerkostelijkst karakter dragen.

Hier ziet u de leegheid van het schepsel en de volheid van God. Wat de Heere doet, doet Hij op een Hem waardige wijze. Al werpt Hij Sion neer, het is met de bedoeling haar op te richten. Al vervult Hij haar met verdrukking, beschaamdheid en droefheid, het is met de uitdrukkelijke bedoeling haar in schoonheid en heerlijkheid te bevestigen. Het is wonderlijk om te zien hoe de Heere Sion neerdrukt en haar dan weer opricht; hoe Hij haar op het diepste punt brengt, opdat Hij al de eer krijgt wanneer Hij haar in vrede en gerechtigheid bevestigt en de waarheid bewijst van wat een psalmist zegt: ‘God is in het midden van haar’ (Ps.46:6). Ze zal nooit gewone kost krijgen; nee, zegt de Heere: ze zal de kostelijkste lekkernijen krijgen. Ze zal niet met gewone stenen gebouwd worden; nee, zegt de Heere: er zal niets gewoons aan haar zijn, maar alles zal ongewoon zijn; niets verachtelijk of gering, maar alles kostbaar en zeldzaam.

‘Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten. En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.’

Laten we elk van deze beloften op volgorde bekijken en zien of er daarin niet iets geestelijks, hemels en gepasts is.

1. De eerste belofte is: ‘Ik zal uw stenen met fraaie kleuren leggen.’ Misschien is dit een algemene beschrijving, die aan een bijzondere beschrijving voorafgaat. Misschien zegt de Heere in het algemeen: ‘Ik zal uw stenen met fraaie kleuren leggen’, voordat Hij vervolgens de wijze waarop uiteenzet.

Deze woorden zinspelen mogelijk op iets wat in gebouwen uit de oudheid gebruikelijk was. In sommige ruïnes die in dit land zijn opgegraven, zijn oude Romeinse vloeren gevonden. De mensen in de oudheid waren gewoon mozaïekvloeren te hebben. Daarin werd een groot aantal mooie stenen van verschillende kleur in specie gevat, die op zo’n kunstige manier naast elkaar gelegd werden dat ze een afbeelding vormden. Wanneer de Heere zegt dat Hij haar stenen met fraaie kleuren zal leggen, kan hierin dus een zinspeling zijn op deze soort vloer. Onlangs zijn in de ruïnes van Ninevé sommige van deze fraaie mozaïeken van stukjes graniet gevonden. In elk geval was dit in de tijd van de Joden bekend, die dit graniet als vloer gebruikten; het was erg fraai. Sion zal dus niet met gewone materialen gebouwd worden, maar met fraai mozaïekwerk worden ingelegd.

2. ‘En Ik zal uw fundamenten met saffieren leggen’. Zelfs het fundament zal niet van gewone materialen zijn. U weet dat meestal de slechtste en ruwste stenen in het fundament gestopt worden. Maar zo niet in Sion. Zelfs haar fundament bestaat uit saffieren, kostbare stenen. Wat is Sions fundament? Is het niet Christus? ‘Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus’ (1 Kor.3:11). Wanneer Christus aan de ziel wordt

bekendgemaakt, wanneer Hij met Goddelijke kracht in het hart wordt gebracht, wordt dan niet het fundament met saffieren gelegd? Welk een schone voorstelling geeft dit van Christus! Een saffier, een kostbare steen met een blauwe kleur.

Het fundament met saffieren leggen, wat betekent dit geestelijk? Het fundament van Christus voor de ziel leggen. Ieder bezoek van Christus, iedere openbaring van Christus, iedere belofte van Christus, iedere ontsluiting van Zijn heerlijkheid en schoonheid, ieder plechtig bezoek van Hem legt het fundament met saffieren, legt Christus in het hart, legt Christus in de ziel in. Op deze wijze legt God voortdurend het fundament in een zondaarshart. Christus is het Fundament. Ieder gezicht van Jezus, ieder getuigenis van haar aandeel in Zijn verzoening, iedere zoete toelaching van Zijn gezegend aangezicht, ieder leggen van het fundament in de ziel tot eeuwige heerlijkheid: zo wordt het fundament met saffieren gelegd. Immers, in Jezus is alles kostbaar, evenals wij in deze kostbare steen alles begerenswaardig zien; in deze kostbare saffier is alles schoon. En aangezien deze kostbare steen heel helder is, zien wij in deze kostbare steen deze drie onderscheiden kenmerken van de Persoon van de Zone Gods. Wie is zo schoon als Jezus? Wie is zo aanbeddelyk als Jezus? En Wie is zo kostbaar als de Heere des levens en der heerlijkheid? Welk een kostbare tempel! Wie is zo kostbaar of wat is zo kostbaar als de kostbare Christus! Iedere keer dat we een gezicht van Christus krijgen, iedere keer dat we een openbaring van Christus krijgen, iedere keer dat we een bezoek of een woord van Christus krijgen, wordt het fundament met saffieren gelegd, fonkelend, helder en glanzend, verrijzend en schitterend als een kostbare steen in het hart. U begrijpt dat Sions fundament ondersteboven gekeerd moet worden voordat het fundament met saffieren gelegd kan worden. God vermengt niet Christus met werken, Christus met het schepsel, Christus met menselijke vroomheid en schepselgodsdienst. Dit wordt er allemaal uitgegooid, om het fundament met saffieren te leggen, om een dierbare Christus in de ziel in te leggen, om iets van Jezus' tegenwoordigheid, liefde, bloed en barmhartigheid in het hart te brengen. Zo wordt het fundament met saffieren gelegd.

Welk een schoon gebouw moet dit zijn, wanneer zelfs het fundament – dat bij gewone gebouwen uit puin en ruwe stenen bestaat – bestaat uit kostelijke stenen, uit saffieren, die duizend, tweeduizend of dertigduizend pond waard zijn. Bovendien, welk een saffier wordt in dit fundament gelegd! De Heere zal om zo te zeggen nooit iets meer en ook nooit iets minder geven dan Christus. Hij zal dit nooit doen; Hij kan niets geven dan wat Hem waardig is; Hij geeft als God. Hij heeft ons Zijn geliefde Zoon als een vrije gave gegeven. Wanneer Christus wordt bekendgemaakt aan de ziel, wordt dus het fundament met saffieren gelegd.

3. 'En uw vensters zal Ik van agaten maken'. Sion heeft dus vensters. Deze zijn niet van glas gemaakt. Glas was in die tijd niet bekend als ruit. Het was bekend als ornament, maar niet als raam. God heeft Zijn vensters voor Zijn Sion gemaakt van agaten. Wat is een agaath? U die ermee bekend bent, weet dat het een soort kostbare steen is, maar niet precies. De agaath is eerder een half transparante steen, niet echt transparant, maar wat men noemt 'semitransparant', min of meer opaak, erg fraai, deels doorschijnend en deels gewolkt.

Wat schijnen deze vensters aan te wijzen of voor te stellen? Ze stellen het uitzicht voor dat Sion heeft. Zijn het niet onze vensters waardoor we het uitzicht zien? Ik woon in een prachtige omgeving en wanneer ik thuis ben, kan ik een mooi uitzicht hebben. Wanneer ik het uitzicht wil zien, kijk ik uit de vensters. Zo wordt van deze vensters van Sion gezegd dat ze van agaten zijn. Het schijnt dat ze het uitzicht van de ziel op Christus voorstellen. Dit is inderdaad slechts half transparant, slechts een bewolkt gezicht van Jezus, zoals de apostel zegt: 'Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht'

(1 Kor.13:12). Hij wordt gezien door agaat, niet volkomen helder. Zoals de bruid zegt, wordt Hij gezien door de traliën (vgl. Hoogl.2:9), als een voorbijganger gezien door de tralies; we zien Hem een ogenblik en dan is Hij verdwenen.

Sions vensters, gemaakt van agaat, geven dus een zoet uitzicht op Jezus, een uitzicht op het hemelse vaderland en de eeuwige dingen, een uitzicht op het onsterfelijke, heerlijke paleis, onsterfelijk voorbij de hemelen. Maar het is vaak bewolkt; het geloof kijkt, ziet duister als in een spiegel en heeft niet echt een helder zicht. Toen de herders aan de pelgrims op de lieflijke bergen een verrekijker gaven om de hemelse stad in het zicht te krijgen, beefden hun handen, zodat ze de stad alleen vaag konden zien. Zo is het ook met Sion. Ze kijkt door de vensters; die zijn gewolkt, niet zo helder of transparant als ze eens zullen zijn, maar geven wel een heel zoet uitzicht, dat haar innerlijke gevoelens genoeg opwekt om te maken dat ze haar genegenheden zet op de dingen die boven zijn.

Soms, wanneer de ziel een zoet bezoek van Jezus kreeg, of bij het lezen van Zijn Woord, werd Zijn Woord zoet en dierbaar gemaakt voor uw ziel. Zowel uw hart als uw genegenheden hingen de dingen aan die boven zijn. Welk een gezicht van het hemelse vaderland, zodat u tot de uitspraak gebracht werd: ‘Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde’ (Ps.73:25). Hebt u niet moeten beklagen dat dit uitzicht maar zo kort duurde? Hoe spoedig schenen ongeloof en duisternis in het verstand een nevel over dit schone uitzicht te laten opkomen, om het uit uw zicht te verbergen.

Hoe vreemd is dit! Soms zeggen we dat we de dingen zo helder en klaar gezien hebben alsof we ze met onze lichamelijke ogen zagen. Hebben we niet de Godheid van Christus gezien? Ik herinner mij dat ik eens op bed zulk een gezicht had van de Persoon van Christus. Hoe duidelijk zag ik Zijn Godheid en Zijn mensheid, als een Goddelijke Persoon; welk een zoetheid en zegen rustten op mijn ziel; hoe ontving ik Hem in mijn hart als God. En toch, wat een atheïsme lag er tegelijkertijd op de loer ten aanzien van Zijn Godheid! Wat een ongeloof ten aanzien van Hem in elk opzicht! Hoe spoedig leek Zijn Persoon, bloed en werk, ja, dit alles weggevaagd en uit het zicht te zijn. Ik kon geen Schepper, geen Godmens, geen verzoenend bloed zien, niets in Hem en niets in mijzelf.

Laten we dit eens vergelijken met andere tijden, wanneer ons geloof wordt opgewekt, onze ogen worden gezalfd met ogenzalf, en we enige zoete ontdekkingen krijgen van de liefde van Jezus tot onze ziel. Twijfelen we daar dan aan? Nee! Hoe duidelijk is het dan, hoe helder; geen twijfels meer. De dag begint aan te breken, het licht werpt zijn stralen uit; het neemt toe van heerlijkheid tot heerlijkheid, het bereikt de ziel en verwarmt het hart. Dan zijn er geen twijfels meer; die zijn allemaal verdwenen en de ziel voelt zich als een geheiligde tempel, een woning voor de Koning der koningen, een vorstelijk verblijf voor de Heere der heirscharen om ter woning in neer te dalen en Zijn intrek in te nemen. Maar misschien al voordat er een half uur voorbij is, zijn al deze gezichten verdwenen, door wolken bedekt, vervaagd en uit het zicht. Dan voelen we weinig anders meer dan de werkingen van ongeloof en zonde. Echter, wat een barmhartigheid om vensters van agaat te hebben die nu en dan deze uitzichten geven, om onze blik te laten rusten op het hemelse vaderland, waar Jezus is.

4. ‘En uw poorten van karbonkels’. Sion heeft ook poorten, en deze poorten zijn gemaakt van karbonkels. Een karbonkel is een kostbare steen met een bloedrode kleur. We weten dat poorten bedoeld zijn als uitgang en ingang. Door de deuren komen we in de kapel, en door de deuren verlaten we haar weer. Zo heeft Sion poorten, en deze poorten zijn bedoeld als Sions uitgang en ingang. Uit deze poorten stromen Sions gebeden, Sions tranen, Sions begeerten en Sions hunkeringen. Door deze poorten komen Sions bramhartigheden, Sions gunstbewijzen,

Sions beloften en Sions bezoeken.

Misschien ligt er nog iets anders in deze poorten; ik zeg het niet stellig: misschien ligt er nog niets anders in. Misschien is er hier een zoete toespeling op Christus' bloed. De karbonkel heeft een rode kleur, zo rood als bloed. Het was door deze poorten van karbonkels dat de gebeden opstegen. Door deze poorten daalden de antwoorden neer. Hoe stijgen onze gebeden op? Door het bloed van Jezus. Hoe dalen de antwoorden neer? Door het bloed van Jezus. Door deze karmozijnrode poorten stijgen de begeerten op, en door deze karmozijnrode poorten dalen de antwoorden af.

Sion heeft dus zowel poorten als vensters. Door deze poorten stijgen onze begeerten op en door deze poorten is er een ingang voor de vervulling van de verlangende, hongerende ziel. Deze poorten zijn van karbonkels. De Heere wil ons niet zonder laten en wij kunnen niet zonder leven. Sion is een biddende stad. Het gebed is haar ademhaling; zolang ze leeft, bidt ze, en zolang ze bidt, leeft ze. Wat een zoete zaak is dit! Door de poorten stijgt het gebed op tot God, welriekend gemaakt door de wierook van Christus' voorbede; gewassen in Zijn bloed, vrijgekocht door de verdiensten van Zijn priesterambt. Wat een barmhartigheid is het dat alle gunstbewijzen, alle zegeningen en bezoeken door deze poorten komen! Dat God toch rechtvaardig kan zijn wanneer Hij degene rechtvaardigt die in Jezus gelooft.

5. 'En al uw grenzen van aangename stenen'. Er is niets gewoons aan haar. Zelfs haar grenzen en muren rondom, de omheiningen waardoor ze omringd wordt, zelfs haar buitenplaatsen die de grens van haar lengte en breedte vormen, zijn allemaal van kostbare stenen. Er is geen enkel gewoon materiaal rond haar grenzen te bekennen.

Wat zijn haar grenspalen dan? Velen van Gods arme kinderen zijn arme mensen, die niet binnen Sions omheining kunnen komen, maar rondom haar lopen en haar torens tellen. Ze zijn nog niet door de toepassing van de Geest in Sions gewenste dingen gebracht. Ze bevinden zich aan de grenzen, ze hangen rond bij Sions poorten, ze kijken naar haar torens, ze bewonderen haar aantrekkelijkheid en schoonheid, die hen doet verlangen tot de zoete genieting van Sions voedsel, Sions verkwikkingen te worden gebracht.

Zelfs haar grenzen zijn aangename stenen. Er is niets verachtelijks, niets gewoons aan haar. Ze is een koningin en heel haar gewaad, heel haar kleding en zelfs haar gang is een koningin waardig, want haar Man is de Koning der koningen. Hij heeft als de grote Koning bepaald dat Zijn koningin van het hoofd tot de voeten, van top tot teen gekleed, ja, getooid zal worden in klederen die een koningin waardig zijn. De Koning der koningen en de Heere der heren heeft Zijn Sion versierd met het gewaad van een koningin.

Soms zijn de grenzen van de paleizen van aardse monarchen niet zo aantrekkelijk. Er staat een paardenstal dicht bij het paleis van onze koningin. Maar zo is het met Sion niet. Haar grenzen en buitenplaatsen, haar grensmuren, alles wat bij haar hoort, is allemaal gebouwd van aangename stenen.

De vijanden kunnen rondom haar gaan, maar ze zullen hun vinger kunnen uitsteken naar één stukje zandsteen, naar één stukje graniet. Al haar grenzen zijn kostbare stenen. Ze kunnen haar benijden en haar haten, maar ze zullen nooit kunnen zeggen dat iets waardeloos, gewoon of onbetamelijk en ongepast voor Sion is. Nee, ze zullen niet kunnen zeggen dat er iets gewoons, goedkoops of waardeloos aan haar grenzen is. 'Al uw grenzen van aangename stenen.'

Wat voor lage plaats Sion ook moge innemen ten aanzien van haar gevoelens, de Heere denkt niet gering over haar. Al zegt ze van zichzelf dat niemand zo verachtelijk of zwart is als zij, toch zal de Heere dat niet zeggen; Hij zegt dat ze geheel schoon is, zonder vlek of rimpel; zij zegt dat ze zwart is, doch lieflijk; de Heere zegt dat ze de schoonste onder de vrouwen is.

Waarom zo schoon, bevallig en aantrekkelijk? Niet in zichzelf, maar omdat ze is gewassen in Zijn bloed, gekleed in Zijn gerechtigheid en getooid met Zijn sieraden. Zo heeft Hij haar als koningin toebereid voor Zichzelf, haar versierd als een bruid voor haar Man, een gebouw voor Zichzelf, een uitverkoren tempel. Ze zal verrukt zijn over Zijn tegenwoordigheid en heerlijkheid. Ze zal schitteren tot in alle eeuwigheid, helderder dan de zon, schoner dan de maan en fraaier dan de sterren. Ze zal voor altijd een paleis voor de Koning der koningen, een woonstede voor God zijn. Dit is haar troost. Dit is Gods heerlijkheid, dat zij een paleis voor de Koning der koningen, een Hem waardige woning zal zijn.

Nu, hebt u enige hoop, enig zegel dat u bij Sion hoort? Bedenk dit: u moet wegzinken voordat u bovenkomt; u moet het bittere krijgen vóór het zoete, zoals Christinne tegen Barmhartigheid zei; verdrukking vóór blijdschap, schande vóór eer, zelfwalging vóór licht en schoonheid, een benauwde geest vóór het gewaad des lofs en de mantel der gerechtigheid. U moet verdrukt, door onweder geslingerd en ongetroost zijn, voordat Hij het fundament met saffieren legt, en de vensters van agaath, de poorten van karbonkels en alle grenzen van aangename stenen maakt. Even zeker als de Heere het ene gedaan heeft, zo zal Hij ook het andere doen.

Als u in 's Heeren voorzienigheid en 's Heeren genade beantwoordt aan Sions karakter als verdrukt, door onweder geslingerd en ongetroost, zoals Hij in Zijn Woord de beschrijving gegeven heeft en ook de beloften gegeven heeft – als die beschrijving overeenkomt met de dingen die in uw ziel aan het werk zijn, zal Hij ook zeker die beloften vervullen. Zo is er alles om Gods arme kind te troosten, alles om hem te doen hopen, alles om hem ertoe te brengen dat hij in een dierbare Christus ankert. Tegelijkertijd wordt er geen hoop gegeven voor wie anders ook. Terwijl er de zoetste hoop der zaligheid is voor de zelfveroordeelde, zelfverfoeide, verdrukte, door onweder geslingerde en ongetrooste, is er geen hoop voor de eigengerechte in Gods Woord. Er is geen hoop voor degenen die niet geoefend worden, die niet door de Geest geleerd worden, die niet tot zelfveroordeling, berouw en geloof, hoop en liefde gebracht worden. Welke hoop ze ook in zichzelf mogen hebben, ze hebben geen vaste grond in het Woord van God. Door dat Woord zullen wij gerechtvaardigd worden en door dat Woord moeten wij veroordeeld worden. Amen.

W. Tiptaft gehele preek over Psalm 30:6, Een tijd van gewezen en een tijd voor gejuich.¹ *Overgenomen uit William Tiptaft*

‘Want een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid; des avonds vernacht het gewezen, maar des morgens is er gejuich.’

Wie onder u kan eerlijk voor Gods aangezicht zeggen dat het uw ernstige begeerte is te weten of u echte godsdienst hebt? Zodat u zich op God kunt beroepen en tegen Hem kunt zeggen dat u zich niet wilt bedriegen, dat u niet zo’n godsdienst wilt hebben waarin zoveel mensen behagen scheppen; een godsdienst om alleen maar over te praten en zich op te beroemen, maar die nooit zal volstaan wanneer hij op de proef wordt gesteld. Kunt u eerlijk tegen God zeggen: ‘Geef mij die godsdienst die het vuur zal kunnen doorstaan, die mij in staat zal stellen om het vuur te verdragen’? Dit is zeer grievend voor de hoogmoed van het menselijk hart. Ik weet hier een beetje van uit ervaring. Als we onszelf gevleid hebben dat we het in de godsdienst verbracht hebben, hoe diep krenkend is het dan om weer teruggebracht te moeten worden, het gevoel te krijgen dat we bijna niets op de juiste wijze weten, en haast te vrezen dat we slechts verworpen zijn. Dit te ervaren, is net zoiets als een mens die in zijn slaap droomt dat hij rijk is, maar wanneer hij wakker wordt, ontdekt dat hij een bedelaar is. Echter, als u deze dingen kent, zult u iets weten van wat de kinderen Israëls ervaren hebben toen ze aan de oevers van de Jordaan gebracht waren en vervolgens teruggevoerd werden tot bijna aan de Rode Zee. Ze waren even ver van het beloofde land verwijderd alsof ze amper één stap gedaan hadden.

Als uw godsdienst van zo’n soort is dat u er nooit enige vrees over hebt, ben ik er niet van overtuigd dat deze het echte werk van God de Heilige Geest is. Ik geloof dat u heel wat meer schuim hebt dan u denkt. ‘De smeltkroes is voor het zilver en de oven voor het goud, maar de HEERE proeft de harten’ (Spr. 17:3). Als een mens er in zijn ziel nooit mee beproefd en geoefend wordt of het werk een genadewerk is of niet, geloof ik dat zulke personen niet van God geleerd zijn. Ik ben hier heel zeker van, want ik weet uit eigen ervaring dat een mens niet anders gelouterd kan worden dan in de smeltkroes van beproeving. Het gaat niet alleen maar om een praten over loutering; dat is niet voldoende; u moet daadwerkelijk het pijnlijke gevoel ervan meemaken.

Welnu, de Heere heeft een vuur te Sion en een oven te Jeruzalem;² en wie zal zeggen dat God ze voor niets gemaakt heeft? Als Hij dan een vuur in Sion en een oven in Jeruzalem heeft, is dat, zoals Paulus zegt, opdat Hij ‘Zichzelf een eigen³ volk zou reinigen, ijverig in goede werken’ (Tit. 2:14). Nu kan er geen reiniging zonder vuur zijn, en er kan geen ‘bijzonderheid’ zijn zonder dat men dit gemaakt wordt. Wat betekent deze ‘bijzonderheid’? Die bestaat niet in een bepaalde mening en is evenmin gelegen in alleen maar een praten erover. Niemand kan gereinigd worden, niemand kan ‘bijzonder’ gemaakt worden, tenzij hij of zij door deze verdrukkingen, smarten en beproevingen gegaan is door de onderwijzingen en leidingen van God de Geest. Waar dit het geval is, zal er daarna uit het vuur ‘een vat ter ere’ tevoorschijn komen, ‘geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid’ (2 Tim. 2:21). De Heere zal Zijn volk beproeven en louteren, en niet één van hen kan eraan ontkomen. ‘Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers. En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal hen doorlouteren als

¹ Gehouden in de Zoar Chapel, Great Alie Street, Londen, op zondagochtend, 2 maart 1845. Herdrukt uit *Zoar Chapel Pulpit*, no. 58.

² Jes. 31:9.

³ Het Engelse woord heeft ook de betekenis van ‘bijzonder’.

goud en als zilver; dan zullen zij den HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid' (Mal. 3:2-3). Als er hier zijn die zich vleien dat ze zonder Goddelijke kastijdingen de hemel zullen bereiken, dan zullen ze ontdekken dat ze zich jammerlijk vergissen, als ze behoren tot het levendgemaakte huisgezin des Heeren. Want het is 'door vele verdrukkingen' dat we 'moeten ingaan in het Koninkrijk Gods' (Hand. 14:22). Allen die niet van deze dingen weten, verklaart Paulus voor 'bastaarden en niet zonen', en hij zegt: 'Dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon dien Hij aanneemt' (Hebr. 12:8,6).

Zij die deze kenmerken van Gods genadige handelingen op hun ziel niet omdragen, zijn niet de geboren kinderen Sions. Zij kunnen net zo min spreken over verdrukking als over barmhartigheid; net zo min over diep vernederd worden als over verhoogd worden door de kracht van Gods genade. De Schrift kan niet gebroken worden, en deze woorden werden niet voor niets geschreven: 'Mijn zoon, veracht de tucht des HEEREN niet, en wees Zijn kastijding niet moe' (Spr. 3:11). Ik heb geweten wat het is om ze te verachten en moe te zijn. Ik heb geweten wat het is om God ervoor te loven en te prijzen, en te weten dat ik zonder Zijn tucht en kastijding niet kon zijn gehouden op de rechte en nauwe weg die tot het eeuwige leven leidt.

Nu, velen van u spreken misschien over uw verdrukkingen en moeiten als heel diep grievend, en misschien wenst u dat ze veel lichter gemaakt of weggenomen worden. Maar kunt u God aanwijzingen geven hoe of wat ze behoren te zijn? De tempel des Heeren wordt niet gebouwd uit schaafsel of zaagsel, maar uit levende stenen, uitgehouwen en netjes geordend. Als u geschikt wilt zijn voor een plaats in de tempel, verwonder u dan niet over deze oefeningen en beproevingen. Paulus zegt (en hij was 'een wijs bouwmeester', een mens die in zijn ziel grondig onderwezen was): 'Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; (want wat zoon is er dien de vader niet kastijdt?)' (Hebr. 12:7; 1 Kor. 3:10). Als er geen verdrukkingen en kruisen waren – beproevingen in het tijdelijke, lichamelijke ziekten, verdrukkingen op persoonlijk vlak, in het gezin of de verdere familie – juist die dingen die u zo kribbig en opstandig maken, als u alles kon hebben zoals u het wilde, dan zou er geen ballast zijn om u in de juiste positie te houden. Veronderstel eens dat u op zee voer. Als er dan een storm opstak, en u zag diverse schepen die her- en derwaarts gedreven werden en schipbreuk leden bij gebrek aan ballast, terwijl andere schepen die wel ballast hadden, veilig bleven varen; ik zeg, als u wist dat die ballast op de een of andere manier te krijgen zou zijn, zou u die dan niet heel erg graag willen bemachtigen, om te voorkomen dat u net als de anderen schipbreuk zou lijden? Welnu, waar zullen mensen niet heengaan als ze zonder ballast zijn? Zullen ze niet hier- en daarheen lopen, weggevoerd worden in ijdele misleidingen, opgeblazen worden in hoogmoed, en heel weinig weten van zowel de kracht als de realiteit van een levende godsdienst? Daarom zegt de Heere: 'Want zie, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet één steentje zal er ter aarde vallen' (Amos 9:9).

Heel het huisgezin des Heeren is veilig, maar wat zal er van het kaf worden? Wij allen willen zo goedkoop mogelijk voor vlees en bloed de hemel bereiken. We willen ontkomen aan beproevingen, kruisen en verdrukkingen. Sommige mensen praten en preken alsof ze in de godsdienst de slimste mensen zijn, die de heerlijkheid proberen te bereiken zonder deze beproevingen en moeiten. Hoe heel weinig kerken of kapellen zijn er in Engeland waar u het leerstuk van de verdrukking kunt horen prediken! Als u naar zulke predikanten zoekt, zult u ontdekken dat ze echt heel schaars zijn. Maar hoe kan een andere soort prediking – welke dat dan ook moge zijn – degenen die eronder zitten, leiden in de weg waarin God Zijn volk leidt?

‘Indien nu de blinde den blinde leidt, zo zullen zij beiden in de gracht vallen’ (Matth. 15:14). Maar zij wier ogen geopend zijn, omdat ze gezalfd zijn met de ogenzalf van de Geest, zullen van alle letterpredikers, die zich uitspreken tegen de beproevingen en oefeningen van Gods kinderen, zeggen wat Job tegen zijn vrienden zei: ‘Indien uw ziel ware in mijner ziele plaats, kon ik woorden tegen u samenhoppen, en over u met mijn hoofd schudden. Maar ik zou u versterken met mijn mond, en de beweging mijner lippen zou uw droefheid verzachten’ (Job 16:4-5, Eng. vert.). Zij wier ogen geopend zijn om de duisternis en blindheid van zulke leidsmannen te onderscheiden, zien dus dat men met hun onderwijs niet kan leven of sterven. Zij weten dat er een realiteit en kracht in de godsdienst is die zij nooit aanstippen; en dat het iets dierbaarders en heerlijkers is dan zij zich kunnen indenken, totdat het hun te verstaan wordt gegeven, hetzij door het gemis ervan of door de genieting van die geestelijke zegeningen die verborgen zijn voor ‘de wijzen en verstandigen’, en ‘den kinderkens geopenbaard’ (Matth. 11:25).

Ik ben ervan overtuigd dat niemand dan degenen die door de gezegende Geest van God onderwezen zijn, de Psalmen waarlijk kunnen verstaan. Zij dus die proberen alle bevindelijke gedeelten uit dat boek uitsluitend toe te passen op de Heere Jezus Christus, geven een zeker bewijs dat ze ontbloot zijn van een levende bevinding. Maar waarom schrijven ze de verdrukkingen en smarten waarover daar gesproken wordt, in zulk een mate aan de Heere Jezus Christus toe, en beweren ze dat zulke gevoelens alleen door Hem beleefd zijn? Wel, als ze lieten voorkomen dat niemand een ware christen is dan zij die deze dingen persoonlijk en bevindelijk kennen, zouden ze daardoor zichzelf afsnijden. Waar zou hun godsdienst dan blijven? En dus verdraaien ze de Schrift.

We horen David in het begin van deze Psalm zeggen wat maar weinigen kunnen: ‘Ik zal U verhogen, HEERE, want Gij hebt mij opgetrokken, en mijn vijanden over mij niet verblijd’ (Ps. 30:2). Nu, alleen al die passage zou negentien van de twintig godsdienstige belijders in Londen afsnijden. Zij zouden zeggen, als ze eerlijk waren: ‘Als dit de ervaring van een kind van God is, ben ik er geen.’ Hoe velen van u snijdt dit vers af?

‘Ik heb tot U geroepen, en Gij hebt mij genezen’ (vers 3). Hebt u ooit deze roep geuit – niet als een formele roep, maar als een roep uit nood, die ontstond uit de overtuiging dat niets voor u zal baten dan de balsem van Gilead? Wanneer werden bij u uw wonden genezen, zodat u kon zeggen: ‘Gij hebt mij genezen. HEERE, Gij hebt mijn ziel uit het graf opgevoerd; Gij hebt mij bij het leven behouden, dat ik in den kuil niet ben nedergedaald’ (vers 3-4)? Als u dit kunt zeggen, zal ik u niet afsnijden als een dode belijder. Als die roep uit uw hart is voortgekomen, als u hebt meegemaakt dat uw wonden genezen werden, denk ik beter van u dan van velen die de Schrift van begin tot eind kunnen citeren.

David zegt: ‘HEERE, Gij hebt mijn ziel uit het graf opgevoerd’ (vers 4). Wel, dat is een lage plaats om daar gebracht te worden – het graf. Hij zegt niet: ‘Ik ben er zelf uitgekomen!’ Het is alles vrije genade! Er is geen verheffing van zichzelf of zijn eigen kracht. ‘Gij hebt mij bij het leven behouden’, zegt hij, ‘dat ik in den kuil niet ben nedergedaald.’ Hij schrijft alles toe aan Gods gunst.

Vervolgens zegt hij: ‘Psalmzingt den HEERE, gij Zijn heiligen’ (vers 5, Eng. vert.). Nu wordt er iets mee bedoeld dat we ‘heiligen’ gemaakt worden. We worden niet als heiligen in deze wereld geboren, en ook groeien we zo niet op. Wanneer maakte God u een heilige? Wanneer werd u geheiligd en gereinigd? Bent u als heiligen in uw dagelijkse wandel en handel? Bent u

als een volk dat apart is gezet tot lof, eer en heerlijkheid van God, zodat van u gezegd kan worden: ‘Psalmzingt den HEERE, gij Zijn heiligen’? Kunt u een afgezonderde plaats innemen en zeggen: ‘Wij zijn Gods heiligen? Eens leefden we in zonde en goddeloosheid, in gierigheid en onreinheid, maar we zijn gereinigd en gewassen en gezuiverd door de heiligende kracht van Gods genade’? Zo ja, ‘zegt lof’, gij Zijn heiligen, ‘ter gedachtenis Zijner heiligheid’, voor Zijn vriendelijke en genadige handelingen jegens u.

‘Zijn toorn duurt slechts een ogenblik’ (vers 6, Eng. vert.). Nu moeten we iets weten van Gods toorn in onze consciëntie, want als dat niet zo is, hoe kunnen we God dan loven dat Hij ons verlost van de toekomstige toorn? We kunnen het niet eenvoudig weten door erover te lezen in de Bijbel. Weten we iets van Zijn grimmigheid jegens ons als zondaars? Welke veroordeling, welke toorn, welke gramschap hebben we in onze ziel ervaren? Hebben we ooit voor Gods rechtbank gestaan? Zijn onze overtredingen en ongerechtigheden tegen ons aangevoerd? Waren onze zonden voor ons talrijker dan de haren van ons hoofd? Is satan ooit opgestaan als onze aanklager? Hebben we verwacht dat God ons zou afsnijden om onze zonde en goddeloosheid? Dit is zoals ik mij gevoeld heb!

Ik ben bevreesd geweest dat een of ander oordeel over mij zou komen en heb gewenst dat ik nooit geboren was. En o, wat een vreselijke staat is dit! Wat is ellendiger dan Gods gramschap in de consciëntie te hebben? Een mens kan veel verdrukkingen verdragen, ‘maar een verslagen geest, wie kan dien dragen?’ (Spr. 18:14). Hebt u dit gekend? Hebt u tot God leren roepen om genade over u? Hebt u ooit medelijden met uzelf gehad en God gevraagd op u neer te zien als een arme, hulpeloze zondaar? ‘Komt dan, en laat ons tezamen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol’ (Jes. 1:18). Hebt u ooit meegemaakt dat die Schriftplaats met kracht op uw hart werd toegepast? Zijn uw zonden ooit als scharlakenrood in uw ogen geweest? Of hebt u zichzelf, evenals de farizeeën, geveleid dat u rein en goed was, en dat God behagen in u had? Hebt u zich zo snood en schuldig gevoeld, zo gebroken en verslagen van geest, en zo in de laagte gebracht, dat u in Jobs gracht gedompeld bent totdat zelfs uw kleren van u gruwelden?⁴

Welnu, als u niets weet van deze toorn die er een ogenblik is, hoe kunt u dan de vreugden en vertroosting van Gods genade kennen?’ ‘Wat,’ zegt u, ‘kunnen we de vreugde en vertroosting niet hebben zonder de verdrukking en beproeving?’ Paulus zegt tegen de Korinthiërs: ‘Onze hoop van u is vast, als die weten dat, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook also gemeenschap hebt aan de vertroosting’ (2 Kor. 1:7). Hij stelt het verdriet eerst, en daarna de vertroosting. ‘Gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, also is ook door Christus onze vertroosting overvloedig’ (2 Kor. 1:5). De verwonding komt voor de genezing. Want:

Welke troost kan een Zaligmaker brengen

Aan degenen die hun rampzaligheid nooit voelden?

Een zondaar is iets heiligs;

De Heilige Geest heeft hem dat gemaakt.

Nieuw leven moeten we van Hem ontvangen,

Voordat we recht bedroefd zijn over de zonde. Joseph Hart, hymne 89

‘In Zijn gunst is leven’ (vers 6, Eng. vert.). Nu, heeft God u ooit begunstigd? Weet u iets van

⁴ Job 9:31.

Gods gunst? Sommigen zeggen misschien: ‘God heeft ons Zijn gunst betoond door ons voedsel en kleding in overvloed te geven; we hebben tijdelijke gunsten.’ Ja, en dat geldt ook voor duizenden die nu in de pijnigingen van de hel zijn. ‘Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang’ (1 Tim. 6:9). ‘In Zijn gunst is leven.’ Maar dat is een gunst van een heel andere aard. ‘Gedenk mijner, o HEERE, naar het welbehagen tot Uw volk, bezoek mij met Uw heil’ (Ps. 106:4). Het is een bijzondere barmhartigheid en gunst die afgesmeekt wordt door Gods huisgezin, want dit geeft leven aan hun ziel.

Dus, heeft God uw ziel ooit begunstigd met enige tekenen van Zijn goedertierenheid? Hebt u ooit iets gehad om Hem voor te danken in de zin van geestelijke zegeningen? Sommigen zeggen misschien: ‘Nee, wij niet.’ Wel, hebt u Hem dan ooit hiervoor gedankt, dat u buiten de hel bent? Hebt u het ooit als een barmhartigheid gevoeld dat u buiten de hel bent? Hij bewijst gunst aan velen, al weten ze het zelf niet, door hen te verdrukken, hen te vernederen en hen in de laagte te brengen. Ja, duizenden bedriegen zichzelf, door te denken dat ze naar de hemel gaan, terwijl ze naar de hel gaan! Misschien zijn er in deze stad tientallen mensen te vinden die vrezen dat al hun godsdienst zal eindigen in een roepen en kermen tot de Heere; en anderzijds kunnen er duizenden zijn die zichzelf vleien dat ze naar de hemel gaan, terwijl ze net zo zeker naar de hel zullen gaan. Zij roepen: ‘Vrede, vrede!’ maar een haastig verderf zal hun overkomen, en zij zullen het geenszins ontvlieden.⁵

Nu, het is een teken dat u de gunst des Heeren deelachtig bent, als Hij u verwondt, benauwt en verdrukt. Die gunst geeft leven; ze geeft levend geloof om gezegende, zoete en dierbare beloften toe te eigenen. Er is geen leven of gevoel in een mens voordat hij aldus is levend gemaakt. Als de Heere uw dode ziel heeft levend gemaakt, is dat een groot teken van Zijn gunst en barmhartigheid. ‘In Zijn gunst is leven.’

‘Het geweest kan een nacht duren, maar in de morgen komt er vreugde’ (vers 6, Eng. vert.). Hoe kortdurend is Zijn toorn! Hoe lang is Zijn goedheid en gunst voor Zijn lieve volk! ‘Het geweest kan een nacht duren, maar in de morgen komt er vreugde.’ Nu, hebt u ooit geweend? Hebt u ooit enige godzalige droefheid⁶ gevoeld? Wij dienen ‘de bekering tot God en het geloof in onzen Heere Jezus Christus’ te prediken (Hand. 20:21). U zult heel veel mensen kunnen vinden die bezorgd zijn over deze wereld; bezorgd om rijk te worden of om hun eigendom te verliezen; bezorgd over zichzelf of over hun gezin; maar hoe weinig mensen vindt u die bezorgd zijn over hun ziel! Nu, óf u hebt geweend over uw zonden, óf u hebt niet geweend over uw zonden. Hebt u ooit gezegd in de taal van uw hart:

*O, gij gruwelijk monster, zonde,
Wat een vloek hebt gij binnengebracht!
Heel de schepping zucht door u,
Zwangere oorzaak van ellende.* Joseph Hart, hymne 154

Hebt u ooit gekeken naar de vreselijke vloek die boven de zonde hangt? Hebt u ooit uzelf beschouwd als onder die vloek? Hebt u ooit verwacht dat het uw lot zou zijn om afgesneden en naar het verderf gezonden te worden? Bent u zich bewust gemaakt van uw staat? Hebt u er enige schrik over gevoeld? Werd u ooit verslagen in het hart en hebt u uitgeroepen: ‘Wat moet ik doen opdat ik zalig worde?’ Wanneer iemand verdrukking of moeite overkomt, dan is er een

⁵ 1 Thess. 5:3.

⁶ 2 Kor. 7:10, Eng. vert.

vragen naar en een roepen om verlossing. Nu, hebt u geweend? Hebt u gesmeekt? ‘Het geweene kan een nacht duren’, maar er komt een eind aan, want ‘in de morgen komt er vreugde’. Na dit geweene komt er vreugde; ‘vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwdende geest’ (Jes. 61:3).

Maar sommigen zeggen: ‘Kunnen we deze vreugde niet hebben zonder geweene, of met slechts een beetje geweene?’ Wel, ik spreek als een vriend tot u – ik wens niet dat dit zo met u zal zijn. Ik wens dat u enige bekommering, verdrukking en zielsarbeid hebt. Ik wens dat u afdaalt in de diepten en een besef hebt van uw schuld en onwaardigheid. Dat is wat ik u toewens.

U zult zeggen: ‘Dat is erg pijnlijk voor vlees en bloed.’ Maar als er niet gezaaid wordt, kan er ook niet geoogst worden. Wie van de twee schuldenaars aan wie hun schuld vergeven werd, had het meeste lief – degene die vijfhonderd penningen schuldig was of degene die vijftig penningen schuldig was? Bovendien, als u dit geweene en deze droefheid niet had, als de vreugde direct kwam en u zei: ‘Nu weet ik dat ik naar de hemel zal gaan. Christus is de mijne’; als dit het geval was, zou de satan binnenkomen en zeggen: ‘Dit is de vreugde van de steenachtige grondhoorder; ze kwam in een ogenblik op en zal spoedig verdorren.’ De satan zou komen gelijk een stroom,⁷ en u zou tot wanhoop gedreven worden en zeggen: ‘Het is allemaal misleiding.’ Maar als u door veel verdrukking gegaan bent; als u in de smeltkroes grondig gezuiverd bent van uw schuim en tin, kan de satan geen beschuldiging tegen u inbrengen, dat u uw godsdienst te goedkoop gekregen hebt. Ik geloof dat iedere ziel die zijn godsdienst in deze weg gekregen heeft, op het eind God ervoor geloofd heeft.

*Ten slotte zal Hij u als goud uit de vlam halen,
Om Hem te loven voor alles wat u hebt doorgemaakt.*
John Kent, hymne 297

Gelukkig is de man die verdrukking verdraagt. ‘Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden’ (Matth. 5:4). Zegt iemand: ‘Het geweene moet een nacht duren, maar ik wil niet dat het zo lang duurt. Een nacht in duisternis en naarheid zijn, is een lange tijd.’ Sommigen hebben een veel langere nacht dan anderen. Velen hebben een weinig verkwikking in hun dienstbaarheid;⁸ misschien worden hun enige zoete gedeeltes uit Gods Woord gegeven om hen in leven te houden te midden van hun smarten en verdrukkingen; of misschien worden hun veel dierbare beloften gegeven tot hun bemoediging, zoals: ‘Vrees niet, gij wormken Jakobs, gij volksken Israëls; Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls’ (Jes. 41:14). ‘Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en het rokende lemmet zal Hij niet uitblussen’ (Matth. 12:20). ‘Eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar’ (Mark. 4:28). Deze en andere beloften zullen zo iemand gegeven worden en ze zullen in zijn ziel een kleine hoop verwekken te midden van zijn verdrukking, benauwdheid en smart; zodat, al durft hij niet te zeggen dat God zijn Vader is en hij eenmaal in de hemel zal zijn, hij toch ook niet durft te zeggen dat hij eenmaal in de hel zal zijn! Hij is geneigd te zeggen: ‘Hoe droevig mijn ervaring ook is, als God voorhad mij te verderven, zou Hij mij deze dingen niet getoond hebben.’⁹ Zo geeft God hem getuigenissen van Zijn goedertierenheid, en ‘komt er vreugde in de morgen’. Duisternis zal worden gevolgd door licht, en bekommering zal worden opgevolgd door vreugde.

⁷ Jes. 59:19.

⁸ Vgl. Ezra 9:8.

⁹ Vgl. Richt. 13:23.

Maar u zegt misschien: ‘De uitgestelde hoop krenkt het hart’ (Spr. 13:12). Dat is waar. ‘Bekommernis in het hart des mensen buigt het neder, maar een goed woord verblijdt het’ (Spr. 12:25). Het moet neerbuigen voordat het verblijdt kan worden. Het moet zijn eigen bittere droefheid kennen, voordat het die blijdschap heeft waarmee een vreemde zich niet vermengt.¹⁰ Kan iemand die het droge nooit verlaten heeft, begrijpen wat het is om van de verdrinkingsdood gered te worden? Wat kan iemand die vreemd is aan verdriet, weten van de vreugde die in de morgen komt na een nacht van gewezen? Wat is daarmee te vergelijken! Met recht kon Paulus zeggen: ‘Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods’ (1 Kor. 2:9-10). Het is alleen door de openbaring van Gods gezegende Geest dat deze dingen gekend kunnen worden. Ze kunnen in geen andere weg verkregen worden. Dan verblijdt de ziel zich en looft, prijst en aanbidt God ervoor, en waardeert ze boven alle andere goeds. ‘Want deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos; Hij zal ons geleiden tot den dood toe’ (Ps. 48:15). Hij redt onze voeten van aanstoot en onze zielen van de dood. Hij wendt onze gevangenis en omgordt ons met blijdschap, zodat we Hem een nieuw lied mogen zingen en zeggen: ‘Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden’ (Ps. 103:2-4).

Nu zijn sommigen hier misschien heel erg ondersteboven in hun gevoelens, en vragen zich af waar hun godsdienst zal eindigen. Ze denken eraan dat veel mensen zo heel ver gegaan zijn en toen uiteindelijk afgesneden zijn. Ze worden innerlijk beproefd door de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden, en veel andere Schriftgedeelten, zoals over de onreine geest die uit een mens gaat en dat het laatste van die mens erger wordt dan het eerste. De duivel beschuldigt hen van huichelarij en van dit of van dat, en hun verdorven hart getuigt voortdurend tegen hen. Hoe zalig is het wanneer de Heere tot dezulken zegt: ‘Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost. Zingt met vreugde, gij hemelen, want de HEERE heeft het gedaan; juicht, gij benedenste delen der aarde; gij bergen, maakt een groot gedreun met vreugdegezang, gij bossen en alle boomte daarin; want de HEERE heeft Jakob verlost en Zich heerlijk gemaakt in Israël.’ Wanneer de arme ziel zo uit het gevangenhuis uitgevoerd wordt, o, hoe looft en prijst ze God! Nu, is dit uw bevinding geweest? Kunt u zeggen: ‘Komt, hoort toe, o allen gij die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft’ (Ps. 66:16)?

Zij die God vrezen, zullen er niet om lachen, al doen wereldlingen en dode belijders dat misschien wel. Zij zullen zeggen: ‘Ik zou liever willen dat de Geest der aanneming in mijn ziel was om God Vader te noemen, dan dat ik duizend pond had; en het is mijn grootste begeerte om te voelen dat God mijn zaligheid is.’ We horen David in zijn voorspoed zeggen: ‘Ik zal niet wankelen in eeuwigheid. Want, HEERE, Gij hadt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet’ (Ps. 30:7-8). Maar onmiddellijk daarop zegt hij: ‘Maar toen Gij Uw aangezicht verborgt, werd ik verschrikt.’ Het zal niet allemaal zonschijn zijn. Het pad zal niet altijd vlak, gemakkelijk en effen zijn. U zult het hoofd moeten bieden aan stekels, distels en doornbossen, vijanden moeten bevechten en oorlogen winnen. U zult hebben te strijden met de wereld, het vlees en de duivel, met een rondolend oog en een afdwalend hart. Het waren deze dingen die Petrus deden zeggen: ‘Geliefden, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel’ (1 Petr. 2:11).

¹⁰ Spr. 14:10.

Onze vleselijke begeerlijkheden voeren krijg tegen de ziel. ‘Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven’ (Rom. 8:13).

Hoeveel verschillende manieren zijn er om de ziel te verharderen! Wat een machtige invloed heeft de liefde tot het geld! ‘Als het vermogen overvloedig aanwast, zet er het hart niet op’ (Ps. 62:11). Hoe erg is hoogmoed! Hoe erg is zelfzucht! Hoe erg is toorn, woede of boosaardigheid! Wat een ongelovigheid en godslastering, wat een ongerechtigheden en zonden zullen in het hart opkomen en strijden tegen alles wat Godverheerlijkend is; totdat de arme ziel ontdekt dat ze, evenals de Sulammith, ‘als een rei van twee heiren’ heeft, die in haar boezem krijg voeren (Hoogl. 6:13). Maar in al deze dingen geloof ik dat u zult ondervinden dat Christus voor u wordt als de Banierdrager boven tienduizend, aan Wie alles gans begeerlijk is. U zult ervaren dat de meest tegengestelde dingen in u werkzaam zijn. Als u liefde hebt, zult u ook vijandschap ervaren; als u geloof hebt, zult u ook ongeloof hebben; als u vrijgevigheid hebt, zal die tegengestaan worden door gierigheid; zodat u met Joseph Hart kunt zeggen:

*Zwermen van boze gedachten verspreiden hun pest,
Hoogmoedige, jaloerse, valse, onreine;
En elke doorzochte hoek onthult
Een of andere onvermoede zonde. Hymne 310*

‘Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het’ (Jer. 17:9). Deze ontdekkingen doen u weten dat elk mens die in de wereld geboren is, onbekwaam is om tot Jezus te komen, tenzij de Vader hem trekt. Ze doen u ook weten dat alleen Hij u kan bewaren op de nauwe weg die naar de heerlijkheid leidt. Als u niet op deze manier beproefd werd, zou u voldaan zijn over uw godsdienst; u zou tevreden zijn met een koude, vormelijke, krachteloze belijdenis van godsdienst. U zou altijd iets hebben aan te merken op de prediking van de predikant en zeggen dat u [er niets aan had]. Maar u zou ook helemaal niet willen [dat ze u geestelijk tot nut was]; u zou alleen maar bemoedigd willen worden in uw dode, lauwe, wereldse toestand; u zou willen horen dat het een goede zaak is om, evenals Moab, op uw heffe stil te liggen en niet van vat in vat geledigd te worden.¹¹ U zou niet te horen willen krijgen dat u de christelijke wapenrusting moet aandoen; dat u veel vijanden het hoofd zult moeten bieden en talrijke oorlogen zult moeten voeren. U zou niet willen horen dat elke rank van de ware Wijnstok gereinigd en gezuiverd moet worden; en dat ‘geen reiniging’ ook ‘geen vrucht’ betekent, zoals Jezus tegen Zijn discipelen zei: ‘Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt’ (Joh. 15:8). Als u tegenover mij zou aanvoeren dat u van nature zo goed bent, of dat uw godsdienst van dien aard is dat u vrucht kunt dragen zonder reiniging, dan kunt u mij dat niet wijsmaken. ‘Mijn genade is u genoeg’, zei God tegen Paulus (2 Kor. 12:9). Als we die genade niet hadden, in welke strikken zouden we dan wel niet vastraken! Maar sommigen zeggen: ‘Als we maar gezond zijn in de waarheid, wat kan ons dan bewegen?’ Wel, dat zal ik u zeggen! Als u alleen maar gezond in de waarheid was, en niet deze verdrukkingen en beproevingen had, zou u denken dat kennis in het hoofd bevinding in het hart is. U zou graag naar kapellen gaan waar u de gaven van de predikant zou kunnen bewonderen, in het openleggen van Schriftgedeeltes, het vertroosten van Gods kinderen en het ophogen van een effen en gemakkelijke weg, waarop ze naar de heerlijkheid kunnen wandelen. Het is een oud gezegde: ‘Soort zoekt soort.’¹²

¹¹ Jer. 48:11.

¹² Eng. ‘Birds of a feather will flock together’ (Vogels met hetzelfde verenkleed zullen elkaar opzoeken).

Wanneer Gods volk op deze manier verstrikt raakt, kan iedereen wel weten wat voor predikanten dan bij hen passen. Maar de Heere zegt: ‘Zie, Ik zal hen smelten en zal hen beproeven; want hoe zou Ik anders doen ten aanzien der dochter Mijns volks?’ (Jer. 9:7). En dan wordt uw gemoed beproefd, geoefend en verbijsterd. U begint uzelf te onderzoeken, om te zien waar u zich bevindt en welke godsdienst u hebt, totdat het de Heere ten slotte genadig behaagt u te verlossen uit uw benauwdheid, en u te halen uit de strik waarin u vastgeraakt was.

Nu, wie onder u kan zeggen dat u zoiets als ware en echte bevinding in uw ziel hebt gekregen? Een zodanige godsdienst als u nooit geleerd kon hebben uit boeken of van mensen, die een Goddelijk gewicht en Goddelijke kracht in zich heeft? Die maakt dat u uw kruis opneemt, offers brengt, door de wereld vervolgd en door dode belijders uitgeworpen wordt? Kunt u zeggen dat u een godsdienst hebt die in uw dagelijkse handel en wandel, en in alle zaken van het leven, er kenmerken en tekenen van draagt dat hij van God komt? Weet u zeker dat u niet onder de macht van gierigheid of onreinheid of een of andere boezemzonde¹³ bent? Weet u zeker dat u niet onder de macht van hoogmoed of wereldgelijkvormigheid bent? Kunt u zeggen, eerlijk en oprecht, dat u geen verlangen hebt om rijk te worden? Paulus zegt: ‘Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang. Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met vele smarten doorstoken’ (1 Tim. 6:9-10). Kunt u zeggen dat u een eenvoudig oog, godvruchtigheid en een tedere consciëntie hebt? Als u goed van uzelf spreekt, zullen degenen die u kennen, ook goed van u spreken? Spreken uw knechten goed van hun meesters, en uw kinderen van hun ouders? Spreken uw meesters goed van hun knechten, en de ouders van hun kinderen? Spreken de mannen goed van hun vrouwen, en de vrouwen van hun mannen? Of zeggen uw kinderen: ‘Ik verbaas mij dat mijn ouders kunnen handelen zoals ze doen en vervolgens toch het Avondmaal des Heeren in ontvangst nemen’? Spreekt de knecht zo over de meester, of de meester over de knecht? Is er oprechtheid, integriteit en algemene eerlijkheid? Of zo niet, wordt er dan schuld op de consciëntie gebracht? Is er verslagenheid en belijdenis? Misschien zegt u: ‘Wij zijn arme, gevallen, zondige schepselen, en kunnen onszelf er niet voor bewaren om in de zonde te vallen.’ Ja, maar veroorzaken deze zonden u dan wel innerlijke onrust? Liggen ze als een zware last op uw consciëntie? Of is uw hart verhard en uw consciëntie toegeschroeid?

Denk erom, het is een ontzaglijke zaak om een verworpene te zijn! Sommigen zeggen misschien: ‘O, we bedekken de zonden van goede mensen.’ Maar u bent daar niet toe gemachtigd, en het zal u in een strik brengen. Ik weet dat we gevallen schepselen zijn, zeer geneigd tot zonde, en dat we zullen vallen, als God ons niet bewaart. Maar roepen we dan ook tot God om ons te bewaren en ons te zegenen? Hij weet alle dingen heel goed. Hem bedriegen is onmogelijk.

Wat een verschil is er tussen hen die op de smalle weg zijn te midden van de weinigen, en hen die op de brede weg zijn te midden van de velen! Dat verdeelt ons allen in twee groepen – we moeten tot de ene of tot de andere behoren. Nu, zij die zeggen: ‘Ik geef er geen zier om waar ik bij hoor’; wat is dat een verharde staat! Maar misschien zeggen sommigen: ‘Ik hoop dat ik hoor bij de weinigen. Ik loof God voor het minste kenmerk en blijf ervan. Ik word ermee beproefd en geoefend. Ik begeer nieuwe bewijzen en tekenen ervan, en om de liefde Gods geopenbaard te voelen aan mijn hart.’ Kunt u zeggen dat u tot God roept om u deze tekenen te

¹³ Eng. ‘besetting sin,’ afkomstig uit Hebr. 12:1: ‘The sin which doth so easily beset us’ (‘de zonde die ons lichtelijk omringt’). Het betekent een zonde die je van alle kanten belegert, dus een zonde waartoe je gemakkelijk vervalt.

geven? Wilt u dit liever hebben dan tienduizend soevereinen? Zegt u: ‘Wat geef ik om tienduizend soevereinen, als mijn ziel spoedig in de pijnigingen zal zijn?’ Zegt u: ‘Ik verlang God mijn Vader te noemen, en te weten dat Christus mijn Zaligmaker is, door de openbaring van de Geest?’ Kunt u zeggen dat u dit boven alle andere dingen begeert? En als u God al Vader hebt genoemd, verlangt u dan gereinigd en gezuiverd te worden, als een levende rank van de ware Wijnstok, opdat u aldus veel vrucht zult dragen tot Zijn eer, lof en heerlijkheid? Amen.

J. Warburton sr. over beproevingen in een preek over Psalm 94:14

Overgenomen uit Evangelie van een Verbondsgod deel 2

Ge moogt en zult door de duivel bestreden worden, en in duizend gevallen beproefd worden; maar God zal u nooit begeven, Hij zal u nimmer verlaten. O nee, dat zal Hij nooit, loof Zijn dierbare Naam.

Mijn ziel verlaat Hem dikwijls en zwerft - ik weet niet waar al heen. Soms, wanneer ik onder de vreselijke werkingen van mijn hart, en de macht van satans verzoeking was, heb ik wel gedacht dat er geen werkelijkheid in de godsdienst was, en dat de Bijbel helemaal geen Waarheid was. Dan zou ik van strijd en verzoeking van binnen gestorven zijn. Nochtans is de Heere zo vriendelijk, zo teder en zo medelijdend geweest dat Hij mij bij tijden geheel overstelpte met de waarneming van Zijn goedertierenheid. Op zulke tijden heeft Hij tegen mij gezegd: 'Ben Ik Israël een woestijn geweest?' En ik moest zeggen: 'Nee Heere, nimmer. Niets dan het goede en de weldadigheid hebben mij al de dagen mijns levens gevolgd'. Dit heeft mij verkruimeld - mijn geest verbroken en verslagen. En ik heb gezegd: 'Heere, welk een laag en ondankbaar ellendige ben ik toch, om ooit één harde gedachte van u te koesteren!'

O, mijn waarde broeders, hoe gezegend is het om aldus de goedertierenheid Gods te zien, Zijn tederheid gewaar te worden, Zijn vriendelijkheid, Zijn liefde en barmhartigheid.

.....

Het volk des Heeren wordt vergeleken bij 'het gedierte des velds', bij 'draken en struisen'. Maar Hij zegt: 'Zij zullen Mij eren, omdat Ik in de woestijn wateren zal geven; om Mijn volk, Mijn uitverkoren drinken te geven'.

Ja, loof Zijn lieve en dierbare Naam, Hij zal het doen, Hij zal het doen! Hij heeft het menigmaal in mijn ziel gedaan. Niet door louter naar een tekst te kijken waar ik tenvolle mee instemde, om het dan voor gezien te houden. Niet door het lezen van de werken van een mens, om er dan uit te halen wat mij paste. Maar God heeft het in mijn hart geopenbaard. Hij geeft mij, van tijd tot tijd, te spreken hetgeen ik gesmaakt, waargenomen en getast heb van het goede werk des levens in mijn hart. Het paste dan op mijn eigen geval en op de gevallen van Gods arm, beproefd, bestreden en bedrukt volk.
